بسم الله الرحمن الرحيم

Toplanmış Tevhid ve İman Risaleleri

Tevhid Risaleleri

Ebu Ubeyde

Kapak/Tashih/Mizanpaj
www.islamdaveti.com

Baskı Yeri
Step Ajans Matbaacılık Ltd. Şti.
Göztepe Mah. Bosna Caddesi
No:11 Bağcılar/İstanbul
Tel: 0 212 446 88 46

Baskı Tarihi
Zilkade, 1435

w w w . i s l a m d a v e t i . c o m

Toplanmış Tevhid ve İman Risaleleri

Tevhid Risaleleri

Ebu Ubeyde

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

İÇİNDEKİLER

01 **Karanlık Zindanları Aydınlatan Cevaplar**
Ebu Ubeyde.....11

02 **Halkların Hükmü**
Ebu Ubeyde.....67

03 **İbn Teymiyye'nin Mardin Fetvası'nın Yorumu**
Ebu Batın.....91

04 **İbn Teymiyye'nin Bir Sözü Üzerine Değerlendirme**
Ebu Batın.....101

05 **İslam'da Mezhep**
Ebu Ubeyde.....117

06 **Muayyen Tekfir** Mufidil Mustefid fi Kufri Tarikit Tevhid
Muhammed bin Adulvehhab.....137

07 **Muhammed Bin Abdulvehhab'ın Akidesi**
Ebu Ubeyde.....181

08 **Hakikat Ve Vehm Arasında Müslüman Halklar** Ebu Katade'ye Reddiye
Ebu Davud Abdulvedud.....191

09 **Şeyh İshak'ın Tağut Risalesi**
Şeyh İshak Abdurrahman Ali Şeyh.....221

10 **Suud Firavunlarının Sihirbazları**
Ebu Ubeyde.....232

11 **Tağutu Reddin Keyfiyeti**
Ebu Ubeyde.....263

12 **Tevhide Dair Şüpheler**
Ebu Ubeyde.....279

Hutbetu'l Hace

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللهُ فَلاَ مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يُضْلِلْ فَلاَ هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلاَ تَمُوتُنَّ إِلاَّ وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

يَاأَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالاً كَثِيراً وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالأَرْحَامَ إِنَّ اللهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيباً

يَاأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللهَ وَقُولُوا قَوْلاً سَدِيداً يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِعِ اللهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزاً عَظِيماً

أَمَّا بَعْد : فَإِنَّ أَصْدَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللهِ وَخَيْرَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ ﷺ وَشَرَّ الأُمُورِ مُحْدَثَاتُهَا وَكُلَّ مُحْدَثَةٍ بِدْعَةٍ وَكُلَّ بِدْعَةٍ ضَلاَلَةٍ وَكُلَّ ضَلاَلَةٍ فِي النَّارِ

Hutbetu'l Hace

"Muhakkak ki bütün hamdler Allah'adır. O'na hamd eder, O'ndan yardım ister ve mağfiret taleb ederiz. Nefislerimizin ve kötü amellerimizin şerrinden de O'na sığınırız.

Allah kime hidayet ederse onu hiç kimse saptıramaz, kimi de saptırırsa ona hiç kimse hidayet veremez.

Şehadet ederim ki; Allah'tan başka ilah yoktur ve şeriksiz olarak birdir. Ve yine şehadet ederim ki; Muhammed O'nun kulu ve Resulü'dür."

"Ey İman Edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği şekilde sakının ve ancak Müslümanlar olarak ölün." *(Ali İmran, 102)*

"Ey İnsanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan ve ikisinden bir çok erkekler ve kadınlar üretip yayan Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten de sakının. Şüphesiz ki Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir." *(Nisa, 1)*

"Ey İman Edenler! Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin ki; Allah işlerinizi düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah ve Resulüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur." *(Ahzab, 70-71)*

Bundan Sonra;
Muhakkak ki; sözlerin en doğrusu Allah'ın kelamı, yolların en hayırlısı da Muhammed'in ﷺ yoludur. Amellerin en kötüsü ise sonradan uydurulanlardır. Sonradan uydurulup dine sokulan her amel bid'at, her bid'at sapıklık ve her sapıklık da ateştedir."

[*Müslim*, Cilt 3, No:867, *Nesai*, Cilt 3, No:1404]

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

önsöz

Hamd Alemlerin Rabbi Allah'a mahsustur. Salat ve selam onun Resulü'ne, ailesine ve arkadaşlarının üzerine olsun.

Bize bu güzel risaleleri cem etmeyi ve Müslümanların hizmetine sunmayı nasip eden Allah'a hamd olsun.

Müslümanların avvamının faydalanabilmesi için ve Allah'ın dini hakkında bilgi edinmeleri için kısa kısa öz risaleler ile akide ve fıkıh meseleleri ile alakalı konuları izah eden çalışmaları toparlamaya gayret ettik.

Bu kitapta var olan fıkhi konulardaki hatalardan ölümümde ve yaşantımda ilk dönenin ben olduğumu ilan ederim.

Allah'tan dileğim bu kitabı benim ve bu kitabın hazırlanmasında emeği geçen kardeşlerin amel defterlerine salih amel olarak yazmasıdır.

Ebu Ubeyde

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

KARANLIK ZİNDANLARI AYDINLATAN CEVAPLAR

Ebu Ubeyde

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd Alemlerin Rabbi, mahlukatı yalnızca kendisine ibadet etsinler diye yaratan, bu amaç için cihadı meşru kılan, kulları kahrı altına alıp hükmüne boyun eğdiren, isteseler de istemeseler de onlara yazdığı kadere onları zorlayan Allah'a *Subhanehu ve Teâlâ* aittir.

Selam kıyamete kadar kılıçla gönderilmiş muvahhidlerin komutanı, tevhidin imamı Muhammed'in ﷺ üzerine olsun.

Bundan sonra:

Azerbaycan'daki kardeşlerimiz bazı güncel meselelerde ihtilaf ettiklerini ve bu soruların cevaplarını delilleri ile öğrenmek istediklerini beyan ettiler. Bizler de onlara bu konuda fayda verecek, Allah'ın bize kolaylaştırdığı bazı bilgileri onlarla gücümüz yettiği oranda paylaşmaya gayret ettik.

Allah'tan başarı ve sebat dilerim.

"Benim başarım Alemlerin Rabbi Allah'ın dilemesi iledir."[1]

Allah *Subhanehu ve Teâlâ* Bakara suresinde insanların ihtilaf ettikleri meseleler hakkında şöyle söylemektedir:

"İnsanlar tek bir ümmettiler. Allah nebileri müjdeleyici ve korkutucu olarak gönderdi. Onlarla beraber de kitabı indirdi ki insanların hakkında ihtilaf ettikleri şeylerde onda var olan ile hükmetsinler. Bundan sonra aralarındaki çekememezlikten başka hiçbir sebep olmadan ihtilafa düştüler. Allah bundan sonra iman edenleri hakkında ihtilaf edilenler hakkında hakka hidayet etti. Allah dilediğini doğru yola iletendir."

1 Hud, 88.

Şüphesiz iş İbnul Kayyum'un *rahimehullah* dediği gibidir: "Selef dediler ki: '*Allah kullara ne emretti ise insanlar onda ifrat ve tefrite düştüler.*' "[1]

Her ihtilaf konusunda insanlar üçe ayrıldılar; haktan sapıp azgınlaşanlar, hakka isabet edemeyip sapıtanlar, sonuncuları ise Allah'ın rahmet ettiği, adalet ve insaf sahibi olup da sünnete isabet edenlerdir. Allah'tan temennimiz, bizi sünnete isabet edenlerden kılmasıdır.

İmam Malik dedi ki: *"Size bugün insanlar arasında en çok kaybolmuş bir şeyi haber vereyim mi? İşte o insaftır."*

Gerçekten de mesele Malik'in dediği gibidir. İnsanlar insaftan mahrum kalmışlardır. Bu mahrumiyetleri onları hakkı anlamaktan uzaklaştıran bir sebep olmuştur. Ancak hakka isabet veya haktan sapmak sadece sebeplere bağlı işlerden değildir. Allah dilediğini hakka isabet ettirir. Dilediğini de saptırır. O dilediğini yapandır.

"De ki: Allah'ım mülk senin elindedir. Onu dilediğine verir dilediğinden alırsın. Dilediğini izzetli, dilediğini de zelil kılarsın. Hayır senin elindedir. Sen her şeye kadirsin. Geceden gündüzü, gündüzden geceyi çıkarırsın. Ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkarırsın. Dilediğini hesapsız rızıklandırırsın."

Allah dilediğini yapandır. O yaptığından sorulmaz. Ancak kullar yaptıklarından sorulurlar. Allah'ı böyle bildim, ona bu şekilde iman ettim, O'na olan zilletimi beyan ettim. Yalnız O'ndan yardım diledim ve yalnız O'ndan hidayet istedim. Şüphesiz O, kullarından dilediklerini seçer. O, onlara bunun ile ikramda bulunur. Allah bizi o seçtiği kullarından kılsın.

Bütün bunlardan sonra kardeşlerimin soruları birçok ana temel üzerinde dönmektedir. Bunların ilki ve en önemlisi, tağuta muhakeme olma meselesidir. Soruların yarısı bu mesele ile alakalıdır. Soruların içeriği ve cevaplarına geçmeden önce, evveliyatlı

1 *İgasetul Lehfan.*

olarak mahkeme meselesine ve bu konuda itikadımızın tafsilatına inmeye gayret edeceğiz inşaAllah.

Mahkeme meselesi, özellikle son dönemde, gündeme çok fazla bir şekilde gelen ve insanların bir kısmını bir kısmına düşman eden sıkıntılı meselelerdendir. Bu yüzden bu meselede ayaklar kaymış, ifrat ve tefrit kapıları açılmış, cahiller teviller ile tahriflere sapmış, aşırılar bozuk anlayışlarını İslam saymıştır. Bu nedenledir ki böyle ağır ve önemli bir meselede haktan sapmaktan Allah'a sığınırız.

Ne aklımızın ve ilmimizin yetmediği meselelere küfür deyip Allah'ın haddi olan bir konuda şer'i bir mesnet olmadan küfür diyebiliriz, ne de insanların hevalarını ve rızalarını gözeterek Allah'ın küfür dediği bir şeyi insanlar için iman kılabiliriz. İman ve küfür, şer'i ıstılahlardır ve şer'i ıstılahların ispatı için şer'i, açık, zahir ve yerinde kullanılan bir delil olması gerekir. Ancak delilin zahirliği, açık olması ve yerinde kullanılması dikkat edilmesi gereken bir meseledir. İnsanlar her ayet okumayı veya hadis okumayı delil getirmek zannettiklerinden dolayı sapıttılar. Oysaki delil, yerinde kullanıldığında delil olur. Bunu, anlaşılır olabilmesi için bir, iki örnek ile anlatmaya gayret edelim.

Örneğin; Mutezile'nin bir fırkasının Allah'ın ahirette kullarına görünmeyeceğini iddia etmeleri şüphesiz ki aynı delil zihniyetine sahip bidatçılar için çok açık bir delile sahiptir ki, o da En'am suresindeki Allah'ın şu kavlidir:

"Bakışlar O'nu kapsayamaz, ancak O bakışları kapsar..."[1]

Bakışlar O'nu kapsayamaz ifadesine göre, Allah'ın görülmesinin mümkün olmadığını iddia etmişlerdir. Bununla da açık, sahih hadislerde belirtilen bir inancı inkar etmişlerdir. Oysaki ayeti anlamamışlardır. Ancak onlar önce Allah'ın görülmeyeceğini söylediler. Sonra da bu bidatleri ile kalmadılar. Aynı bidat usulüne sahip bugünkü insanların zihniyetine göre de, aynı Mutezile'nin bu nok-

1 En'am, 103.

tadan sonra şunu konuşması gerekiyordu: 'Öyleyse Allah görülür diyenler bu ayeti yalanlayarak kafir oldular mı?' Tabi ki iş İmam Berbehari'nin *Şerhus Sunne*'de dediği gibidir: *"Hiçbir bidat çıkmasın ki kılıç ile kanı helal kılmasın."* Ardından araya giren düşmanlıklarla, sünnet sahibi olan insanları da bu görüşten dolayı tekfir ettiler. Oysaki sünnet sahipleri onların bu inancı inkar etmeleri ile alakalı olarak konuşarak, Mutezile'nin kafir olup olmadığını, nasları yalanlayıp yalanlamadıklarını tartışmaları gerekirken; onlar sünnet sahiplerini tekfir ettiler.

İşte bu yüzden delil okumak değil, delili yerli yerine koymak meseledir. İşte fakihler bunu yapmışlardır. Bu da Allah'ın kullarından dilediğine bahşettiği bir nimettir. Allah *Subhanehu ve Teâlâ* anlayışı ikram edendir. Bu yüzden Nebi ﷺ dedi ki: ***"Allah kime hayır dilerse, onu anlayış sahibi kılar."*** Bu hadiste Nebi ﷺ kişinin fakih olamayacağını fıkhı, Allah'ın *Subhanehu ve Teâlâ* dilediğine verdiğine işaret ederek diyor ki; 'yufaggihhu' yani fakih kılar. Fakih olur demek değildir.

Her şeyden önce şunu iyi bilmek gerekir ki dinin hiçbir meselesi akıl ile bilinmez. Kesin olarak şeriat naslarının bilinmesi gerekir. Özellikle iman ve küfür konuları akıl ile idrak edilmez. Kadı İyad, fıkhının derinliğini göstererek şunları kaydetmiştir. Dördüncü fasıl dedikten sonra şöyle bir başlık açmıştır: '*Küfür olan sözlerin neler olduğunun beyanı, hakkında tevakkuf edilen ya da ihtilaf edilen küfürlerin beyanı ve küfür olmayan sözlerin beyanı hakkında.*' Bu başlığı koyduktan sonra şu güzel sözlerini söylemiştir:

"İyi bil ki, bu faslın tahkiki ve bu konudaki kapalılığın açılmasının merkezi ve döndüğü yer, şeriattır. Bu konuda aklın hiçbir mecali yoktur..."[1]

Bu önemli mukaddimelerden sonra öncelikle bilinmesi gerekir ki, mahkeme meselesi ile alakalı olarak Kur'an-ı Kerim'de Nisa Suresi 59. Ayetten başlayan ve 65. Ayete kadar devam eden ayetler sabittir. Burada genel hatları ile mahkeme meselesinden bahsedil-

1 Kadı İyad, *Şifa,* 2/272.

mektedir. Allah *Subhanehu ve Teâlâ* dedi ki:

"Ey iman edenler, Allah ve Resulüne itaat edin. Sizden olan emir sahiplerine de. Eğer bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz onu Allah'a ve Resulüne döndürün. Eğer Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız. İşte bu hayırlıdır ve tevil açısından en güzelidir.

O sana ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini zannedenleri görmedin mi? Onlar tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Oysaki ona küfretmek ile emrolunmuşlardı. Şeytan onları apaçık bir sapıklık ile saptırmak istiyor.

Eğer onlara desen Allah'ın indirdiğine ve resule gelin, işte o zaman münafıkların senden büsbütün yüz çevirdiklerini göreceksin."[1]

İşte bu ayetler, mahkeme meselesi hakkında ifrata ve tefrite sapan veyahut hak yolu tutturan herkesin kendisine delil aldığı ancak her birinin kendi anlayışı ile servis ettiği ayetlerdir. Daha önce de söylediğimiz gibi, din anlayıştır. Bunun misali Buhari ve Müslim'in ittifaken rivayet ettikleri şu hadiste sabittir: "En'am suresindeki ***'Onlar ki iman ettikten sonra imanlarına zulüm karıştırmayanlardır. İşte onlar hidayet ve emniyet üzere olanlardır'*** ayeti inince bu, sahabelere ağır geldi. İbn Mesud kanalından gelen rivayette dedi ki: *'Hangimiz nefsine zulüm etmez ey Allah'ın Resulü?'* Nebi ﷺ dedi ki: ***'Lokmanın oğluna söylediğini işitmediniz mi?' 'Ey oğlum; Allah'a şirk koşma. Şüphesiz şirk büyük zulümdür.'*** "

Yani bu ayette kast edilen, imana karıştırılmayan zulüm, büyük şirktir. Yoksa sahabenin anladığı gibi günah değildir. Oysaki onların bu algısı doğru olabilirdi. Çünkü Adem *aleyhisselam* yasak meyveden yediği zaman günahından tevbe ederken dedi ki: ***"Rabbimiz biz nefsimize zulmettik."*** İşledikleri günahı zulüm olarak isimlendirdi. Bu da günahların zulüm olarak isimlendirildiğinin başka bir delili idi. Ancak bu anlayışları doğru değildi. Netice itibarı ile delil, yerli yerine konduğu zaman delil mahiyeti kazanır.

1 Nisa, 59-60-61.

Yine İmam Tirmizi *Sünen*'inde şunu tahric etmiştir; Hristiyan olan ve daha iman ehli olmayan Adiyy İbn Hatem, Nebi'nin ﷺ yanına boynunda haç ile girdiği zaman Nebi ﷺ: ***'Onlar alim ve abidlerini Allah'tan başka rabler edindiler'*** ayetini okuyunca dedi ki: *'Biz onlara ibadet etmiyorduk ki.'* Bunun üzerine Nebi ﷺ : ***'Onlar, Allah'ın haramını helal kıldığında helal, helalini de haram kıldıklarında haram bilmediniz mi?'*** Dedi ki: '*Evet.*' Dedi ki: ***'İşte bu onlara ibadetinizdir.'***

Bu hadiste de açıkça görüldüğü üzere Adiy İbn Hatem gibi aslen Arap olan, ana dili Arapça olan, ehli kitabın ilim sahiplerinden olup da geçmiş şeriatların ilimlerinden nasibi olan ve bu konuları araştıran biri olarak bunun ibadet kapsamına gireceğini anlamamıştır. Bu itaatlerinin ibadet olduğunu anlamamıştır. Sonuç itibarı ile Allah'ın ve Resulünün sözlerini, onların sözlerini en iyi bilen insanlardan almalıyız. Aksi takdirde naslar üzerinde yapılan yorumları kendimize din edinir de onları mutlak mana da doğrular kabul eder ve ardından bunu kabul etmeyenleri sapıklık, hatta tekfir ile itham etmeye başlarız.

Allah *Subhanehu ve Teâlâ* hakka isabet ettirendir. Öncelikle bu ayetlere dair ilim ehlinin yaptığı yorumlar bizim için esas olmalıdır. Bu yüzden ilim ehlinin ayetleri yorumlarına bakacağız ve ardından karşıt görüşlerin anlayışları ile naslara beraber bakıp içtihatların sağlamasını yapmaya gayret edeceğiz.

İslam Fakihlerinin Bu Ayetlerin Tefsirindeki Sözleri:

İbn Kesir:

İbn Kesir bu ayetin[1] tefsirinde şu sözlerini kaydetmiştir: *"İşte bu Allah'dan Subhanehu ve Teâlâ kendisine ve kendisinden önce indirilenlere iman ettiğini iddia etmesine rağmen anlaşmazlıkların çözümü konusunda tağuttan hüküm irade ederek anlaşmazlığı Kuran ve sünnetten başkasına döndürenlere açık bir inkardır. Bu ayetin nüzul sebebinde zikredilen kıssa da olduğu gibi. Ensardan bir adam ile bir*

1 Nisa, 59-60.

Yahudi anlaşmazlığa düştüler. Yahudi dedi ki: 'Benim ile senin aranda hakem olarak Muhammed aleyhisselam vardır.' Diğeri de dedi ki: 'Benim ile senin aranda hakem olarak Kab İbnu Eşref vardır.' Başka tefsir olarak da denildi ki: 'Bu ayetler İslam izhar eden bir takım münafıklar hakkında indi ki, onlar İslamları ile beraber cahiliye kanunlarına muhakemeyi irade ediyorlardı, buna benzer başka şeyler...' Ayet bunların hepsinden geneldir. Bu açık bir şekilde kitap ve sünnette kim başkasını denk kılar ve bu ikisinden başka bir batıla muhakeme olursa onu kınamaktır. Buradaki tağuttan irade edilen budur."

Buradan sonra, İbn Kesir devamındaki ayette, ***'Sonra sana gelip yemin ederler ki bunu iyilik ve tevfikten başka hiçbir şey için yapmadıklarını söylerler'*** ifadesini şerh ederken şunları kaydetmiştir:

"Yani senden özür dilerler ve yemin ederler ki, ihsan ve tevfikten başkasını dilemedik. Senden başkasına gidişimiz ve senden başkasına muhakeme oluşumuz, ihsan ve tevfikten başka bir şey için değildir. Yani mudar1e olarak yaptık. Yoksa biz bu muhakemenin sıhhatine itikat etmiyoruz demektir."

İbn Hazm El Endulusi:

" '***Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem tayin etmedikçe, sonra da verdiğin karara içlerinde hiçbir sıkıntı hissetmeden tam bir teslimiyet ile teslim olmadıkça iman etmiş olamazlar.***'[2] Allah *Subhanehu ve Teâlâ*, nefsine yemin ederek or-taya çıkan her şey de Resul'e muhakeme olmadan imanın olmayacağını nas etti. Sonra da nefsinde hiçbir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyet ile teslim olmadıkça iman edemeyeceklerinden bahsetti. Muhakeme, kalbin teslimiyetinin dışında başka bir şeydir. İşte bu imandır ki onunla gelmeyenin imanı yoktur."[3]

Nisa 65. Ayet hakkında yine dedi ki: *"Bu akleden ve sakınan aynı zamanda Allah'a ve ahiret gününe iman eden herkese yeter de*

1 **Mudare:** Kâfirlere dostmuş gibi görünüp onların şerlerinden Müslümanların kâfirlerin şerrinden korunmasının ıstılahta ki adıdır.

2 Nisa, 65.

3 *Fasl,* 3/235.

artar bile. İşte bu Rabbinin ondan aldığı ahdin ta kendisidir. Allah'ın onun hakkında varid olan vasiyyetidir. İnsanın nefsini teftiş etmesi lazımdır. Eğer nefsinde Nebi'den ﷺ sahih olan ve ona ulaşan hükümlerinde nefsinde bir şey bulursa, ya da Resulden gelene iman noktasında teslimiyetsizlik bulursa, nefsini falanın ve filanın sözlerine meyleder bir halde bulursa, ya da başkasının kıyas ve istihsanına meyleder şekilde bulursa ya da nefsini anlaşmazlığa düştüğü meselelerde başkasına muhakeme olma noktasında görürse, ne zaman ondan başkasını doğrularsa iyi bilsin ki Allah yemin etmiştir. Onun sözü haktır. Böyle biri iman etmiş ve doğrulamış olamaz. Eğer mümin değilse kafirdir. Üçüncü bir kısım yoktur."[1]

Aynı şekilde Allah'ın şu sözü hakkında dedi ki: *"Her kim Resul'e kendisine doğru yol belli olduktan sonra muhalefet ederse ve müminlerin yolundan başka bir yola uyarsa biz onu girdiği yolda bırakırız da öylece cehenneme varır. Onun varacağı yer ne kadar da kötüdür."*[2] *"Ebu Muhammed dedi ki; bu ayet bunu yapanın tekfirine nas olmuştur. Her kim müminlerin yolundan başka yollara uyarsa işte o, müminlerden değildir. Biz ona deriz ki; müminlerin yolundan başka yollara uyan her halde kafir olmaz. Zina, içki içmek, insanların mallarını batılla yemek de müminlerin yolundan değildir. Bu noktalarda müminlerin yolundan başka yollara uyanlar bunları yapmakla beraber kafir olmazlar. Ancak Allah'ın şu burhanındaki söz ise;* "***Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem tayin etmedikçe, sonra da verdiğin karara içlerinde hiçbir sıkıntı hissetmeden tam bir teslimiyet ile teslim olmadıkça iman etmiş olamazlar.***"[3] *Ebu Muhammed dedi ki; işte bu nas hiçbir tevile ihtimali olmayan asıl olarak zahirinden çıkaracak hiçbir nassın gelmediği ve imanın bazı yönlerinden ihtisas yapacak bir nassın gelmediği nastır."*[4]

Yine İbn Hazm dedi ki: *"Allah Subhanehu ve Teâlâ, Nebi'ye muhakeme olmayı iman olarak isimlendirdi. Allah bunsuz imanın olmayacağından bahsetti. Bununla beraber hükmettiği şeyde hiçbir sıkıntının*

1 *İhkam Fi Usulul Ahkam,* 1/97.
2 Nisa, 115.
3 Nisa, 65.
4 *Fasl,* 3/293.

duyulmaması gerektiğini haber verdi. Şu sahihtir ki, iman; amel, itikat ve sözdür. Tahkim ameldir. Ancak söz ile beraber olabilir. Kalpte hiçbir sıkıntının olmaması ise itikattır."[1]

Cemaluddin Kasımi:

Cemaluddin Kasımi bilinen tefsiri olan '*Mahasinit Tevil*' adlı tefsirinde Nisa Suresi 60. ayetin tefsirinde dedi ki:

"Kadı İyad dedi ki; bu tağuta muhakemenin küfür gibi olması vaciptir. Muhammed'in ﷺ hükmüne razı olmaması ise küfürdür. Buna birçok yön delalet ediyor:

Birincisi; Allah dedi ki: ***"Onlar tağuta muhakeme olmak istiyorlar halbuki onu reddetmek ile emrolunmuşlardı"*** *Tağuta muhakemeyi ona iman kıldı. Şüphe yoktur ki tağuta iman, Allah'a küfretmektir. Tıpkı tağutu inkar etmenin Allah'a iman olması gibidir.*

İkincisi; Allah'ın şu sözü: ***"Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem tayin etmedikçe, sonra da verdiğin karara içlerinde hiçbir sıkıntı hissetmeden tam bir teslimiyet ile teslim olmadıkça iman etmiş olamazlar."***[2] *İşte bu, Resulün hükmüne razı olmayanın tekfirinin nassıdır.*

Hâkim dedi ki: delalet ediyor ki onun hükmüne razı olmayanlar kâfirdir. Ömer'in fiilinden varit olan ve münafığı öldürmesi delalet ediyor ki, onun kanı heder olmuştur ne kısas gerekir ne de diyet.

Burada bir furu daha vardır ki; şöyle denir: Eğer iki kişi farzî bir işte ihtilaf ederse ve ikisinden biri Müslümanların hükmüne çağırıyor ise, ikincisi de eğer bundan yüz çevirip sapık hâkime muhakeme talep ediyor ise bununla tekfir edilir. Çünkü burada küfrün şiarlarına rıza vardır."[3]

1 *Durre,* 338.
2 Nisa, 65.
3 *Muhasinit Tevil* 2/368.

Şeyhulislam İbn Teymiyye:

Şeyhulislam İbn Teymiyye dedi ki: "*Bunun için Allah'ın kitabı dışındakilerle hükmeden hükmüne başvurulan hâkimi tağut olarak isimlendirdi.*"[1]

Yine dedi ki: "***Eğer aralarında hükmolunmaları için Allah'a ve Resulüne çağrılırlarsa şüphesiz müminlerin sözü işittik ve itaat ettik demektir. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.***"[2] *Allah Subhanehu ve Teâlâ beyan etti ki; her kim Resule itaatten yüz çevirir ve onun hükmünden yüz çevirirse o münafıklardandır ve Müslümanlardan değildir. Mü'min, işittik ve itaat ettik diyendir. Eğer nifak sabit oluyor, imanda mücerret Resulün hükmünden yüz çevirip, ondan başkasına muhakemeyi istemek ile yok oluyorsa -ki bu sadece terk etmek ile oluyor- belki de bunun sebebi şehvetin kuvvetidir. O zaman söver veya ona eksiklik izafe edersе hali nasıl olur?*" "[3]

Burada ki nifaktan kastı, kişiyi dinden çıkaran büyük nifaktır. Çünkü kıyas ettiği meseleler 'Eğer söver ya da eksiklik nispet edersе' sözleri ile ortadadır. Bunlar, üzerine icma edilen küfürlerdir. Aynı şekilde 'sadece terk etmek ile' sözü de ortaya koyuyor ki burada küfrü sadece inkâr veya istidlale bağlamadı.

Yine dedi ki: "*Ömer'den zikredildiği gibi o Nebi'nin ﷺ hükmüne razı olmayan adamı öldürmüştür. Kur'an ona muvafakat ederek inmiştir. Öyleyse Resulün hükmünü eleştirenin hali nasıl olur?*"[4]

İbnul Kayyum:

İbnul Kayyum dedi ki: "*Her kim hasmını kitap ve sünnetin dışında muhakeme olmaya çağırırsa tağuta muhakeme olmuştur. Onu red etmek ile emrolunmuştu. Kul tağutu inkâr etmiş olamaz ta ki hükmü yalnız Allah'a has kılarak ancak olabilir.*"[5]

1 *Mecmuatul Fetava* 28/201.
2 Nur, 51.
3 *Sarimul Meslul,* 38.
4 *Sarimul Meslul,* 528.
5 *Tarikul Hicreteyn*, 73.

Nisa suresi 65. ayetin tefsirinde dedi ki: "*Yemin etti ki aralarında çıkan anlaşmazlıklarda Resulüne muhakeme olmadan iman etmiş olamazlar. Aynı şekilde nefislerindeki sıkıntıyı kaldırmadan ve öyle -ki hükmüne tam teslim olmadıkça iman edemeyeceklerine yemin ettiişte bu hükmüne razı olmanın hakikatidir. Muhakeme olmak İslam makamıdır. Sıkıntının kalmaması iman makamıdır. Tam teslimiyet ise ihsan makamıdır.*"[1]

Burada Muhakeme olmak İslam makamıdır sözüne dikkat çekmek istiyoruz. Tağuta muhakeme olmak da ona teslim olmak demektir. Ancak yoldan eza verici bir şeyi kaldırmak da İslam'dır. Burada ilmi bir açıdan tafsilatın bulunduğu açıktır ki inşaAllah kitabın ilerleyen kısmında bu tafsilattan detaylı bir şekilde bahsedeceğiz.

Abdurrahman ibn Hasan Ali Şeyh:

Kitabut Tevhid'in şerhi olan Fethul Mecid'de şu ayet hakkında dedi ki: ***"Sana ve senden önceki indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Onlar tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Hâlbuki onu inkâr etmek ile emrolunmuşlardı. Şeytan onları apaçık sapıklık ile saptırmak istemektedir."***[2] "*Her kim insanlar arasında hükmetme meselesinde Allah'ın ve Resulünün emrine muhalefet ederse, ya da hevasının istediğine uymayı isterse boynundan İslam'ın ve imanın ipini çıkarmıştır. Kendisini mümin de zannetse bu böyledir. Bunu irade edeni Allah inkar etti. Onların şu sözü ile yalancılığını garantiledi; '**zannediyorlar**' imanı iptal etti. '**zannediyorlar**' sözü genelde bir iddiada olan ve bu iddiasında yalancı olanlar için kullanılır. Vacibin muhalifine olması ve onu nefyedecek amel işlemesindendir. Bunu şu söz tahkik ediyor; '**Hâlbuki inkar etmek ile emrolunmuşlardı**' çünkü tağutu red imanın şartıdır. Tıpkı Bakara suresindeki ayette olduğu gibi, bunu inkâr etmeyen muvahhid olamaz. Tevhid bütün amellerin kendisi ile ya sahih olacağı, ya da olmadığından dolayı ifsad olacağı imanın esasıdır. Bu Allah'ın şu sözünde çok açıktır.* "***Her kim tağutu inkâr eder Allah'a iman ederse kopması mümkün olmayan***

1 *Medaricus Salikiyn,* 2/201.

2 Nisa, 60.

sapasağlam bir kulpa yapışmıştır."[1] *Bunun için tağuta muhakeme olmak, ona iman etmektir."*

Ebu Suud:

Ebu Suud tefsirinde bu ayetin hakkında dedi ki: "*Burada taaccup ve kötüleme tağuta muhakemeyi irade etmektir yoksa bizzat ona muhakeme olmak değildir. Onu irade etmenin acayipliği gerektirdiği noktasında uyarmaktadır. Bunun (yani tağuta muhakemenin) gerçekleşmesi gerekmez. O zaman (tağuta muhakemeyi irade edenin tağuta muhakeme olduğu zamanki hali hakkındaki) zannın ne olur?*"

Süleyman ibn Abdullah:

Kitabut Tevhid'e yaptığı şerh olan '*Teysirul Azizil Hamid*' adlı eserinde Nisa suresi 60. ayetin tefsirinde diyor ki: "*Her kim LailaheillAllah'ı bilirse Allah'ın hükmüne boyun eğmesi gerekir. Onun katından Resulünün eli ile gelene teslim olması gerekir. Her kim lailaheillAllah derse, sonra da tartışma noktalarında Resulün muhakemesinden başkasına giderse şehadetinde yalancıdır.*"

Yine dedi ki: ***"Onu inkâr etmek ile emrolunmuşlardı." 'onu'*** *yani tağutu, bunda (bu ayette) tağuta muhakeme olmanın imanı yok ettiğini ve imanın zıddı olduğunun delili vardır. (Kişinin) imanı ancak bunu inkar etmek ile ve ona muhakemeyi terk etmek ile olabilir. Her kim tağutu inkar etmedi ise Allah'a mü'min olmamıştır.* ***'Şeytan onları apaçık sapıklık ile saptırmak istiyor'*** *yani; çünkü Allah'ın ve Resulünün dışında tağuta muhakeme olmayı irade etmek şeytana itaat etmektir. O ashabını cehennem ashabı olmaya çağırır. Kitap ve sünnetin dışındaki tağuta muhakeme olmayı terk etmek farzlardandır. Ona muhakeme olanlar ise mü'min değillerdir ve müslüman değildirler.*"

Hamid ibn Nasır Ali Mamar:

"*Bundan daha beliğ olan Allah'ın şu sözüdür:* ***"Bir şeyde ihtilaf ettiğiniz zaman onu eğer Allah'a ve ahiret gününe iman etti iseniz Allah'a ve Resulüne döndürün..."***[2] *Bunda insanların dinlerinde asıl-*

1 Bakara, 256.

2 Nisa, 59.

larda ve furuda her ne ihtilaf ederlerse etsinler bu anlaşmazlıkları Allah'a ve Resulüne döndürmelerinin gerekliliği ve başkalarına döndürmemeleri gerektiğinin delili vardır. Bunun için dedi ki: ***'Eğer Allah'a ve ahiret gününe iman edenler iseniz'*** *işte bu şarttır ki şartı bittiğinde bağlı olduğu da biter. Delalet ediyor ki Allah'ın ve Resulünün dışındakilere ihtilaflarda muhakeme olmak Allah'a ve ahiret gününe imanın dışına çıkmayı gerektirmektedir."*[1]

İşte bu ve buna benzer ayete dair yapılan âlimlerin yorumları sabittir. Unutmamak gerekir ki âlimlerin naslar üzerine yaptığı yorumlar nas değildir. Kati değildir. Bu yüzden bir alimin yorumuna muhalefet etmek insanı dinden çıkarmaz. Bu ve buna benzer alimlerin sözlerini alan bir grup mahkeme meselesinde kendilerine muhalefet eden herkese küfür hükmünü indirmişlerdir.

Başka bir grupta yine bunların usulü üzerinden giderek başka alimlerin sözlerini alıp mahkemenin küfür olmadığını, aksine buna küfür deyip tekfir etmeyenleri tekfir eden kimseleri de harici ilan ettiler. Onlar da şu alim yorumlarını kendilerine delil aldılar:

İmam Muhammed Eş Şeybani:

İmam Ebu Hanife'nin arkadaşı olan İmam Muhammed 'Siyerul Kebir' adlı eserinde, kitabın iki yerinde iki kişi arasındaki mal anlaşmazlığına dair şu sözleri kaydetmiştir:

Birincisi: "*Eğer Müslüman başka bir Müslümana bir şeyi emanet ederse, kendisi olmadığında onunla çıkmasına izin verirse emanet eden irtidat edip darul harbe katılırsa arkadaşı da darul harbe katılırsa o ondan malını istese ve o da onu men etse, ikisi de bu beldede ki sultana husumetlerini götürseler, müslüman onu almaktan aciz olursa ve o diyarın sakinleri Müslüman olsalar emanet edilen emanet edilenindir sahibine bir şey yoktur...*"

İkincisi: "*İki adam darul harpte Müslüman olursa biri diğerinden bir şeyi gasp etse sonra da bunu inkar etse bu beldedeki sultana anlaşmazlıklarını şikayet ederlerse gasp edene mal elinde olduğu için*

1 *Memuatur Resail vel Mesail*, 173.

malı teslim ederse. Bundan sonra da belde ehli Müslüman olursa ve bu iki kişi de aynı halleri üzerine iken..."

İbnul Kayyum el Cevziyye:

"Nebisinden Resul olarak razı olmak demek ona kemal noktasında boyun eğmeyi kapsamaktadır. Ona mutlak teslimiyeti ifade etmektedir. Öyle ki Resul ona nefsinden daha evla olmalıdır. Onun kelimelerinin yerlerinde olursa ancak hidayete ulaşabilir. Öyle ki ancak ona muhakeme olması gerekir. Ondan başkasına hükmü vermemesi gerekir. Elbette onun hükmüne rıza göstermesi gerekir..."

"Onun hükmünden başkasına rıza göstermemesi gerekir. Ancak ona muhakemeden aciz olur ise bu tıpkı aç kaldığında zaruretten ölü eti ve kan yemek gibi bir durum olur. En basit hali ile suyun olmamasından dolayı abdest almayarak toprak ile teyemmüm etmesine benzemektedir."

İbn Hazm El Endulusi:

Allah *Subhanehu ve Teâlâ* buyurdu: ***"Sana indirilene ve senden önce indirilmiş olanlara imân ettiklerini iddia edenleri görmez misin? Kendisini inkâr etmekle emrolundukları halde, tâgut'un hükmüne başvurmak istiyorlar. Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla büsbütün saptırmak ister."***[1] ***"Hayır, Rabbine andolsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem yapıp, sonra da verdiğin hükümden dolayı içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça imân etmiş olmazlar."***[2] Müslim ve diğerleri Peygamber'in ﷺ şöyle dediğini rivayet ediyor: ***"Üç şey kimde varsa o kimse namaz kılsa, oruç tutsa, Müslümanım dese bile halis münafıktır; konuştuğu zaman yalan söyler, vaat ettiği zaman vaadine hilaf davranır, emanete hıyanet eder."*** Yine *Müslim*'de şöyle rivayet olunur: "Ebu Bekr ibn Ebu Şeybe ve Muhammed ibn Abdullah ibn Nemir şöyle dediler: Abdullah ibn Nemir dedi: Ameş, Abdullah ibn Murra'dan, o Mesruk'dan, o da Abdullah ibn Amr ibn As'dan rivayet etti": Allah'ın

1 Nisa, 60.

2 Nisa, 65.

elçisi buyurdu: ***"Dört şey kimde varsa o halis münafıktır. Kimde de bunlardan bir hususiyet olursa, onu terk edene kadar onda nifaktan bir hususiyet vardır: konuştuğu zaman yalan söyler, vaat ettiği zaman vaadine hilaf davranır, sözleştiği zaman hıyanet eder (sözünde durmaz), tartıştığı zaman haddini aşar."*** Doğru olan şudur ki nifak, sahibi kâfir olan nifak (sahibini küfre düşüren nifak) ve sahibi kafir olmayan nifak olmak üzere ikiye ayrılır. Mümkündür ki, Nebi'ye değil, tağuta muhakeme olmak isteyenler Rasulullah'a ﷺ itaatlerini izhar etmekle beraber, bunun (Resule itaatin) doğru olduğuna inanarak, hükümde ona değil, başkasına müracaat etmeyi talep etmekle asi olurlar. Lâkin bunu hevalarına tabi olarak heveslerine göre yapmışlardır. Bununla kâfir değil, asi oldular."[1]

İmam Fahreddin Razi dedi ki:

"Üçüncü mesele: Kelamda kast edilen şey bazı insanların Muhammed'e ﷺ muhakemeyi değil de tuğyan ehline yapmak istemeleridir. Kadı dedi ki: '*Bu tağuta muhakemenin küfür gibi olması gerekir.*

Muhammed'in ﷺ hükmüne razı olmamak ise küfürdür. Bu birçok yöne delalet etmektedir.

Birincisi:

يُرِيدُونَ أَن يَتَحَاكَمُوٓاْ إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوٓاْ بِهِ"

Burada tağuta muhakemeyi ona iman kıldı. Hiç şüphe yoktur ki ona iman, Allah'a *Subhanehu ve Teâlâ* küfretmektir. Tıpkı tağuta küfretmenin Allah'a *azze ve celle* iman olması gibi.

فَلاَ وَرَبِّكَ لاَ يُؤْمِنُونَ حَتَّىَ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لاَ يَجِدُواْ فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُواْ تَسْلِيمًا

Bu ayetler ise Muhammed'in ﷺ hükmüne razı olmayanların tekfirini nas etmiştir."[2]

1 İbn Hazm, *El Muhalla bil Asar*, 11/202. Tahkik: Ahmed Şakir (1352 h).

2 *Tefsirul Kebir Lir Razi.*

İşte bu da diğer grubun kendilerine delil alarak yaptıkları nakillerdendir. Ancak her iki tarafın da gözden kaçırdıkları önemli bir nokta söz konusudur. O da şudur ki, alimlerin yorumları Kuran ve sünnetin açık nasları gibi mutlak, kati ve kesin sözler değildirler. İki grup da ihdas ettikleri bidat usul ile âlim sözlerini nas gibi telakki edip bu sözler üzerinden diğer gruba muhalefetini sanki nassa yapmış gibi hükümler vererek büyük düşmanlığın ve buğzun içine düştüler. Bu bozuk asıl sebebi ile de kaçınılmaz olarak bir grup diğer gruba kâfir derken diğer grup da muhaliflerine haricilik yaftasını yapıştırdılar. Allah zalimlerin yaptıklarından gafil değildir. İnsanların ihtilafının temelinde iki tane ana sebep saklıdır:

Birincisi: Kaderi olan kısmıdır.

İkincisi: İnsanların elleri ile kazandıkları kesbi olan kısımdır.

Allah dedi ki: ***"Eğer Rabbin dilese idi onlar ihtilaf etmezlerdi. Ancak ihtilafları bitmeyecek. Rabbin kime merhamet etti ise o müstesnadır. Bunun için yaratıldılar."***[1]

Bu kaderi olan sebebi idi. İnsanların kazandıkları sebebi ile olması ise:

"Bundan sonra aralarındaki çekememezlikten başka hiçbir sebep olmadan ihtilafa düştüler. Allah bundan sonra iman edenleri hakkında ihtilaf edilenler hakkında hakka hidayet etti."[2]

Bu da ikinci kesbi sebep olarak ahlaksızlığa işaret etmektedir. Nebi'den ﷺ ahlakın faziletine dair şu hadisler sabit olmuştur:

"Ben güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim."

Aynı şekilde Nebi ﷺ dedi ki:

"Kişi güzel ahlak ile, namaz ve oruç ile ulaşamadığı derecelere ulaşır."

1 Hud, 118-119.

2 Bakara, 213.

Buraya kadar fırkaları ve fırkaların farklı görüşlerini naklettik. Bundan sonra gücümüz oranında bu meseleye dair özeti ve bu meseleyi nasıl cem ettiğimiz anlatmaya gayret edeceğiz. Ancak yazımızın temel konusu mahkeme meselesi olmadığı için sadece bu nakiller ve kısa izah ile yetineceğiz inşaAllah. Ancak detaylı tafsilat isteyenlerin yakında kardeşlerimiz ile paylaşacağımız mahkeme ile alakalı kitabımıza müracaat etmelerini tavsiye edebiliriz. Allah'tan başarı, sebat ve netice dileriz.

Ne ruhsat âlim sözü ile belirlenir ne de küfür âlim sözü ile belirlenir. Küfrün de ruhsatın da ispatının delil ile yapılması gerekir. Delil ise Allah ve Resulünün sözleridir. Onların sözlerinde açıkça belirtmedikleri ise içtihad mahallindedir. Dolayısı ile de orada kınama olmaz.

Ancak şunu da belirtmekte fayda vardır. Hakka dair yapmaya gayret edeceğimiz izahta her bir taifenin sözlerine ait bazı parçalar olabilir. Çünkü şeytan gibi bir batılın ve yalancının bile sahih hadiste sabit olduğu üzere doğruları olabilir. Bu konuda İbnul Kayyum'un *rahimehullah* şu sözü bizim için güzel bir izahtır:

"*Bizim bütün din meselelerindeki âdetimizdir ki bu meseleler ister ince ister genel meseleler olsun fark etmez, o meselenin gereğini söylemek ve bir kısmını dinin diğer kısmına çarpmamaktır. Bir taifeye diğer taifeye karşı taassupta bulunmamaktır. Bilakis her taifeye o taifenin yanında bulunan haktan nasipte ortak olmak ve onun hakka muhalif olan nasibinden de uzak durmaktır. Bu konuda hiçbir taifeyi veya sözü ayırmayız. Allah'tan bizi bunun üzerine yaşatmasını, bunun üzerine öldürmesini ve bununla Allah ile karşılaşmamızı nasip etmesini dilerim. O'ndan başka güç ve kuvvet sahibi yoktur.*"[1]

Öncelikli olarak konuştuğumuz mesele hüküm yani Kada meselesidir. Bu meselenin hükmü ile alakalı olarak İbn Ferhun şunları kaydetmiştir:

1 *İki Hicret Yolu*; Mükelliflerin Fasılları bölümü.

"Kada, Manası, Hükmü ve Hikmeti

İbn Rüşd dedi ki; *Kada'nın (hükmetmenin) aslı Şer'i hükmü ilzam yolu ile beyan etmektir. Başkaları dedi ki; bir kadının ehli olana hakkını ilzam ettirmesidir.*

Hükmüne gelince; bu farzı kifayedir. İmamlar arasında hükmetmenin ikame edilmesinin vacip olduğu noktasında ihtilaf yoktur. Bu konuda İbn Mesud'dan bir hadis gelmiştir ki Nebi ﷺ şöyle söylemiştir: ***"Şu ikisine gıpta edilir; bir kişiye mal verilmiş ve o malını hakkı gibi harcıyor. İkincisi; Allah bir adama hikmet vermiş o da onunla hükmediyor ve amel ediyor."***

Aişe'den de şu hadis gelmiştir; Nebi ﷺ dedi ki: "***Kıyamet günü Allah'ın gölgesinde hayırda öne geçenleri biliyor musunuz?*** Dediler ki: 'Allah ve Resulü daha iyi bilir.' Dedi ki: '***Eğer hak onlara verilirse kabul ederler. Sorulursa... Eğer insanlar arasında hükmeder iseler nefislerine hükmettikleri gibi hükmederler.***' " Başka bir hadiste de şu rivayet edilmiştir ki: "***7 sınıf vardır ki Allah onları gölgesinde gölgelendirir.***" Sonra da ilk gruba adil imamı zikrederek başladı.

Nebi ﷺ dedi ki: "***Adil kimseler kıyamet günü nurdan minberlerin üzerindedirler. Rahmanın sağındadırlar. Onun iki eli de sağdır.***"

Abdullah İbnu Mesud dedi ki: "*Bir meselede hakka hükmetmem bana 70 senelik nafile ibadetten daha sevimlidir.*" Yani muradı, bir gün boyunca hak konusunda hüküm vermesi 70 sene nafile ibadet etmesinden ona daha sevimlidir. Bunun için insanlar arasında adil olmak, en güzel salih amellerden ve en yüksek derecelerdendir.

Allah *Subhanehu ve Teâlâ* dedi ki: ***"Eğer onlar arasında hükmedersen adalet ile hükmet. Allah adil olanları sever."***[1]

Allah'ın sevgisinden daha büyük hangi şeref vardır?

Bu konuda sabit olan ve hükmetmek konusunda korkutan bütün hadisler adil olmayanlar içindir. Âlimlerden ve kendilerini

1 Maide, 42.

cehaletlerine rağmen bu konuda hükmetme yetkisine soyunarak bu mertebede oturanlar hakkında sabit olmuştur. İşte bu iki sınıf hakkında tehditler varit olmuştur.

Bazı ilim ehli dediler ki, bu hadis hükmetme ilminin büyüklüğünü gösterir. Bu konuda veli kılınan kişi kendi nefsi ve hevası ile cihad eden bir mücahiddir. Bunda hakka hükmetmenin hakkın kesileni olunsa faziletine işaret vardır. Bu yüceliğinden ve karşılığındaki büyük ecirden dolayıdır.

Ne zaman ki bir Kadı Allah'ın hükmüne teslim olur ve ona sabrederse, akrabalarına ve uzak olan düşmanlarına rağmen kınayıcıların kınamasından korkmaz ise; hevanın ve inadın pisliklerinden el çekip hakkın ve adaletin kelimesine giderse hakkın uğrunda kurban olur. Bununla da kendilerine cennet verilen şehitler menzilesine ulaşır.

"Nebi ﷺ Ali İbn Ebi Talib'i, Muaz ibn Cebel'i ve Makile ibn Yesar'ı kadılığa görevli kıldı." Hak için kesen ve hak için kesilenler ne güzel insanlardır.

Hükmetme meselesindeki sakındıran naslar hükmetmekten değil hükmederken zulm etmekten bahsetmektedir.

Hükmetme konusunda hırslı ve istekli olmak kıyamet günü Arasat meydanında hüsran ve pişmanlıktır. Nebi'den ﷺ şu rivayet edildi ki: "***Sizler emirliğe hırslı olacaksınız. İşte o kıyamet günü hasret ve pişmanlık olacaktır.***" Her kim bunu ister ve bu konuda hırslı olursa nefsine bırakılır. Onun da bu meselede helak olmasından korkulur. Kim istemezse bunu kerih görürse nefsi için korkarsa Allah *celle celaluhu* ona yardım eder. Nebi ﷺ dedi ki: "***Kim hükmetmeyi ister buna hırslı olursa nefsine bırakılır. Kim de istemez ve hırslı olmazsa görev verilirse Allah ona melek indirir o melek de onu düzeltir.***" Nebi ﷺ dedi ki: "***Ey Abdurrahman sakın emirlik isteme. Eğer istemezsen yardım görürsün. Eğer istersen nefsine bırakılırsın.***" Ashabımız bazı durumları bundan istisna kıldılar ve bunları beyan ettiler."[1]

1 *Tabsiratul Hukkam fi Usulil Eğdiye ve Menahicil Ahkâm.*

Burada da görüldüğü gibi şeriata muhakeme olmak vaciplerden bir vaciptir. Öyleyse vacipleri terkinin hükmü konusuna burada bakmamız gerekir. Ancak ondan önce şuranın iyice idrak edilmesi gerekir ki küfür kaç çeşittir? Bu anlaşılır ise vacipleri terkin küfür olması keyfiyeti de ona göre idrak edilir. Bu konuya da iki güzel izah ile devam edeceğiz inşaAllah.

Kadı Karrafi'nin Furuk adlı kitaba yapılan şerhte şunlar kayıt altına alınmıştır:

"(Kadı Karrafi'nin sözleri) *Küfür iki kısımdır. Hakkında ittifak edilen küfür ve hakkında küfür olup olmadığı noktasında ihtilaf edilen küfürdür. Üzerinde ittifak edilenler; Allah'a şirk koşmak, dinden bilinmesi zaruri olan meseleler, namazın veya orucun vacipliğini inkar etmek gibi ve benzerleridir. Fiili olan müttefik küfür ise; Kuran'ı pisliğin içine atmaktır. Dirilişi inkar etmek, peygamberlikleri inkar etmek, Allah'ı bilmeyen veya irade etmeyen olarak vasfetmektir. Onun diri olmadığını söylemekte bunlardandır. Hakkında ihtilaf edilenler ise; tecessüm meselesi gibi, kul kendi fiillerini yaratır gibi, Allah'ın iradesinin nüfuzunun vacip olmadığını söylemek, Allah'ın cihette olduğunu söylemek ve buna benzer bidat ve heva ehlinin itikat ettikleri şeylerdir. Malik, Şafi, Ebu Hanife, Kadı Ebu Bekir El Bakıllani ve İmam Eşari'den birinde tekfir ettiğine diğerinde de etmediğine dair iki rivayet her birinden sabit olmuştur.*

Namazın terkinde de iki görüş sabittir. Malik ve Şafi küfür değildir derken, Ahmed küfürdür demiştir. Kadı Ebu Bekir dedi ki; Kim sahabeyi toplu olarak tekfir ederse o kafirdir. Çünkü o şeriatı aldığımız aslı iptal etmiş olur. Ebu Hasen el Eşari dedi ki; küfrü irade etmek küfürdür. Buna binaen içinde Allah'a küfredilen kilise bina etmek ile tekfir edilir. Her kim bir Nebi'yi, şeriatını tasdik etmesine rağmen onun şeriatını kaldırmak kastı ile öldürürse kafirdir. Umulur ki bu surette Kadı ve Eşariye muvafakat eden başkaları da vardır. Bildiğim kadarı ile de üzerine icma edilen meselelerden İblis meselesi de vardır. Onun küfrü emri terk edip secdeyi terk etmesi değildi. Öyle olsa idi Allah'ın emrine isyan eden herkesin kafir olması gerekirdi. Ama iş öyle değildir. Bilakis İblisin küfrü Allah'a zulmü nispet etmesi idi. Al-

*lah Subhanehu ve Teâlâ ona şeytanın zannına göre daha evla birine secde etmesini emretmişti. **"Beni ateşten onu çamurdan yarattın."**[1] İşte bu sözden şeytanın Allah'a celle celalu nispet ettiği zorbalık ve akılsızlık ithamı vardır. -Allah onun iddiasından yüce ve münezzehtir- Kim Allah'ı buna benzer şeylere nispet ederse onun küfründe şüphe yoktur. Burada denemez ki, Adem'e karşı ben ondan hayırlıyım sözündeki kibrinden dolayı kafir olmuştur. Öyle olsa idi bütün kibirlilerin kafir olması gerekirdi. İş böyle değildir. Evet, her kim Allah'a karşı kibirlenirse ve onun emirlerine itaatkar olmaktan dolayı kibre saparsa o kafirdir. Genel ve sonuç olarak fakihe düşen tekfiri hakkında ihtilaf edilen veya ittifak edilen küfürleri araştırmaktır. Eğer okumasında karar kılarsa tekfir etmemeye en yakın olan doğru bir bakış ile bakarak içtihad etmeye çalışır. Tabii ki içtihad ehlinden ise yapabilir. Çünkü bütün fakihlerin tekfir meselelerinde içtihad etmeye ehliyeti yoktur."*[2]

Burası iyice anlaşılırsa bugün Müslümanlar arasında ihtilaf konusu olan birçok tekfir meselesinin hakikatte aslen çok zor olmadığının ve bazılarının işi tekfirleşmeye veya düşmanlığa ulaştırdığı kadar dinsel ayrılığı gerektirmeyen içtihadî konulardan olduğunu görebilirsin. Özellikle de bidat ehlinin tekfiri hakkındaki Kadı Karrafi'nin sözlerine dikkat edersen bu konuda içtihad ehlinin sayısının azlığıdır.

Mahkeme küfrünün de üzerine icma edilen ve hakkında ihtilaf edilen tarafları vardır. Öncelikle alimlerin icma ettikleri yerden başlamak gerekir ki mesele iyi anlaşılsın. Şeyhulislam Muhammed ibnu Abdulvehhab dedi ki:

الرابع: من اعتقد أن غير هدي النبي صلى الله عليه وسلم أكمل من هديه،
أو أن حكم غيره أحسن من حكمه،
كالذين يفضلون حكم الطواغيت، على حكمه، فهو كافر.

"*İslamı bozan 4. unsur; Her kim İtikat ederse Peygamberin yolundan bir başkasının yolu Peygamberin yolundan daha kamildir, ya da Peygamberin hükmünden başka birinin hükmü Peygamberin*

1 Araf, 12

2 *El Furuk*, Karrafi.

hükmünden daha güzeldir tıpkı Tağutun hükmünü Resulullah'ın ﷺ hükmünün üzerine faziletli kılanların durumu gibi işte o da kafirdir."[1]

Diğer unsurları saydıktan sonra en sonunda dedi ki:

"Bu unsurları ciddi, şakayla veya korkarak yapan kişinin tekfiri hakkında ihtilaf yoktur. Ancak ikrah altındaki müstesnadır."

Dikkat edilecek olursa Şeyhulislam İslam'ı bozan on unsurda mahkeme ile alakalı hakkında icma edilen küfrü vasfettiği bunun itikat olduğunu belirtmektedir. Yani burada anlatılan itikadî küfürdür. Şöyle bir soru gelirse, o zaman bu sadece itikadî bir küfür müdür? Size göre sadece bu gibi küfür itikatlara sahip olan mı tekfir edilir?

Cevaben deriz ki; hayır. Burası üzerine icma edilen kesimdir. Bu hal üzere olan kafirdir. Bunun hükmü hakkında ihtilaf eden herkes de kafirdir. Çünkü Allah'ın ve Resulünün kati bir şekilde sözlerinin delaleti ortadadır. Her kim bu konuda inkara saparsa işte o Kitabı ve sünneti yalanladığı için kafir olur.

Öyleyse o zaman tağutun hükmünün batıl olduğuna itikad eden ve şeriata muhakeme olmanın caiz olduğuna itikad eden bir Müslümanın tağutun mahkemesinden hüküm talep ettiğinde durumu ne olur diye sorulursa; bizim bu kimseyi de uzun uzadıya kendi cuhdumuzun neticesinde terk ettiği vacipten dolayı tekfir ettiğimiz herkes tarafından malumdur. Biz bunu, amelî küfür babından saymışızdır. Bu meseleyi daha da güzel açıklayan Şeyh Süleyman İbnu Sehman'ın sözleri ile izah etmeye çalışalım:

"Soran dedi ki; ilk mesele; dinden çıkartan tekfir ettiğimiz küfür nedir, dinden çıkarmayan; küfrün altında küfür fıskın altında fısk denen nedir?

Cevap; bu meseleyi Şeyhimiz Abdullatif ibnu Abdurrahman ibnu Hasan Hatip risalesinde açıklamıştır. Zikrettiğini zikrettikten

1 *Durerus Seniyye*, *Kitabut Tevhid.*

sonra İbnul Kayyum '*Namaz*' isimli kitabında şöyle dedi: "*Dördüncü asıl; Küfür iki çeşittir. Amel küfrü, inat ve inkar küfrüdür. Resulün Allah katından getirdiğini bildiği şeylerde* Allah'ın isim ve sıfatları konusunda, fiilleri konusunda ve ahkamı konusunda Resulün o getirdiğini sadece inat ile inkar etmesidir. O ahkamın aslı ki tevhid ve ona şirk koşmadan ibadet etmektir. İşte bu her yönden imanı bozan bir durumdur. Amelî küfre gelince bunda imanı bozan durumlar da vardır. Puta secde etmek, mushafı küçümsemek, Peygambere sövmek veya onu öldürmek bunlardandır. Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek, namazı terk etmek de amelî küfürlerdendir. Yoksa bunlar itikadî küfürlerden değillerdir. ***"Benden sonra birbirlerinin boyunlarını vuran kafirler olarak gerisin geri dönmeyin." "Kim kahine gelirse, ya da hanımına arka dübüründen yaklaşırsa Muhammed'e indirileni inkar etmiştir."*** İşte bunlar amelî küfürlerdir. Puta secde etmek, mushafı küçümsemek, Peygambere sövmek veya onu öldürmek gibi değildir. Her birine genel olarak küfürdür dense de (tafsilatta) bu böyledir. Allah *Subhanehu ve Teâlâ* kitabın bir kısmı ile amel eden kimselere amel ettikleri yerlere iman ismini vermişken küfrettikleri yerde de küfür ismini verdiği gibi: ***"Hani sizden söz almıştık ya! Kanlarınızı döküp birbirinizi yurtlarınızdan çıkarmayın diye, sonra da siz şahitler olarak ikrar etmiştiniz. Bundan sonra siz düşmanlık ve günah izhar ederek sizden bir fırkayı onların diyarından çıkarmıştınız. Size esirler olarak geldiklerinde fidye alırdınız. O size haramdı. Kitabın bir kısmına iman edip bir kısmını inkar mı ediyorsunuz?"*** Ayet haber veriyor ki Allah'ın onlardan aldığı bir söz var. Onu emretmiş ve iltizam etmelerini istemiştir. Bu, Nebilerini tasdik ettiklerine delalet ediyor. Yine haber veriyor ki onlar emredilen şeyde ona isyan ettiler. Onlardan bir kısmı diğer kısmını diyarlarından çıkardılar. Bu yaptıkları onlardan alınan söze küfürdü. Yine onlara verdiği kitabın bir kısmı olarak esir aldıklarından fidye alıyorlardı ki bu imandı. Yine onlarla savaşmaları da verdikleri söze küfürdü. Onlar kitaptan aldıkları ve amel ettikleri oranda mü'min idiler. Ona isyan ettikleri kadarında da kafir idiler. Amelî imanın zıddı amelî küfürdür. İtikadî imanın zıddı itikadî küfürdür. Sahih bir hadiste Nebi ﷺ dedi ki: ***"Müslümana sövmek fısk, onunla savaşmak küfürdür."*** Buradaki iki şeyden birini fısk sayarken,

bir diğerini de küfür olarak belirledi. Burada malumdur ki irade ettiği mana itikadî küfür değil amelî küfür olmasıdır. İşte bu küfürde içki içip zina edenin kendisinden iman ismi nefyolunmuş olsa bile dinden çıkmadığı bir benzeri olan dinden çıkarmayan küfürdür. İşte bu tafsilat bu kitabı, İslamı, küfrü ve lazımlarını en iyi bilen sahabenin ortaya koyduğu tafsilattır. Bu meseleleri onlardan başkasından alma. Sonradan gelen muteahhirinler manalardaki muradları anlayamadılar ve ikiye bölündüler. Bir kısmı insanları dinden büyük günahlar ile çıkardılar. Onları ebedi cehennemlik yaptılar. Bir diğer kısmı da bunları işleyenleri kamil imanlı kişiler saydılar. Bunlar ifrata, onlar da tefrite saptılar. Allah *Subhanehu ve Teâlâ*, ehli sünneti doğru yola iletti. Orta söze iletti. O ehli sünnet ki diğer milletler arasında İslam dini gibidir. İşte burada küfrün altında küfür, fıskın altında fısk, zulmün altında zulüm, şirkin altında şirk ve nifakın altında nifaktır. İbn Abbas'tan şu gelmiştir ki: ***"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir."*** Dedi ki: "Bu sizin gittiğiniz küfür değildir." Sufyan ve Abdurrezzak rivayet etti. Başka bir rivayette: "Dinden çıkarmayan küfürdür" dedi. Ata'dan rivayet edildi ki: "Küfür altında küfür, zulmün altında zulüm, fıskın altında fısktır." Bu, Kuran'ın düşünenler için açık bir durumudur. Allah *Subhanehu ve Teâlâ*, Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen hakimi kafir olarak isimlendirdi. Resulüne indirdiğini inkar edeni de kafir olarak isimlendirdi. Kafiri de zalim diye isimlendirdi. Allah *Subhanehu ve Teâlâ* dedi ki: ***"Kafirler zalimlerdir."*** Nikah, talak, ruca ve huluda haddini aşanları da zalimler olarak isimlendirdi. ***"Kim Allah'ın hududlarını aşarsa nefsine zulm etmiştir."*** Yunus *aleyhisselam* dedi ki: ***"Ben zalimlerden oldum."*** Adem dedi ki: ***"Rabbimiz biz nefsimize zulm ettik."*** Musa dedi ki: ***"Rabbim ben nefsime zulm ettim."*** İşte bu zulümler diğer zulümler gibi değildir. Kafiri fasık olarak da isimlendirdi. ***"Ondan fasıklardan başkası sapmaz." "Biz açık beyyineler ve ayetler indirdik. Onu fasıklardan başkası inkar etmez."*** Allah asiyi de fasık olarak isimlendirdi. ***"Ey iman edenler size eğer bir fasık haber getirirse araştırın."*** İffetli kadınlara iftira atanlar hakkında da dedi ki: ***"İşte onlar fasıklardır." "Hacda tartışma ve fısk yoktur."*** Bu fısklar diğer fısklar gibi değildir. Aynı şekilde şirkte iki çeşittir. Dinden çıkaranı vardır dinden çıkarma-

yanı vardır. Dinden çıkarmayan şirk, riya gibi durumlardır. Allah büyük şirk hakkında dedi ki: ***"Kim Allah'a şirk koşarsa onun misali kuşun yükseğe çıkartıp aşağı bırakarak paramparça ettiği misalidir."*** Riya şirki için ise dedi ki: ***"Kim Rabbine kavuşmak istiyorsa amelinde ona kimseyi ortak kılmasın ve salih amel işlesin."*** Ya da hadiste dediği gibi: ***"Kim Allah'tan başkası adına yemin ederse şirk koşmuştur."*** Malumdur ki O'ndan başkası adına yemin etmek dinden çıkarmaz işte o küçük şirktir. Yine Nebi ﷺ dedi ki: "***Şirk bu ümmete karıncanın ayak izlerinden daha gizlidir.***" İyi bak ki nasıl da küfrü, zulmü ve fıskı dinden çıkaran ve çıkarmayan olmak üzere ikiye ayırdı. Aynı şekilde nifak da iki çeşittir. İtikat ve amel nifakıdır. İtikat nifakı, birçok yerde zikredilmiştir. Bu ise ebedi kalınacak cehennem azabını sahibine vacip kılar. Amel nifakı Nebi'nin ﷺ hadislerinde şu şekilde sabit olmuştur: "***Dört şey kimde varsa o halis münafıktır...***" yine "***Münafığın alameti üçtür...***" Bazı faziletliler dediler ki: "Bu nifak imanın aslı ile beraber bir araya gelebilir. Kişi namaz kılsa, oruç tutsa, kendini mümin de zannetse olabilir. İman bu gibi yanlışlar ile bir araya gelmez. İman kulda kemaliyete ulaştı ise bu yasaklananlardan hiçbir şey var olamaz. Bunlar ancak münafıktan sadır olur." Bitti.

Allah sana rahmet etsin. Alimlerin nasıl da küfrü iki kısma ayırdıklarına bir bak. İtikat küfrü, inkar ve inat küfrü olarak ikiye ayırdı. İnkar ve inat küfrüne gelince birinin Resulün Allah katından getirdiğini bildiği Rabbinin isim ve sıfatlarına, fiillerine, ahkamına -ki o ahkamın aslı ona hiçbir şeyi ortak koşmadan ibadet etmektir- işte bunları inat ederek inkar etmektir. İşte bu çeşit bir küfür her yönden imanı bozan bir unsurdur. İkinci kısma gelince amelî küfre; onun dinden çıkaranı vardır ve dinden çıkarmayanı vardır. Birinci çeşidi, puta secde etmek, mushafı küçümsemek ve Nebiyi öldürmek gibi ameli küfürlerdir. Bunlar dinden çıkartır. İkincisi ise dinden çıkarmaz. Bunlar da Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek, namazı terk etmek gibidir. Bu amel küfürdür ve itikadi küfürdür. Nebi'nin ﷺ dediği gibi: "***Benden sonra birbirlerini boyunlarını vuran kafirlere dönmeyin." "Kim kahine gider veya hanımına dübüründen yaklaşırsa Muhammed'e indirileni inkar etmiştir.***" İşte bunlar amelî küfürlerdir kesinlikle puta secde etmek

veya mushafı küçümsemek gibi amelî küfürler değillerdir. Ancak şuraya dikkat gerekir ki hepsine küfür lafzı kullanılmıştır. Ancak şunu iyi bilmek gerekir ki tağutlara muhakeme olanlar, Allah'ın indirdiğinden başkasına muhakeme olanlar, onların hükümlerinin Allah'ın ve Resulünün hükmünden güzel olduğuna itikat edenler, işte bunlar itikadî küfre ulaşan insanlardır ki bu İslam'ı bozan on unsurdan zikredilen küfürdür. Ancak kim buna itikad etmez ise ancak tağutlara muhakeme olursa ve onun hükmünün de batıl olduğuna itikat ederse işte bu da ameli küfürdür..."

Bunları uzun uzadıya beyan ettikten sonra şunları da kaydetmiştir: *"Tağuta muhakeme olmanın hükmü nedir?"*

İkinci mesele ise şu sorudur: *"Tağuta muhakeme olmanın İslam'dan çıkartan ve İslam'dan çıkarmayan kısmı neresidir?"*

Cevap olarak deriz ki; bu konudaki cevap tafsilatlı olarak geçti. Şemsuddin İbnul Kayyum'un ve şeyhimizin sözlerinde açıklamıştık. (Yukarıdaki sözleri kast ediyor) İyi bil ki bu mesele ayakların kaydığı anlayışların öne alındığı bir meseledir. Sana düşen bu konuda selefi salihinin ve birinci hayırlı asrın yoludur. Allah Subhanehu ve Teâlâ hakkı söyler ve doğru yola hidayet eder."[1]

İşte bu şeyhin tafsilatı ile meseleye dair bakışıdır. Birçok insana şeyhin bu sözünü naklettiğimiz de onu kötülemeye başladılar. Kralın alimi olduğunu, Muhammed bin Abdulvehhab'ın vefatından sonra saptığını söylediler. Oysaki mahkeme konusunda aşırıya kaçanlar hep şeyhten delil getirmişlerdi. Durerus Seniyye'de başka bir yerde yine bu konudaki kendi görüşünü beyan ederken şunları kaydetmiştir:

"*İkinci makam: Eğer anladı isen tağuta muhakeme olmak küfürdür, iyi bil ki Allah Subhanehu ve Teâlâ kitabında küfrü ölümden daha büyük saydı:* ***"Fitne ölümden büyüktür."***[2] ***"Fitne ölümden daha şid-***

1 *Keşfu Gıyahıbuz Zellam An evham celail Efham Beraatu Şeyh Muhammed ibnu Abdulvehhab min müftereyatı hezel Mulhidil Kezzab.*

2 Bakara, 217.

detlidir."[1] *Fitne küfürdür. Köy ve şehirlerdeki bütün insanlar birbirlerini öldürseler ve gitseler de yeryüzünde bir tağutun dikilmesinden ölümleri daha hayırlıdır. O tağut ki şeriatın muhalifine hükmedendir. İşte o şeriat ki o da Resul ile gönderilendir.*

Üçüncü makam: Eğer tağuta muhakeme olmanın hükmü küfürse ve anlaşmazlık da dünya için ise; bunun için küfretmen nasıl caiz olabilir? Kişi, Allah ve Resulü ona en sevimli olmadıkça mümin olamaz. Hatta resul ona çocuklarından, anne ve babasından ve bütün insanlardan daha sevimli olmadıkça iman etmiş olamaz. Dünyanın tamamı da gitse böyle bir durum için tağuta muhakeme olman söz konusu değildir. Sen muhayyer bırakılıp şuna zorlansan ki ya tağuta muhakeme olacaksın ya da dünyanın tamamı gidecek dense sana düşen dünyadan vazgeçip tağuta muhakeme olmamandır."[2]

Şeyh bu mezhebe giden insanların mezheplerini destekleyen bir söz söyleyince iyi olacak; ancak aleyhlerinde konuşunca kral âlimi mi olacak? Vallahi Allah *Subhanehu ve Teâlâ* zalimlerin yaptıklarından ve söylediklerinden gafil değildir. Böyle yapanlar Yahudilerin torunlarındandır. İmam Buhari'nin yaptığı uzun bir rivayette Nebi ﷺ Yahudilere haber gönderdi, çağırttı ve onlara dedi ki:

"Ey Yahudi topluluğu; size veyl olsun Allah'tan korkun. Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a *Subhanehu ve Teâlâ* ***yemin ederim ki; siz benim Allah'ın Resulü olduğumu biliyorsunuz. Benim size hak ile geldiğimi biliyorsunuz. Teslim olun."*** Dediler ki: "Bilmiyoruz." 3 kere Nebi ﷺ tekrar etti. Dedi ki: ***"Abdullah ibnu Selam sizde nasıl biridir?"*** "O bizim efendimizdir. Efendimizin oğludur. En âlimimiz ve en alimimizin oğludur." Dedi ki. ***"Onun Müslüman olduğunu gördünüz mü?"*** Dediler ki: "Haşa o nasıl Müslüman olur. Dedi ki: ***"Ey İbnu Selam onların önüne çık."*** Onların önüne çıktı ve dedi ki: "Ey Yahudi topluluğu Allah'tan korkun. Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin ederim ki şüphesiz siz biliyorsunuz ki O Allah'ın Resulüdür ve O size hak ile gelmiştir." Dediler ki: "Yalan

1 Bakara, 191.

2 *Durerus Seniyye*, Tabi Kitabu Hukmul Murted.

söyledin." Nebi ﷺ onları huzurundan çıkardı.[1]

Taberani'nin rivayetinde ise Yahudilerin küfür ehlinden önde gelenlerinin Abdullah İbnu Selam gibi Müslüman olan Yahudiler için, 'eğer onlarda hayır olsa idi onlar Müslüman olmazlardı, çünkü onlar kavimlerinin şerlileri idiler' sözleri de sabit olmuştur.

Dolayısı ile alimlerin bu meselelere dair sözlerini cem etmemiz esastır. Asrımızın tekfirci zihniyetinin yaptığı gibi 'ben bu sözü söyleyen babamda olsa tekfir ederim' menhecinin senelerdir insanları sünnete değil de bidatlar deryasına ulaştırdığı akıl sahipleri tarafından müşahede edilmiş ve tecrübe ile sabit olmuştur. Aklının almadığı idrak etmediği her şeye küfür deme zihniyeti ile küfür denizinin sahilini ucu bucağı olmayan sahile çevirdiler. Mutezile'yi tarih kitaplarına gömdüler de farkında olmadan Mutezile'nin halefleri olduklarının farkına varmadılar. Allah'tan afiyet dileriz.

'İman ve küfür meselelerinde üzerine icma edilen ve hakkında ihtilaf edilen küfürlerin sabit olduğunu nasıl ispat edersiniz?' Der iseler bu meselenin tek örneğinin mahkeme meselesi olmadığını ve yine alimlerin fıkıh kitaplarındaki birçok meselede bu konuları işlediklerini görebiliriz. Şimdi diğer örnekler ile meseleyi daha iyi idrak etmeye çalışalım.

Yine bu mesele ile alakalı olarak bir Müslümanın kendisini Tağutun mahkemesinde savunması durumu insanlar arasında konuşulan tartışma olarak karşımıza çıkmaktadır. Bununla alakalı olarak da öncelikle bunun tağuta muhakeme olduğunun ve ondan hüküm talep etmek olduğunun ispat edilmesi gerekmektedir. Sonuç itibarı ile ispat iddia makamına aittir. İddia makamı küfür olduğunu ispat etmek zorundadır. Öncelikle ıstılahen muhakeme neye denir onu izah edelim inşaAllah.

Aliyul Kari dedi ki: "*Mahkeme anlaşmazlığın kadıya kaldırılmasıdır. Denildi ki onun zahiri Allah'tan başkasına muhakeme olma-*

1 Buhari *Sahih*'inde tahriç etmiştir.

mak, ondan başkasının hükmüne razı olmamaktır."[1]

Anlaşmazlığı kadıya kaldıran taraf tağuttan muhakemeyi isteyendir. Yoksa hakkında tağut tarafından dava açılan kimse tağuttan hüküm isteyen kimse gibi değildir. Eğer kişi bunun da küfür olduğunu iddia ederse iddia makamına ispat düşer. İşte tam burada İbn Teymiyye'nin şu güzel sözlerini nakletmekte fayda vardır.

"*Allah'ın yarattıklarından her kim olursa olsun hiç kimsenin bir sözü iptal etmesi veya bir fiili haram kılması mümkün değildir. Ancak buna dair sultan ve hüccet olmalıdır.*

Eğer delili ve hücceti olmadan konuşursa, Allah'ın şöyle dediklerinden olur: ***"Allah'ın ayetleri hakkında delilsiz mücadele edenler, onların kendilerine ulaşandan dolayı göğüslerinde kibir vardır."***[2] *Yine dedi ki:* ***"Bir delilleri olmadan Allah'ın ayetleri hakkında mücadele edenler Allah katında ve müminlerin katında büyük bir günah işlemişlerdir. Allah, mütekebbir olan ve cebbar olan herkesin kalbini böyle mühürler."***[3]"[4]

Yine bu minvaldeki güzel sözlerden bir tanesi de İbn Kesir'e *rahimehullah* aittir. Dedi ki:

" ***'İnsanlardan öyleleri vardır ki ilimsizce Allah'ın ayetleri hakkında tartışarak her inatçı şeytana tabi olurlar'*** *Burada küfrün ve bidatın davetçilerini zikretti. Dedi ki: 'İnsanlardan öyleleri vardır ki Allah hakkında ilimsiz, hidayetsiz ve açık bir kitap olmadan tartışırlar.' Yani, sahih bir akıl olmadan, açık bir hadis olmadan, bilakis sadece akıl ve heva ile hak ile tartışırlar."*[5]

Sadece akıl ve heva ile ve batıl yorumlarla herhangi bir fiilin haram olduğunu belirlemek İbn Kesir ve İbn Teymiyye'nin zikrettiği gibi mümkün değilken nasıl olur da bir fiilin küfür olarak var

1 *Umdetul Kari,* 7/167.
2 Gafir, 56.
3 Gafir, 35.
4 *Mecmuatul Fetava,* 3/245.
5 *Tefsiru İbnu Kesir,* 3/281.

oluşu sadece akıl ile ispat edilebilir?

Öyleyse sünnet sahiplerinin bu konuya bakış açıları nasıl olmalıdır? Bunu iki önemli tarif ile izah etmemiz gerekir: O da şudur ki Muhakemenin mertebeleri nelerdir?

İkidir:

Birincisi: Vakıanın ilmidir. Hüküm, Kada ve subut olarak isimlendirilmektedir. Fetvada 'tahkikul menat' yani 'sınırın belirlenmesi' olarak da ifade edilir.

İkincisi: Bu tespit edilen vakıadaki şeri hükümdür. Bu da hüküm, kada, Allah'ın veya Resulünün hükmü diye isimlendirilir.

Şimdi bu tanımların ne demek olduğunu İbnul Kayyum'un *rahimehullah* sözlerinden izah edelim:

"Ne müftünün ne de kadının hak ile hükmetmesi için şu iki şeyin anlayışının geri durması mümkün değildir.

Birincisi: Vakıa'yı anlamak ve onu fıkhetmektir. Hakiki ilmi istinbat yaparak karineler, işaretler ve imarelerle beraber bu ilmi anlamasıdır.

İkincisi: Bu tespit edilen vakıadaki vacibi anlamasıdır. Bu da Allah'ın kitabında ve Resulünün dili ile bu vakıaya dair beyan ettiği hükümdür. Sonra bu ikisini cem ederek birini diğerine tatbik etmektir. Kim gücünü buna harcar ve bütün çabası ile koşturursa bir veya iki ecirden birinden mahrum kalmaz. Âlim vakıanın ilmine ulaşan ve Allah ve Resulünün bu konudaki hükmünü anlayandır. Tıpkı Yusuf'un şahidinin gömleğin arkadan yırtılması ile onun doğruluğuna ve beraatına karar vermesi gibidir. Ya da Süleyman'ın aleyhisselam yaptığı gibi bana bıçak getirin de çocuğu ikiye böleyim de annesinin kim olduğunu anlaması gibi."[6]

Yine İbnul Kayyum başka bir kitabında bu konu ile alakalı

6 *İlamul Muvakkiyn,* 1/87.

olarak şunları ifade etmektedir:

"*Burada Hâkimin bilmesi gereken iki tane fıkıh vardır: 1-Külli olayların ahkâmının fıkhını bilmesidir.*

2-Vakıayı ve insanların hallerini bilmektir. Doğruyu ve yalancıyı, hak ile batılı ayırması için gereklidir.

Daha sonra bu birini diğerine tatbik eder ki, vakıanın vacibini o zaman belirler. Kesinlikle vacip vakıaya muhalif olmaz."[1]

Birinci kısım suçun subutu diye isimlendirilir ki subuttan sonra vakıadaki hüküm belirlenir. Yani Kadının ceza vermeden önce kişinin hırsız mı, zinakar mı veya katil mi olduğunu önce tespit etmesi gerekir.

Bu anlattığımız bilgilerin ışığında Müslümanın kafir hakimlerin, kralların karşısında kendisine atılan töhmeti gidermek için kendini savunması ister şeri kadı olsun ister kafir kadı olsun hepsinin evveliyatları olarak yapması gereken şeydir. Kafirlik ve iman bu dakikada bir insanın katil olup olmadığını belirledikten sonra şeriatın katile verdiği kısas kafir hukukunda örneğin verdiği 15 sene hapis cezasıdır. İşte bu ikinci kısım hükmün verildiği ve beyan edildiği yerdir. Bu konu ile alakalı olarak Kuranı Kerim'de var olan meşhur Yusuf'un *aleyhisselam* kıssasıdır. Önce konu ile alakalı olan ayetleri zikredeceğiz ve ardından âlimlerin ayetlere dair yorumları ile devam edeceğiz inşaAllah.

Allah *Subhanehu ve Teâlâ* dedi ki:

"Kapıya doğru koştular. Gömleğini arkadan yırttı ve kapıda da efendisi ile karşılaştı. Kadın dedi ki ehline kötülük isteyenin cezası nedir? Ancak ya hapsedilmesi ya da elem verici bir azaptır.

Yusuf dedi ki: "O benden murad istedi. Ehlinden bir şahit de şahitlik etti ki eğer gömleği arkadan yırtıldı ise kadın yalancı O doğ-

1 *Turukul Hıkemıyye,* 1/3.

rudur. Eğer önden yırtıldı ise kadın doğru O yalancıdır. Gömleğin arkadan yırtıldığını görünce, dedi ki bu siz kadınların tuzaklarındandır. Sizin tuzağınız büyüktür."[1]

Şimdi bu ayetlere iyice dikkat edilirse burada Hakimin az önce bahsettiğimiz Tahkikul Menat denen suçun var olup olmadığını araştırması ve işte tam burada Yusuf'un *aleyhisselam* subutunun araştırılması sırasında kendine atılan iftirayı def ederek zina etmediğini, kadının ondan murad istediğini beyan etmektedir. Yani burada anlatılan Yusuf kıssasında sadece fetvanın iki şartından biri olan subut kısmı anlatılmaktadır. Burası ise muhakemeye dâhil edilmez.

İmam Kurtubi *rahimehullah* bu ayetlerin tefsirinde ehlinden 'bir şahit de şahitlik etti' kısmını tefsir ederken şunları kaydetmiştir:

"*Ne zaman ki sözleri çelişince Melik, yalancıyı doğrudan ayırmak için şahitliğe ihtiyaç duydu. Yani ehlinden bir hâkim hükmetti. Çünkü hüküm verdi.*"[2]

Kurtubi'nin bu tefsiri gibi '*Ehlinden bir hâkim hükmetti*' diye İbn Abbas, İkrime, Said İbnu Cubeyr ve Katade gibilerinden de senetleri ile beraber İmam Taberi bahsetmiştir.

Buradaki subut aşamasına da bu kadar âlimin hüküm adını vermesi de İmam Karrafi'nin belirttiği bir asıldır:

"*Ben derim ki; Sahih olan subuta, hüküm sözünün kullanılmasıdır. Bu konuda iş lâfzîdir. Allah en doğrusunu bilendir.*"[3]

Yani kâfirde olsa Kadının olayın subutu noktasındaki araştırmasında da hüküm ismi kullanılır. Ama bu lâfzîdir. Hakiki olan kâfir hâkimin verdiği hükmün ve muhakemenin az önce bahsettiğimiz subut kısmından sonraki kısım olmasıdır.

1 Yusuf, 25-26-27-28.
2 *Tefsiru Kurtubi*, 9/148.
3 *El Furuk*, 7/205.

Aynı mesele de İbn Teymiyye *rahimehullah* şunları kaydetmiştir:

"*Her şahit ihbar edendir ve bu itibar ile Hâkimdir. Bir şeyin subutuna ve iptaline hükmeder.*"[1]

Bu aslen ikrahtı, Yusuf da *aleyhisselam* ikrah altında olduğu için savunma yaptı diyenler şunu söylemişlerdi: '*Allah'ın peygamberleri insanlara azameti tavsiye etmelerine rağmen kendileri şirk olduğunu bile bile savunmayı yapmışlardır ve ikrah ruhsatını kullanmışlardır.*' Bu iddianın sahibinin her hangi bir Nebinin ikrahla da olsa önce şirk işlediğini ispat etmesi gerekir. Ayetlerin hiçbirisinde en ufak ikrah halinden dahi bahsedilmemektedir. Aynı zamanda hiçbir hadiste de Yusuf'un *aleyhisselam* ikrah altında olduğunu beyan eden tek bir açık lafız gelmemiştir.

Ayrıca eğer ikrah iddiası yinelenirse denilir ki Yusuf *aleyhisselam* ikrah hali kalkıp rüyanın tevilini yapması için kralın yanına çağrıldığında hapisten çıkmamış, bu teklifi geri çevirmiş ve gelen elçiye krala kadınların neden bu iftirayı attığını tahkik etmesini istemiş. Ardından tahkikat yapılınca hapisten çıkmıştır. İcma ile -ki bu icmayı İbn Hacer El Askalani Fethul Bari'de naklediyor- eğer firar imkânı olursa ikrah kalkar. İkrah kalkmasına rağmen çıkmamış ve kendi suçsuzluğunu savunmuştur. Bu da ikrah durumu olduğunu beyan edenlere açık bir reddiyedir.

Burada var olan bir diğer mesele ise Cafer'in *radiyallahu anhu* Necaşi'nin huzuruna çıkmasıdır. İbnul Kayyum Zadul Mead'da şu ifadeler ile bu kıssayı anlatmıştır:

"*Muhacirler Ashame Necaşi'nin memleketine emin bir şekilde girdiler. Kureyş ne zaman bunu öğrendi ise o vakit onların arkasından Abdullah İbnu Ebi Rebia, Amr İbnul As'ı hediyeler ile gönderdi. Necaşi onları beldelerinden çıkarsın diye gönderdiler. Onlar talep ettiler ama o yüz çevirdi. Araya şerefli, yüce kişilerden koydular ama talep ettiklerini vermediler. Dediler ki: Onlar İsa hakkında büyük bir söz söylüyorlar. O Allah'ın oğludur diyorlar. Muhacirleri meclisine çağırdı.*

1 *Mecmuatul Fetava,* 14/171.

Önlerinde de Cafer İbn Ebi Talip vardı. Yanına girmeyi irade ettikleri zaman dedi ki; Allah'ın taraftarları izin istiyorlar. İzin verene dedi ki: "De ki izninizi tekrar edin." O da izin istemeyi tekrar etti. Ne zaman ki yanına girdiler. Dedi ki: "İsa hakkında ne diyorsunuz?"[1]

Necaşi olayı ile alakalı olarak şöyle bir noktaya dikkat çekmek gerekir. Nebi'nin ﷺ onun için adil bir imamdır sözüdür. Buradaki adalet sözünden hükmettiği İncil olduğunu söyleyenler dolayısı ile burada onun tağut olmadığını ve İncil ile hükmederek Allah'ın in-dirdiği ile hükmeden bir başkan olduğunu söylemişlerdir. Oysaki bu söz birkaç lazımı içine alır ki bunlar tehlikeli lazımlardır. Birincisi Necaşi'nin, Nebi'nin ﷺ nübüvvet daveti gelmeden önce Müslüman olduğunu söylemektir. Bu sözden Allah'a sığınırız. İkincisi ise; Nebi'nin ﷺ kendisine Kur'an- ı Kerim inip kendinden önceki Tevrat ve İncil gibi semavi kitapları dinin hem aslında hem de furuunda iptal etmesine rağmen ashabına, İncil'e hükmolunmalarını tavsiye ettiğini söylemiş demektir ki bu sözden de Allah'a sığınırız. Çünkü Kur'an-ı Kerim var iken şeriatın dışında İncil'e ve Tevrat'a hükmolunmanın küfür olduğuna ümmetin alimleri değil ümmetin akıl sahibi cahilleri icma etmişlerdir. Oysaki Nebi'nin ﷺ 'adil bir imam'dan kastı tıpkı Allah'ın şu sözünde olan sıfat olarak kullanılan adalettir:

"Eğer onların arasında hükmedersen adalet ile hükmet. Şüphesiz Allah *Subhanehu ve Teâlâ* ***adil olanları sever."***[2]

Hiç şüphe yoktur ki Nebi ﷺ, şeriattan başkası ile hükmetmeyeceği için zaten vereceği hüküm şeriatın adil hükmü olacaktır. O yüzden aralarında hükmettiğinde adalet ile hükmet diye bir kez daha adalet sıfatına dikkat çekerek Allah adil olanları sever demektedir. Bu adil olanlar kafirlerden de olabilir Müslümanlardan da. Çünkü adil olmak insani bir sıfattır. Bazen adil bir kafir, fasık, zalim bir Müslümandan daha adaletli olabilir. Tabi ilim sahibi fakihler kafirin şehadeti ve adaletinin hangi yerlerde ve nasıl kabul edileceğine dair birçok babda ihtilaf etmişlerdir. Bu

1 *Zadul Mead,* 3/21.

2 Maide, 42.

mesele ise uzundur ve yeri burası değildir.

Yine bu mesele ile alakalı olarak İbrahim *aleyhisselam* hakkında Nebi'nin ﷺ bize zikrettiği meşhur bir kıssa da sabittir.

Ebu Hureyre rivayet etti ki: Nebi ﷺ şöyle dedi: ***"İbrahim şu 3 yerin dışında yalan söylememiştir. İki tanesi Allah'ın*** *Subhanehu ve Teâlâ* ***zatı için söylediği 'Ben hastayım' ve 'Bilakis bu büyükleri yapmıştır' sözleri idi. Diğeri de bir gün yanında eşi Sara varken zorbalardan bir zorbanın memleketine girdiler. Dediler ki: 'Burada bir adam var yanında da insanların en güzelinden bir kadın var. Ona birini gönderde onun hakkında sorsun.' Dedi ki: 'Bu kimdir?' İbrahim dedi ki: 'O, benim kız kardeşimdir. ' Sara'nın yanına geldi. Dedi ki: 'Ey Sara yeryüzünden senden ve benden başka Müslüman bilmiyorum. Bu bana senden sordu bende ona senin kız kardeşim olduğunu söyledim. Beni yalanlama.' Sara'ya birini gönderdi. Sara'da bu Cebbarın yanına girdi. Ona elini uzatmaya çalıştı. Alıkonuldu. Dedi ki: 'Allah'a dua et bu zararı kaldırsın.' Allah'a dua etti. O da ondan kaldırdı. Sonra da ikinci kez uzattı da yine bu kez daha şiddetli bir şekilde alıkonuldu. Dedi: 'Dua et Allah bunu kaldırsın.' Dua etti ve kaldırıldı. Sonra yanındakileri çağırdı. Dedi ki: 'Siz bana bir insan getirmediniz. Siz bana bir şeytan getirdiniz.' Hacer'i onlara hizmetçi olarak verdi. İbrahim namaz kılıyor iken Hacer geldi. Dedi ki: Allah kâfirin elini veya facirin elini boğazında geri döndürdü. Haceri de hizmetçi olarak hibe etti."***

Hadis bu metin ile İmam Buhari tarafından sahihinde rivayet edilmiştir.

Hadisin birçok metni sabittir. Bu metinlerin her biri uzun uzadıya irdelenebilir. Ancak bu metinlerde sorguya çağrılan İbrahim'in veya Sara'nın bundan uzak durduğuna dair tek bir rivayet yoktur. Allah her şeyin en doğrusunu bilendir.

Bunlar mahkeme meselesine dair Allah'ın *Subhanehu ve Teâlâ* bize kolaylaştırdıklarıdır. Daha önce de zikrettiğimiz gibi meseleye dair tafsilatlı bilgi Allah'ın *Subhanehu ve Teâlâ* bize kolaylaştırdığı kadarı ile

mahkeme ile alakalı olarak kaleme aldığımız kitabımızda olacaktır.

Sorulan sorulara gelince; bunlarla alakalı olarak da önce bilinmesi gereken şey şudur ki fetva iki tane temel şartı gerektirir:

1- Doğru delil edinme

2- Vakıa bilgisidir.

Bu ikisi eğer sıhhatli bir şekilde değerlendirilirse vakıadaki Allah'ın hükmü idrak edilmiş olur. Soruları soran kardeşlerim Azerbaycan'da yaşadığı için ben de Azerbaycan vakıasını yüzeysel olarak bildiğimden ötürü oraya fetva vermem caiz değildir. Bilmediğimiz şey hakkında Allah'tan korkmadan cahilce konuşmak bizim usulümüzden ve edebimizden değildir. Dolayısı ile biz şeri, genel asılları anlatacağız ve bunun üzerinden sizler kendi vakıanızın tespitini yaptıktan sonra da kendi vakıanızın hükmünü çıkaracaksınız.

Bir de dikkat edilmesi gereken en temel husus şahıslara dair verilen fetvalar geneli ilgilendirmez. Çünkü vakıanın değişmesi ile şeri hükmün değiştiğini uzun uzadıya geçen yerlerde izah etmiştik.

Sorularınıza gelince:

1- Kişi kendini bir avukat aracılığı ile veya kendi kendisini bu kanunlar ve mahkemeler huzurunda işlemediği bir suç noktasında savunabilir mi?

2- Dini kitaplar sokmamaları ve Müslümanlara iyi davranmamaları sebebi ile zulüm altındaki Müslümanlar dilekçeler yazarak daha üst rütbedeki kafirlere, diğer zorba kafirleri şikayet edebilirler mi?

3- Müslümanların kendilerine yapılan zulüm sebebi ile kendi bir uzuvlarını (kol, bacak vb. gibi) kesmeleri veya açlık orucu tutmaları caiz midir?

4- Rüşvet ile cezasının belli bir müddetini yatan bir Müslümanın son senesinde çıkmak için kendisine ıslah oldun mu sorusuna 'Evet ıslah oldum' diyerek cevap vermesinin hükmü nedir? Bu konuda dini bir suç ile yargılanan ile diğer adi suçlardan yargılananlar arasında fark var mıdır?

5- Hasta olan bir Müslüman para vererek mahkemeye kendini azad ettirebilir mi?

6- Müşrik birinin bizim ile aynı safda durması caiz midir? O kafire tekfiri izhar etmemenin hükmü nedir?

7- Burada ibadet eden müşrikler de ibadet etmeyen müşrikler de bize selam veriyorlar onlara karşı tutumumuz nasıl olmalıdır?

8- Bir başka mesele de şudur; İslam'a yeni giren bir insan için büyük şirk veya küfür işlemek noktasında ruhsat var mıdır? Biz ondan büyük küfür gördüğümüz zaman onu tevbeye davet ettiğimizde o mazur olmuş olur mu yoksa irtidattan dönmüş olur mu? Ya da İslam'da örneğin bir insan 2 ay da bütün tevhid meselelerini anlamalıdır diye bir ölçü var mıdır?

9- Çocuklar okula gitmediklerinde mahkeme kararı çıkartılıyor aksi olduğunda da Müslümanlar tekfir ediyorlar o zaman Müslüman ne yapmalıdır?

10- Müslümanların kâfirler arasında takiyye yapmasının sınırları nelerdir?

11-Hapishanede namazları cem etmek ve kısaltmak konusundaki ahkâmı anlatır mısınız?

12- Hareket metoduna dair hangi âlimleri tavsiye edersiniz ve kimden faydalanmamamızı tavsiye edersiniz?

13- Müşriklerin kestiklerini başka müşriklere verebilir miyiz?

14- Hapishanede Müslüman müşriğin kestiğini yiyebilir mi?

15- İmkân varsa Müslümanların hapishanede yaşarken faydalanabilecekleri akidevi ve fıkhi bir şeriat risale yazsa idiniz bizleri çok sevindirirdiniz.

Bu sorular sadeleştirilerek Türkçeye çevrilmiştir. Şimdi Allah'ın bize kolaylaştırdığı kadarı ile soruları birer birer cevaplamaya gayret edeceğiz inşaAllah...

Birinci Cevap:

Kişi kendini bir avukat aracılığı ile veya kendi kendisini bu kanunlar ve mahkemeler huzurunda işlemediği bir suç noktasında savunabilir mi?

Savunma meselesini yazımızın mukaddimesinde uzun uzadıya anlattık. Bunda bir beis olmadığını ispat ettik. Ancak avukat aracılığı ile insanın kendini savunmasına gelince burada birkaç noktayı açıklığa kavuşturmak gerekir. Avukat müvekkilinden vekâlet alır ve onun adına konuşur. İslam'ı bilmeyen kâfir bir avukat pimi çekilmiş patlamaya hazır el bombasına benzer. Her an ne konuşacağı konusunda emin olunmaz. Dolayısı ile bizden bizim adımıza vekâlet alacağı için bizim adımıza şirk işlemesi veya söylemesi noktasında yapacağı her şeyden mesul oluruz. Bu yüzden Müslümanlar için asıl olan kendi kendilerini savunmalarıdır. Kanunların açıklarından faydalanmak isteyenler avukatlara gidip onlardan demokrasi dininin kurallarını, açıklarını ve kolaylıklarını öğrenebilirler. Nitekim Müslüman olduğumuz günden beri avukatlar ile o kadar sık görüşüyoruz ki cahiliye de küfrü bu kadar tanımıyorduk. Şimdi İslam olduğumuz için İslam'ın sınırlarını anlamak ve yaşamak için vakıayı bilmemiz gerekir. Vakıa geçtiği gibi fetvanın yarısıdır. Bizim olmayan, bizim yabancısı olduğumuz bir dinin vakıasını o dinin âlimleri olan avukatlarla konuşarak öğrenebiliriz. Ancak bazılarının yaptığı gibi avukata vekâlet verenleri tekfir etmiyoruz. Çünkü tekfir açık delil üzerine olmalıdır. Kişinin tekfiri için açık bir küfrü açıkça konuşması veya yapması gerekir. Eğer açık bir küfrü işlemesi için avukata vekâlet verdiğini ve avukatın da bunu yaptığını görür isek tekfir etmemiz vacip olur. Yoksa aksi halde herhangi bir küfür, söz ve fiil sadır olmaz ise o zaman tekfir

etmemiz caiz olmaz. Çünkü İslam'da kâfire vekâlet verilme meselesinin caiz olduğu açıktır. Buhari sahihinde, bunu sahabenin uygulaması ile açıklamış. Şerh eden hadis şarihleri de uzun uzadıya fıkhını ortaya koymuşlardır.

İkinci Cevap:

Dini kitaplar sokmamaları ve Müslümanlara iyi davranmamaları sebebi ile zulüm altındaki Müslümanlar dilekçeler yazarak daha üst rütbedeki kâfirlere diğer zorba kâfirleri şikâyet edebilirler mi?

Müslümanların kâfirlerin şerrini def etmek veya kendi hapishanelerine kitap sokmak için kâfirlerin alt tabakasını daha üst yetkili kâfire şikâyet etmesi mahkeme olmadan veya başka şirk ve küfür fiili işlenmeden caizdir. Bu bir dilekçe yazarak olabilir ya da söz ile olabilir fark etmez. Alttaki bir kâfiri daha üstteki yetkili kâfire şikâyet etmek caizdir. Allah en doğrusunu bilendir.

Üçüncü Cevap:

Müslümanların kendilerine yapılan zulüm sebebi ile kendi bir uzuvlarını (kol, bacak vb. gibi) kesmeleri veya açlık orucu tutmaları caiz midir?

Bu mesele özet olarak iki başlık altında incelenmelidir.

Birincisi: '*Böyle bir şekilde Müslümanın kendi nefsine zarar vermesinin hükmü nedir? Bu haram mıdır yoksa helal midir?*'

İkincisi ise: '*Kendisine eziyet edilen bir Müslümanın ikrah durumu hasıl olduğunda bunun asıl hükmü haram olduğunda kendisine verilen bir ruhsatın var olmasıdır.*'

Birinci başlığa gelince; insanın kendisine genel olarak kasıtlı bir şekilde zarar vermesi yasaklanmıştır. Buna delalet naslardan biri savaşta çektiği acıya dayanamayan bir kişinin acıyı kaldıramadığı için kendini öldürdüğünde Nebi'nin ﷺ onu ateşte vasfetmesidir. Aynı şekilde Ebu Davud ve başka *Sünen* sahiplerinin rivayet ettikleri sahih hadislerde savaştaki ölülerin bedenleri üzerinde

herhangi bir uzvu kesme veya yaralama gibi genel olan her şeyden men edinilmesidir. Ölüde men edilen diride de men edilmiştir. Çünkü Nebi ﷺ bir hadiste ***"Ölünün kemiğini kırmak dirinin kemiğini kırmak gibidir"*** demiştir. Dolayısı ile ölü veya diri insanın ister kendi bedenine ister bir başkasının bedenine kasıtlı olarak zarar vermesi caiz değildir.

İkincisine gelince; ikrah durumu hâsıl olduğunda Müslümana zarar gelecek ise o Müslümanın kendindeki zararı def etmek için ikrah halinin bir kolaylığı olarak haram veya şirk olan şeyleri işlemesinin ruhsat olmasıdır. Bunun dışında çok ağır bir zaruret olması da başka bir usul kaidesi gereği caiz olur. O da 'Zaruretler haram olan şeyleri mübah kılar.' Örneğin zaruret anında ölü eti yemenin helal olması gibidir. Ancak tabi bir yere dikkat etmek gerekir ki, zaruretler haramları mübah kılar, şirkleri mubah kılmaz. İbn Teymiyye dedi ki:

"*Şeriatın mübah kılmadığı ve mübahlığının hiçbir zaruret olsun zaruret olmasın mübahlığına izin vermediği şeyler; şirk, fuhşiyat, zulüm ve Allah adına ilimsizce söz söylemek. Zikredilen bu dört şey Allah'ın şu kavlindedir:* ***"De ki: 'Rabbim gizli açık fuhşiyatı, haksızca azgınlığı ve günahı, Allah'ın delil indirmediği şeyi O'na ortak koşmayı ve bilmediğiniz şeyi O'nun hakkında söylemenizi haram kıldı."*** *İşte bu ayette zikredilen şeyler Allah'ın göndermiş olduğu bütün peygamberlerin dinlerinde haram kılınmıştır. Bunlardan hiçbiri kesinlikle mubah olmaz. Hangi hal olursa olsun mubah olmaz.*"[1]

Dolayısı ile bütün sorularınıza verdiğimiz cevaplarımızda takip ettiğimiz usulde olduğu gibi burada da bir şeye dikkat etmek gerekir ki; bizim anlattıklarımız genel sınırlardır. Yoksa vakıanızın fetvası değildir. Eğer vakıanızda gerçekten zaruret olduğunu veya zaruretin dışında ikrah hasıl olmuş ise caiz olabilir, yoksa haram olabilir.

Dördüncü Cevap:

Rüşvet ile cezasının belli bir müddetini yatan bir Müslümanın son senesinde çıkmak için kendisine ıslah oldun mu sorusuna 'Evet

1 *Mecmuatul Fetava,* 14/470-471.

ıslah oldum. ' diyerek cevap vermesinin hükmü nedir? Bu konuda dini bir suç ile yargılanan ile diğer adli suçlardan yargılananlar arasında fark var mıdır?

Mahkemede ıslah oldum demesi ile küfre girmesi sabit olmaz. Bu mahkemede konuşulan veya yapılan savunmadaki sözlerin tamamını küfür saymak, mahkemeye rıza göstermek olarak anlamak veya her türlü izahı dinini değiştirmek zannetmek son dönemdeki aşırıların mezhebidir. Sözler kasıtları ve itikatları üzerine bina olmuştur. İnsan itikat etmediği bir şeyi karşı tarafın hatasını anlatmak için farzu mahal olarak anlatabilir. Kuran'da bu üslup çokça kullanılmıştır. Şu örnekte olduğu gibi: ***"Deki eğer Rahman'ın bir çocuğu olsa idi ona ilk ben ibadet ederdim."***[1]

Hiç şüphe yok ki ne Rahman'ın çocuğu olur ne de Nebi ﷺ Allah'tan başkasına ibadet eder. Burada Hristiyanlara üzerinde oldukları batılı anlatmak ve çelişkiyi ortaya koymak aynı zamanda da Müslümanların sözlerindeki sadakati ile beraber hakka teslim olanların teslim olmasını anlatmak için bu ifadeleri kullanmıştır. Dolayısı ile ben ıslah oldum diyen kişi 'Kanunlarınıza teslim oldum, onları artık kabul ediyorum, bundan sonra sizin dininize telsim oldum' demeyi kast etmemiştir. Aslen Müslüman olan insanların tekfiri bu gibi ihtimalli sözler ile gündeme gelmez. Onların tekfirlerinin gündeme gelebilmesi için meselelerin çok açık olması gerekir. Allah en doğrusunu bilendir.

Beşinci Cevap:

Hasta olan bir Müslüman para vererek mahkemeye kendini azad ettirebilir mi?

Mahkemeye başvurmanın küfür olduğunu uzun uzadıya ifade etmiştik. Ama hastalığı sebebi ile kanunların izin verdiği, Müslümana kolaylık olacak bir durum var ise bunu dilekçe ile yapabilirse bu caiz olur. Ancak dilekçe ile değil de yeni bir mahkeme açıla-

1 Zuhruf 81

cak ise bu caiz olmaz. Ancak bu ikrah ile mümkün olabilir. İkrah olmadan mahkemeye başvurması caiz değildir. Mahkeme olmadan diğer mübah yolları aramalıdır.

Altıncı Cevap:

Müşrik birinin bizim ile aynı safta durması caiz midir? O kâfire tekfiri izhar etmemenin hükmü nedir?

Müşriklerin Müslümanlarla beraber namaz gibi ibadetlerde ortak olması ile alakalı olarak şu nasları irdelemeye çalışacağız inşaAllah. Ancak öncelikle bilinmesi gerekir ki bu meselede çok açık bir nas yoktur. O yüzden içtihad ile nasların genel ifadelerinden bu özel durumun hükmü çıkartılmaya çalışılmalıdır.

Müşriklerden beraati ifade eden genel ayetler vardır. Bunlardan bir tanesi Mümtehine suresi 4. ayetidir. Allah *Subhanehu ve Teâlâ* dedi ki:

"İbrahim ve beraberindekiler kavimlerine dediler ki: 'Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan beriyiz...' "

Bir diğer ayet Zuhruf suresindeki Allah'ın *Subhanehu ve Teâlâ* şu sözüdür:

"İbrahim babasına ve kavmine dedi ki: 'Ben sizin Allah'tan başka ibadet ettiklerinizden ve sizden beriyim.' " [1]

Bu beraat asıl ve furu diye isimlendirdiğimiz bütün beraatleri içerisine alan genel bir manadır. Güç yettiği zaman hicret edip cismen müşriklerden ayrılmak da bunun içindedir, onları kâfir görmekte bunun içindedir. Beraatin bütün manalarını içermektedir.

Müşrikler ile ibadet paylaşılmaması gerektiği ile alakalı olarak en genel durum şudur; Ebu Hureyre'den yapılan rivayette Nebi ﷺ veda haccında Ebu Bekir'in imamlığında iken insanlar onlara bir müezzin gönderip 'Bu yıldan sonra artık hiçbir müşrik hac yapma-

1 Zuhruf, 26.

yacak, Kâbe'yi kimse çıplak tavaf etmeyecek' dedirtti. Burada dikkat edilirse asıl olan Müslümanların ibadetlerini müşriklerden ayrı yapmalarıdır. Ancak bu güç oranındaki tekliflerden biridir. Çünkü Nebi ﷺ dahi bu yasağı Mekke'yi fethettikten birkaç sene sonra vefat ettiği sene yapabilmiştir. Onun öncesinde gücü yetmediği için men edemiyordu. Dolayısı ile asıl olan, o müşriklerle namaz kılmamanız ve ibadetlerinizi ayırmanızdır. Ancak buna güç yetiremezseniz veya Müslümanlara bir zarar gelmesinden endişe ederseniz zaruret halinde caiz olabilir. Allah her şeyin en doğrusunu bilendir.

Yedinci Cevap:

Burada ibadet eden müşrikler de ibadet etmeyen müşrikler de bize selam veriyorlar onlara karşı tutumumuz nasıl olmalıdır?

Müşriklere selam vermek meselesi âlimler arasında ihtilaflı meselelerdendir. Buhari şerhi Umdetul Kari'de şunlar kaydedilmiştir:

"Seleften bir cemaat ve haleften bir cemaat kitap ehline selam ile başlanılmayacağını söylemiştir. İbn Abbas ve ibn Aclan başlamanın caiz olduğunu söylediler. Nevevi dedi ki. 'Bizim ashabımızın bir görüşü de budur.' Maverdi de bunu nakletti ama dedi ki: 'Aleyke denir; aleykum denmez.' Bazı ashabımızın caizdir dediğini nakletti. Aleykum selam demek caizdir, ancak selama rahmeti ve bereketi eklenmez. Bu görüş ise zayıftır, hadislere muhaliftir. Bazıları da onlara selam ile başlamanın zaruret halinde caiz olacağını söylemiştir."

Bu ve buna benzer seleften nakiller uzun uzadıya sabittir. Bunların hepsi selefin bu konuda ihtilaf ettiğini ortaya koymaktadır. Kafirlerin şerrinden korunmak için bazen zaruret anında caiz olabilir. Hapisteki durumunuzu bilen birinin bu konuda fetva vermesi daha uygun olur. Allah en doğrusunu bilendir.

Sekizinci Cevap:

Bir başka mesele de şudur; İslam'a yeni giren bir insan için büyük şirk veya küfür işlemek noktasında ruhsat var mıdır? Biz ondan

büyük küfür gördüğümüz zaman onu tevbeye davet ettiğimizde o mazur olmuş olur mu yoksa irtidattan dönmüş olur mu? Ya da İslam'da örneğin bir insan 2 ayda bütün tevhid meselelerini anlamalıdır diye bir ölçü var mıdır?

İslam'a yeni girdiğini iddia eden bir kimsenin şirk işlemek konusunda mazur olduğunu söylemek son dönemin pis bidatlarındandır. Oysaki âlimlerimiz İslam'a yeni giren kimselerin mazur olduğu noktanın haramların ve vaciplerini talimi noktası olduğunu söylemişlerdir. Onlar bu asılı alıp şirk işleyenlere tatbik etmişlerdir.

Delinin biri kuyuya bir taş atmıştır. Ancak kırk akıllı onu çıkaramamıştır. İşte bu söz Türklerin meşhur bir atasözüdür. Bidat öyle bir pisliktir ki; insan ona daldı mı çıkamaz. Birçok selef aliminden bidatın kötülüğü hakkında şu sözler nakledilmiştir: '*Nice bidata dalan kimse sonradan ihlâsa yapıştı iselerde bidattan kurtulamadılar.*' Yine seleften başka bir sözde şu nakledildi ki: '*Ne kadar bidatçı gördü isek ömrünün sonuna doğru İslam'dan çıkmıştır.*'

Biz bu meseleyi '*Tekfir Bidat midir Yoksa Hakikat mi*' adlı kitabımız da uzun uzun anlatmaya gayret ettik. Tabi iş selefin dediği gibidir; şüphesiz her yazı ne kadar kâmil de olsa yine de yazının eksik kalan tarafları kalmıştır.

Bunu kısaca izah edeceğiz inşaAllah. Çünkü her bir soru hakkında kitap yazmak mümkündür. O yüzden kısa ve öz bir şekilde anlatacağız inşaAllah...

İbn Abdurrahman el Makdisi dedi ki: "*Ancak vacip ve haramlardan bazıları gizli kalabilir. Ona anlatılır, kabul etmez ise kâfir olur. Bu bazı noktaların gizli kaldığı kişi; İslam ve Müslümanlardan uzak bir belde de ise anlatılır. Eğer dönmez ise öldürülür. Müslümanlar arasında böyle iddia sahipleri ise kâfirdirler. Tevbeye çağrılır. Tevbe etmezse öldürülür.*"[1]

1 *Şerhu Umde el Udde,* 2/317.

Dikkat ederseniz burada İslam'a yeni giren ve İslam'dan uzak bir beldede yaşayan insanın cehalet ile mazeretli olduğu yerler '*Ancak vacip ve haramlardan bazıları*' şeklinde ifade edilen kısımlardır. Yoksa alimler şirk konusunda bu iki sınıfı istisna etmemişlerdir.

İbn Recep el Hanbelî dedi ki: "*Birisi Darul İslam'da zina yapar da zinanın haramlığını bilmediğini iddia ederse bu iddia kabul edilmez. Çünkü zahiri onu yalanlamaktadır. Gerçek manada bilmiyor ise dahi bu böyledir.*"[1]

Dikkat edilirse cehalet iddiasının irdelendiği yer haramlar ve vacipler konusudur, yoksa şirk işleyenin tekfiri meselesi değildir.

İmam Serahsi dedi ki: "*İşte bu şekilde ilim imkânı olmamasından dolayı cehaletinin olması, birinci küfrün sebebi olan talimde ihmalkâr davranması ve taksirat göstermesinden dolayı hitap ve edası ondan düşmez ve mazur olmaz...*"

Sonra devamında dedi ki: "*Eğer der ise ben bilmiyorum, cehaletini itiraf ettin deriz. Eğer bu cehaleti o ilmi takip etmedeki taksiratından dolayı ise aslen bu onun için hüccet olmaz.*"[2]

Bu vacipler ve haramlar konusundaki cehalet iddiası da mutlak olarak geçerli değildir. Bu meseledeki cehalette açık meselelerde ilmin yayıldığı meseleler değildir. İmam Serahsi bunu anlatmaya çalışıyor.

Şeyh Muhammed dedi ki: "*Peygamberlere ulaştığı kadarı ulaşan, ona öğreten biri bulunan ancak bundan sonra talimden yüz çeviren ve başını kaldırmayan mazur değildir.*"[3]

Şeyh Süleyman ibn Sehman dedi ki:

"***Soru; İslam'dan çıkartan yüz çevirme nedir? Hükmü nedir? Her yüz çeviren, irad eden diye isimlendirilir mi isimlendirilmez mi?***

1 *Kavaid,* 343.

2 *Usulus Serahsi.*

3 *Durer Esseniyye*, 8/16.

Cevap; bu bahsettiğimiz mesele de ilim ehli iki kısım olduğunu zikretmişlerdir. Birincisi; dinden çıkarır ikincisi dinden çıkarmaz. Birinci bahsettiğimiz İslam'ı bozan on unsurda zikredilen yüz çevirmedir. İkinci bahsettiğimiz çeşit ise; sormaktan aciz olmaktır. Hidayeti istemesi, sevmesi ve öğrenmek istemesi sebebi ile öğrenmek istediği ilimdir. Ancak bunu öğrenmeye güç yetiremez. İrşad eden biri olmadığından dolayı onu talep edemez."[1]

Bu ve buna benzer birçok âlimin zikrettiğimiz ve zikretmediğimiz sözleri cehalet meselesinde ilim elde etme imkânı olan kişilerin mazeret sahibi olamayacaklarını açıkça ve net bir şekilde belirtilmiştir. Öyleyse geriye anlaşılması gereken asıl mesele ve değinmek istediğimiz asıl nokta kalıyor ki, bugün içinde ya-şadığımız, her türlü iletişim kaynaklarının bulunduğu, internet, kitap, baskı gibi nimetler ile her türlü ilim kaynağına ulaşmaya güç yetirebilen toplumlarda kesinlikle ilim imkânlarının olduğunu ve bunlardan herhangi birinin işleyeceği küfür noktasında talimdeki taksirden ve ihmalden dolayı bu hatalara düştüklerini söylemek hatalı olmaz.

Dokuzuncu Cevap:

Çocuklar okula gitmediklerinde mahkeme kararı çıkartılıyor aksi olduğunda da Müslümanlar tekfir ediyorlar o zaman Müslüman ne yapmalıdır?

Çocukları okula gönderme meselesine gelince sorunuzdan anladığım şey bu meselenin şeri hükmüne dair ilim size izah edilmiş. Bazıları da bu hükmü kabul etmelerine rağmen bazı korkular ile çocuklarını okula göndermişler. Dolayısı ile haklı olarak Müslümanlar da onları tekfir etmişler. Göndermeyen insanlara da devlet bazı baskılar yapmış. Sonuç itibarı ile burada nasihat gerekir.

Öncelikle nasihatim çocuğunu okula gönderen insanlaradır. Eğer bunların şirk olduğuna boyun eğdi iseniz o zaman iyi bilmeniz gerekir ki şirk ikrah dâhilinde ancak işlenebilir. Eğer şirke zorlanma sadece tehditlerden oluşursa bu ikrah sayılmaz. İkrahın

1 *İrşadut Talip*, 11-12-13.

geçerli olması için korkutmadan daha ziyade daha ileri mertebesi olan azabın veya yaptırımın tahakkuk etmesi lazım. Hayatından hicreti çıkartan bir insan dininden taviz vermeye mahkûmdur. Ancak hicret deyince akla hemen belde değiştirmek gelmemeli. Alt mahalleye taşınmak, diğer şehre gitmek en basitinden adres değişikliği yapmak da bunun içine girer. Dolayısı ile devletin tehdidinden kaçmak insi ve cinni şeytanların büyüttüğü kadar büyük meseleler değildir. Dileyen için Allah'ın dilediğine kolaydır.

Allah dedi ki:

"İnsanlardan öyleleri vardır ki Allah'a iman ettik derler, Allah için onlara eza edilirse onlar insanların azabını Allah'ın azabı gibi sayarlar. Eğer Allah'tan bir yardım gelirse derler ki biz sizinle beraberdik. Allah âlemlerin göğüslerinde olanları bilen değil midir?"[1]

Onuncu Cevap:

Müslümanların kâfirler arasında takiyye yapmasının sınırları nelerdir?

Takiyye birçok âlim tarafından iki manada kullanılmıştır. Bazen bu kelimeden ikrahı kast etmişlerdir. Bazen de ikrahın dışında Müslümanın kâfirlere benzemesinden konuşmuşlardır. Ancak sorduğunuz soruda kâfirlerin arasında dini izhar etmeden kâfirlerdenmiş gibi görünmenin adıdır. Dolayısı ile bu sorunun cevabı kılık kıyafette, hal ve hareketlerde takiyye olmak üzere birçok başlığa ayrılır. Sonuç itibarı ile takiyye, darul küfürde yaşayan canı ve malı için korkan Müslümanın şirk işlemeden kafirlerdenmiş gibi görünmesinin adıdır.

On Birinci Cevap:

Hapishanede namazları cem etmek ve kısaltmak konusundaki ahkâmı anlatır mısınız?

Namazları cem etmek meselesi fıkıh konuları içerisinde ihtilaflı meselelerdendir. Çünkü seferiliğin haddi ve zamanı konusunda

1 Ankebut, 10.

sahabelerden birçok farklı rivayetler edilmiştir. Örflerin de değişmesi ve şeriatın bu konuda örfe de itibar etmesi sebebi ile mesele biraz karmaşık bir hal almıştır. Bu meseleyi de konuşan insanlar, fıkıh kitaplarındaki ilim sahiplerinin sözlerini fıkhetmekten daha çok kopyala yapıştır bilgisayar işlemi gibi sadece nakletmeyi ilim saydıkları için tartışmalar uzayıp gitmiştir. Burada dikkat edilmesi gereken 3 nokta vardır:

Birincisi: Seferiliğin mesafesi

İkincisi: Seferiliğin zamanı

Üçüncüsü: Seferin keyfiyetidir.

Birincisi; seferiliğin mesafesine gelince âlimlerden farklı nakiller gelmiştir. İmam Ahmed'den bir günlük veya iki günlük yürüme mesafesinde olduğu zaman sefer hükmüne girileceği rivayet olunmuştur. Abdullah ibn Abbas'tan ve Abdullah ibn Ömer'den bu görüş yani iki günlük yürüme mesafesinin sefer sayıldığı rivayet edilmiştir. Malik, Leys, İshak ve Şafi'den de rivayet edilmiştir. İbn Ömer'den de 30 mil'den sonra namazı kısalttığı nakledilmiştir. İbnul Munzir bunu zikretmiştir. Evzai ve İbn Abbas'ın bir görüşüne göre bir tam gün yolculuk yapılan sefer, seferiliktir. Sevri ve Ebu Hanife ise Nebi'den ﷺ rivayet edilen bir hadisi delil alarak 3 günlük yürüme mesafesidir demişlerdir. İbn Kudame bu konuda selefin 3 günün sefer olduğuna ittifak ettiğini ancak daha kısa günlerde sefer olmasında ihtilaf ettiklerini belirtmiştir. Bir günden az olduğunda da seferiliğin var olduğunu söyleyenler de birçok sahabeden rivayet edilmiş diyerek o nakillerin her birini zikretmiştir. Dolayısı ile burada bir karışıklık söz konusudur.

Buna benzer uzun uzadıya gelen ilim ehlinin ihtilafları ve sözleri ile dolu fıkıh kitapları vardır. Bundan dolayı isteyen istediği ve daha güçlü gördüğü hangi mezhep ise amel eder. Kimse de kimseyi kınamaz. İsteyen hapishaneyi kendine sefer kabul eder isteyen mukim yani ikamet eden gibi kabul eder namazlarını 4 rekat kılar. Kimse kimseyi kınamasın, herkes kendisine daha doğru olan mez-

hep ile amel etsin. Allah en doğrusunu bilendir.

On İkinci Cevap:

Hareket metoduna dair hangi âlimleri tavsiye edersiniz ve kimden faydalanmamızı tavsiye edersiniz?

Hareket metoduna dair yaşayan âlimlerden soruyor iseniz; yaşayan, daha canını Allah'a İslam üzere teslim etmemiş, şirkten emin olmamış ve imtihanı devam eden insanlar için tezkiyede bulunmaktan korkuyoruz. Çünkü nice insanın anlattıkları hak dinden döndüğüne maalesef şahit olduk. Ancak bu konuda kardeşlerime nasihatim; korkmayın. Bu olanlara da şaşırmayın. Çünkü Allah *Subhanehu ve Teâlâ* bize büyük bir ibret olması için vahiy kâtibi olan kişinin mürted olmasını takdir etmiştir. Vahiy yazmak gibi hem de Peygamber'in ﷺ yanı başında, O'nun emri ile buna nail olmasına rağmen kâfir olup dinden çıkmıştır.

Oysa bugün o fazilete ulaşabilecek insanlar yoktur. Onların ulaştıkları yer şöhretten başka bir şey değildir. Şöhret ise gelip geçicidir. İnsanlar övdükleri insanları bir günde yerin dibine çalabilirler. Çok kötüledikleri insanları da bir gecede övebilirler. İnsanlar genel itibarı ile zulme meyyal varlıklardır. Bu yüzden insanların verdiği ve aldığı şöhret ile hak bilinmez.

Ancak hak, gök ehlinin verdiği şöhret ile bilinir. Bu şöhret ise şu hadiste ifade edilmiştir: Ebu Hureyre rivayet etti ki Nebi ﷺ şöyle söyledi:

"Eğer Allah bir kulu severse Cibril'e nida eder. Allah falanı seviyor sende sev. Cibril onu sever. Sonra gök ehline nida eder, der ki: 'Allah** celle celaluhu **falanı seviyor sizde sevin.' Onlar da severler. Sonra da yeryüzünde kabul olunur."[1]

Gök ehlinden melekler de sadece müminlere inerler ve onlara hakkı vesvese verirler. Dininde samimi olan güzel Müslümanların

1 Buhari'nin lafzıdır. Aynı lafız ile Ahmed'de *Müsned*'inde rivayet etti. Bezzar *Müsned*'inde rivayet etmiştir. Müslim de farklı bir lafızla rivayet etmiştir.

kalplerine Allah bir kimseyi sevmeyi koydu ise o insan gök ehli yanında şöhret sahibidir. Gök ehlinin şöhreti ise yer ehlinin şöhreti gibi değildir. Gökteki şöhretin tek sebebi Allah'a olan yakınlıktır. Yer ehlinin şöhreti ise çıkar üzerine kurulur. Çıkar varsa vardır, yoksa yoktur.

Bu yüzden hak ehli olduğuna inandığınız dininde samimi gayret ve edep sahibi, ilim sahibi kimi biliyorsanız ona sımsıkı yapışın. Ta ki; haktan apaçık ayrılana kadar.

On Üçüncü Cevap:

Müşriklerin kestiklerini başka müşriklere verebilir miyiz?

Müşriklerin kestiklerinin haram olduğuna inanan insanların bunu başka kâfirlere işletmesi caiz değildir. Çünkü racih olan görüşe göre kâfirler de şeriattan mesuldürler. İmam Nevevi ve İmam Karrafi gibi âlimler bunun böyle olduğunu belirtmişlerdir. Yine sahih sünnette sabit olduğu gibi Yahudilerin lanetlenme sebebi, kendilerine haram kılınan yağı eritip başkalarına satarak para kazanmalarıdır. Dolayısı ile ister satarak ister hibe ederek olsun haram olduğuna inandığımız şeyleri hem işlemeyiz hem de gücümüz oranında işlenmesine de vesile olmayız.

On Dördüncü Cevap:

Hapishanede Müslüman müşrikin kestiğini yiyebilir mi?

Aslen müşriklerin kestiklerinin hükmünü beyan etmek gerekir ki ardından diğer hükmü de beyan edebilelim.

Gazali dedi ki: "*Riddet ile mürtedin hükmünün zevale uğraması noktasında seçtiğimiz fetva kestiklerinin ve nikâhlarının haramlığına ulaşmasıdır. Onlardan birinin kestiği zındığın ve mecusinin helal olmadığı gibi helal değildir. Şüphesiz kesimin helal olması ile nikâhlanma meselesi Yahudi ve Hristiyanlar hariç diğer kâfirler hakkında birbiri ile paralel olan iki meseledir.*"[1]

1 *Fadaihul Batiniyye,* 1/158.

Şeyhulislam İbn Teymiyye dedi ki: "*Bunun için Ehli kitabın yemeği (kestiği) bize helal kılındı. Aynı zamanda delalet ediyor ki müşriklerin yemekleri (kestikleri) ise haramdır.*"[1]

İbnul Kayyum *rahimehullah* dedi ki: "*Derim ki; fasit cevabın hilafı ona izhar olmamıştır belki de. Ona Ebu Sevr'in Mecusilerle nikâhlanmaya cevaz verdiği anlatılmıştır. Dedi ki Ebu Sevr adı gibidir*[2]*. Ona dua etti ve Allah bu sözü söyleyene rahat vermesin dedi. Bu mesele onun yanında sahabenin icması zahir olduğundan dolayı içtihada müsamaha gösterilmeyen bir meseledir. İşte bu sahabenin fıkhını gösterir. Mutlak olarak onlar ümmetin en fakihleridirler. Onların fıkhının onlardan sonrakilere olan nispeti, onların faziletinin onlardan sonrakilerin faziletine olan oranı gibidir. Onların kanlarının haram olduğu kestiklerinin ve nikâhlarının haram olduğu görüşünü aldılar. Kanları asıllarına döndürdüler. Evlilik ve kestiklerini de asıllarına döndürdüler.*"[3]

Şeyhulislam İbn Teymiyye dedi ki: "*Kitap ehlinin yemeklerinin helalliği kitap, sünnet ve icma ile sabittir. Kadınları hakkındaki söz kestikleri hakkındaki söz gibidir. İkisinden birinin helal olması diğerini de helal kılar.*"[4]

İmam Gazali dedi ki: "*Bizim riddet ile mülkün mürtedden zevali hakkındaki aldığımız fetva onlarla nikâhlanmanın ve kestiklerini yemenin haramlığı noktasındadadır. Mecusi ve zındığın kestiğinin helal olmadığı gibi onların kestikleri de yenmez. Kesim ve nikâh birbirine paralel iki meseledir. Bu iki mesele Yahudi ve Hristiyanlar hariç bütün kâfir sınıflar hakkında haramdır.*"[5] (aynı nakil iki kere tekrar edilmiş.)

Eğer müşriklerin kestiklerinin haramlığı noktasında az önce ortaya konan nakillerin hiçbiri olmasaydı bile İmam Gazali ve Şey-

1 *İktidates Sıratel Mustakim,* 1/225.
2 Sevr, Arapça 'Öküz' demektir.
3 *Ahkamu Ehliz Zimme*, 2/816.
4 *Mecmuatul Fetava*, 215.
5 *Fadaihul Batiniyye*, 1/158.

hulislam İbn Teymiyye'nin sözleri yeterli olurdu. Çünkü onlar dediler ki; nikâh ve kesim birbirine paralel iki meseledir. Biri helal olursa diğeri de helal olur. Eğer biri haram olursa diğeri de haram olur. Öyleyse Kuran'da açık bir şekilde bulunan nasta da belirtildiği gibi; müşrik kadınlarla nikâh haram kılınmıştır. Çok açık olan bu nasta da belirtildiği gibi onların kadınları ile nikâh haram kılındı ise kestikleri de haram kılınmış demektir. İsabet ettiren Allah'a hamd olsun.

Bundan sonra geriye ikinci kısmı kalıyor ki, o da hapishane gibi esaret hallerinde bu haramı işlemek caiz midir? Bu sorunun cevabı kişiden kişiye zaruretin sınırlarının değişmesi sebebi ile değişebilir. Bu yüzden her kişinin fetvası ayrı olur. Ruhsat olduğundan dolayı dileyen öyle ortamlarda yiyebilir, dileyen ise imtina edebilir. Allah her şeyin en doğrusunu bilendir.

On Beşinci Cevap:

İmkân varsa Müslümanların hapishanede yaşarken faydalanabilecekleri akidevi ve fıkhî bir şeriat risalesi yazsa idiniz bizleri çok sevindirirdiniz.

Allah'tan temennim bize böyle bir yazıyı kolay kılmasıdır. Ancak ihtilaflar öyle kâmil yazılarda olsa yine bitmez. Çünkü her yazının eksik kalmış tarafları olacaktır. Bu konuda dua edin de Allah bize o imkânı versin. Ancak işlerin yoğunluğu sebebi ile bu konuda hiçbir söz veremiyorum. Ancak bir gün öyle bir yazı tamamlanır ise inşaAllah bütün kardeşlerimiz ile paylaşacağız.

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

HALKLARIN HÜKMÜ

Ebu Ubeyde

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

بسم الله الرحمن الرحيم

İyi bil ki ey kardeşim, bir kişinin İslam'ına ancak müşriklerden ayrıldığı, ayırıcı bir vasıf ile hükmedilebilir. Bu vasfın,müşriklerin dinine ait birşey olmaması gerekir. Ancak Müslümanlar ile müşrikler arasında ortak olan şeyler ise kişinin İslam'ına hükmedilecek ayırıcı bir alamet olmaz.

Bu mesele Nebi'nin ﷺ siyretinde açıkça ortadadır. LailaheillAllah'ın manası şirkten uzaklaşarak ibadeti Allah'a birlemekti. Araplar bu kelimenin neyi ifade ettiğini biliyorlardı. Peygamber ﷺ kavmine ***"Lailahe illAllah deyin"*** dediği zaman onlar, ayette zikredildiği gibi şöyle cevap verdiler: ***"İlahları bir ilah mı kıldın, bu şaşılacak bir şeydir."***[1]

Arapların İbrahim'in *aleyhisselam* dininden kalma, sadaka ve hac gibi ibadetleri mevcuttu. Ancak o zaman Nebi ﷺ darul harp olan Mekke'de bu yaptıkları ibadetleri İslamlarına delalet eden alametler kılmadı. Çünkü bu ameller, Müslümanlar ile müşrikleri birbirinden ayırmıyordu. İki taifede bunlarda ortak idiler. O gün lailaheillAllah kelimesi ayırıcı bir alametti. Çünkü kafirler bu kelimeyi söyleyenlere: Sabiîler diyorlardı.Bu kelime, kavminin dininden çıkanlar manasında idi.

Ehlikitaba gelince; naslar onların lailaheillAllah demek ile İslam'a giremeyeceklerine delalet etmektedir. Çünkü onlar zaten bu kelimeyi söylerler. Onların İslamlarını bozdukları kapı, Muhammedun Rasulullah kısmıdır ki, ancak bunu ikrar etmek ile İslam'a girebiliyorlardı. Kureyşlilere lailaheillAllah demeleri kafi olmasına rağmen, ehli kitab hakkında ise, bize ulaşan rivayette Ubade ibn Samit şöyle buyurmuştur: "Her kim Allah'tan başka hiçbir ilah olmadığına, O'nun ortağı olmadığına, Muhammed'in ﷺ kulu ve

1 Sad, 5.

Resulü olduğuna, İsa'nın Allah'ın kulu ve Resulü olduğuna, Meryem'e attığı kelimesi ve ondan bir ruh olduğuna, cennetin hakolduğuna, cehennemin hak olduğuna şehadet ederse, Allah onu hangi amel üzere olursa olsun cennete girdirir."

Irak Yahudileri gibi bazı Yahudiler, Nebi'nin ﷺ risaletine de şehadet ederler. Ancak onların bu şehadeti, onun bütün insanlığa resul olarak gönderildiğine şehadet etmeden geçerli olmaz. Çünkü onlar, Nebi'nin ﷺ sadece Araplara gönderildiğine inanırlar. Buna da Kur'an'dan "O ki ümmilere kendi içlerinden bir resul göndermiştir" ayetini delil olarak göstermektedirler. Ancak onlar, kelime-i şehadeti yerine getirip, Nebi'nin ﷺ bütün insanlığa gönderildiğini ikrar etmeden iman dairesine giremezler ve onların Lailaheillalah kelimesini mücerred ikrar etmeleri, onların İslamlarına hükmedilecek bir alamet kılmaz.

Bu iki delil bize şu iki faydayı öğretmektedir:

• İslam'a delalet eden alametler yerden yere, mekandan mekana göre değişir. Bu değişim de onların itikatları ve şekilleri ile alakalıdır.

• Kafirin İslam'ına, ancak küfrüne sebep olan batıldan beraati ile hükmedilir. Kimin küfrü içkinin helalliği ise, onun İslam'ına içkinin haram olduğunu izhar etmesi ile hükmedilir. İçkinin helalliği ise, onun İslam'ına içkinin haram olduğunu izharetmesi ile hükmedilir.

İşte bu yüce kural ve asıl, aziz Kitabın, temiz sünnetin ve hayırlı sahabenin siyretinde var olan bir kuraldır.

Keşmiri "İkfarul Mulhidiyn" adlı eserinde dedi ki: "Her kimin küfrü zaruri olan bir şeyi inkar etmek ise, tıpkı içkiyi helal saymak gibi, kesinlikle bu batıl itikadından beraat etmelidir. Bununla beraber kelime-i şehadeti ikrar etmelidir. Ondan kesinlikle beri olması gerekmektedir. Şafiîler bunu beyan etmişlerdir. Bu "Reddul Muhtar"da zahir olan görüştür. Aynı zamanda "Cami'ul Fusuliyyin"

adlı eserde de böyledir. Sonra kelime-i şehadeti toplumun adeti ile ikrar etse, söylediği küfründen (içkinin helalliği) dönmedikçe ona bu telaffuz fayda vermez. Bununla küfrü kalkmış olmaz."

LailaheillAllah sözü Kureyş kafirlerine göre şirkten arınmak idi. Bu yüzden bu kelimeyi söyleyen Kureyşli bir müşriğin İslam'ına hükmediliyordu.

Ancak bugüne gelince, insanlar nazarında lailaheillAllah, şirkten beri olup yalnızca Allah'a ibadet etmek demek değildir. Bu kelimeyi söyleyenlerin Allah'ın indirdiği ile hükmetmediklerini, kafirlerle dostluk ettiklerini, sonradan konulmuş kanunlara hem ibadet edip, hem itaat edip hem de muhakeme olduklarını görebilirsin. Onlar bu sözlerini adet olarak söylüyorlar; yoksa manasına iman edip gereklerini yerine getirdiklerinden değil.

Günümüzün vakıasına şöyle bir bakacak olursak;

İnsanların çoğu müşriktir. Onlar İslamlarını birçok yönden bozmuşlardır;

- Tağutların ahkamına itaat edip onlara boyun eğmeleri
- Tevhidi talim etmekten yüz çevirmeleri
- Dinin aslından cahil olmaları[1]

1 Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab dedi ki: "İslam dininin aslı ve kaidesi ikidir
Birincisi; Allah'a şirksiz ibadeti emretmek, buna teşvik etmek, bunun için dostluk yapmak, terkedeni de tekfir etmektir.
İkincisi; Allah'a ibadette şirkten sakındırmak, bunda katı olmak, bunun için düşmanlık yapmak, yapanı tekfir etmektir.
Bu asla muhalefet edenler çoktur;
En şiddetli muhalefet edenler hepsine muhalefet edenlerdir.
İnsanlardan kimi var ki Allah'a tevhid üzere ibadet eder, şirki inkar etmez ve ehline düşmanlık yapmaz.
Onlardan kimileri vardır ki; düşmanlık eder ama onları tekfir etmez.
Onlardan kimileri vardır ki; tevhidi sevmez ona buğz da etmez.
Onlardan kimi vardır ki; onları hem tekfir eder hem de salihlere sövdüğünü zanneder.
Onlardan kimi vardır ki; şirki sevmez ona buğz da etmez.
Onlardan kimi vardır ki; şirki bilmez onu inkar da etmez.

• Özellikle muhakeme şirkinin insanlar arasında yayılması ve insanların tağuta muhakemeye koşuşarak onun hükmüne razı olmaları

Bugünkü insanların küfrünün illeti darulharpte yaşıyor olmaları değil, saydığımız nedenlerdir.

Şeyh Hamid ibn Atik dedi ki: "... Bundan sonra; bana yalan olduğunu umduğum üzücü bir şey ulaştı. Sen Ahsa ehlinden kahren alınan malları inkar ediyormuşsun. Bu doğru ise seni buna ulaştıran arız nedir bilmiyorum. Bizim yanımızda böyle bir şey inkar edilmez. Ancak batıl itikat sahipleri buna muhalefet ediyorlar. Bu batıl itikat sahipleri lailaheillAllah diyen tekfir edilmez diyorlar. Yaratılmışların ekserisinin üzerinde olduğu şirk ve tabileri ve bun-lara rıza göstermeleri, onları da inkar etmemeleri, onları İslam'dan çıkarmaz diyorlar.

Bu davetin başında bununla Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab'a itiraz ettiler. Muhakkiklerin takrir ettikleri gibi; o beldelerde şirk izhar olduğunda, haramlar ilan edildiğinde, dini öğretenler tatil edildiğinde, işte o zaman o belde darul küfür olur. Oranın ehlinin malları ganimet olur. Kanları mübah olur. Bu beldelerin halkları küfürlerine ziyade yaparak, Allah'a *Subhanehu ve Teala* ve dinine sövmeyi izhar ettiler. Başlarındakilerin tenfiz ettiği kanunlar koy dular. İşte bunlar Allah'ın *Subhanehu ve Teala* kitabına ve rasulunün sünnetine muhaliflerdir. Ben bunun -İslam şehadeti ile gelenin- İslam'dan çıkması için küfür olarak tek başına yettiğini anladım.

İşte bu. Biz o beldelerde batını hakkında küfrüne hükmet-

Onlardan kimi vardır ki; tevhidi bilmez onu inkar da etmez.
Onlardan kimi vardır ki–Bu da en şiddetli bu asla muhalefet edenlerdir- tevhid ile amel eder. Ancak kadrini bilmez.Terkedene buğzetmez.Onları tekfir de etmez.
Onlardan kimileri vardır ki; şirki terk eder, onu kerih görür ama onun kadrini bilmez ve onlara düşmanlık etmez ve tekfir etmez. "İşte bunlar Nebilerin topluca getirdiğine muhalefet edenlerdir. Allah daha iyi bilendir. İşte bu bütün resullerin dininin aslı neredeydir? İnsanların bundan haberleri bile yoktur ki; onu gerçekleştirsinler ve dine girsinler.

mediğimiz mustazaflar vb. gibilerinin var olduğunu söylüyoruz. Ancak onların da zahir hükmü açıktır. Nebi'nin ﷺ Mekke ehline yaptıkları sana yeterlidir. Onların arasında mustazaflar olmasına rağmen, O'nun ashabının mürted olanlardan çoğuna yaptıkları ortadadır. Onların mallarını, kanlarını ve ırzlarını mübah saymışlardır. Her akıl sahibi alim kişi bilir ki, bugünkülerin riddeti ve küfrü o günkülerin riddettinden daha kötü ve daha fahiştir.[1]

Bakışını Kitap, sünnet ve Resulullah'ın ﷺ ve ashabının siyretine çevir. Onu bembeyaz, saf ve temiz bulacaksın. Ancak ondan sapan helak olacaktır. Sonra alimlerin zikrettiklerine bak. Kalbinin hidayetini ve şüphelerin izalesini Allah'dan *Subhanehu ve Teala* dile. Ben bunun gibi sözlerin senden sadır olacağını zannetmiyorum. Sakın seni cahillerin üzerinde olduğu şey ve şüphe ehlinin söyledikleri kandırmasın.

Şüphesiz bana şu da ulaştı ki; bazıları diyorlarmış ki; İhsa şehrinde dinini izhar edenler de vardır. Onlar mescidden ve namazdan geri durmayanlardır. İşte bu, onların yanındaki dini izhar etmektir. İşte bu, fahiş bir zelledir. Bunların kastettikleri halklar, Bağdat ehli, Menbec ehli ve Mısır ehlidir. Onların yanında dini izhar edenler bunlardır. Çünkü onlar namaz kılanı men etmiyorlar ve mescidlerden alıkoymuyorlar.

Ey Allah'ın kulları akıllarınız nerede? Bizim ile bu müşrikler arasındaki tartışma meselesi namaz değildir. Onlarla aramızdaki fark tevhidi ikrar etmek, onu emretmek, şirki kötü görüp ondan nehyetmek meselesindedir. Dini izhar ancak bununla olur. Necid davetinin imamının dediği gibi:

İslam dininin aslı ve kaidesi ikidir:

1 Burada bahsettiği mallarının ganimet olması ve kanlarının helal olması meselesi, İslam diyarına hicret eden ve orada müşriklere karşı savaşan Müslümanların hakkı olan şeylerdir. Müşriklerden eman alarak onların diyarlarında yaşayanlar bu sözleri kendilerine delil alamazlar. Çünkü bize onların mallarına ve ırzlarına zarar vermemek üzere verdikleri eman ile oturum hakkı vermektedirler. Nebi'nin sallahualeyhivesellem dediği gibi "Müslümanlar şartları üzerinedirler."

Birincisi; Allah'a şirksiz ibadeti emretmek, buna teşvik etmek, bunun için dostluk yapmak, terk edeni de tekfir etmektir.

İkincisi; Allah'a ibadette şirkten sakındırmak, bunda katı olmak, bunun için düşmanlık yapmak, yapanı tekfir etmektir.

Bu asla muhalefet edenler çoktur;

• En şiddetli muhalefet edenler hepsine muhalefet edenlerdir.

• İnsanlardan kimi var ki Allah'a tevhid üzere ibadet eder, şirki inkar etmez ve ehline düşmanlık yapmaz.

• Onlardan kimileri vardır ki düşmanlık eder ama onları tekfir etmez.

• Onlardan kimileri vardır ki tevhidi sevmez, ona buğz da etmez.

• Onlardan kimi vardır ki onları hem tekfir eder hem de salihlere sövdüğünü zanneder.

• Onlardan kimi vardır ki şirki sevmez, ona buğz da etmez.

• Onlardan kimi vardır ki şirki bilmez, onu inkar da etmez.

• Onlardan kimi vardır ki tevhidi bilmez, onu inkar da etmez.

• Onlardan kimi vardır ki -Bu da en şiddetli bu asla muhalefet edenlerdir- tevhid ile amel eder. Ancak kadrini bilmez. Terk edene buğz etmez. Onları tekfir de etmez.

• Onlardan kimileri vardır ki şirki terk eder onu kerih görür ama onun kadrini bilmez ve onlara düşmanlık etmez ve tekfir etmez.

İşte bunlar Nebilerin topluca getirdiğine muhalefet edenlerdir. Allah daha iyi bilendir.

İşte bu bütün resullerin dininin aslı neredeydir? İnsanların bundan haberleri bile yoktur ki onu gerçekleştirsinler ve dine girsinler.

İşte bu dini izhar etmektir. Allah seni irşad etsin, iyi düşün. Mekkî şu suredeki, şu sözünü: ***"Deki Ey kafirler; ben sizin ibadet ettiklerinize ibadet etmem"*** surenin sonu kadar olan kısımda olduğu gibi. Bu kalbine ulaştı mı? Allah *Subhanehu ve Teala*, onlara ***"Kafirler"*** diye hitap etmesini emretti. Onun, onların ibadet ettiklerine ibadet etmeyeceğini haber verdi. Yani o, onların dininden beridir. Onlara haber verdi ki; onlar, onun ibadet ettiğine ibadet etmeyeceklerdi. Yani onlar tevhidden beridirler. Bu yüzden şu sözü ile tamamladı: ***"Sizin dininiz size benim dinim bana."*** Burada O'nun onların dininden, müşriklerin de O'nun dininden beri olmasını kapsamaktadır.

Allah'ın şu sözünü düşün: ***"De ki: 'Ey insanlar eğer dinimden şüphe ederseniz; Allah'tan başka ibadet ettiklerinize ibadet etmem. Ancak sizi öldürecek olan Allah'a ibadet ederim. İman edenlerin ilki olmakla emrolundum. Yüzünü hanif olarak dön. Asla müşriklerden olma.' "*** Sen Allah'ın, Nebisine neyi emrettiğini işittin mi? Şüphesiz onların dininden beriyim. Onların düşmanları olan müminlerden olmak ile emrolundu. Müşriklerden olmaktan nehyolundu. Onların dostları ve taraftarları olanlardan olmaktan nehyolundu.

Kur'an'da birçok ayet bulunmaktadır. Allah'ın *Subhanehu ve Teala* Halili ve onunla beraber olanlar hakkında söylediklerini hatırla: ***"Onlar kavimlerine dediler ki: 'Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan beriyiz.' "***[1] Allah, onları söz ve fiil ile örnek almamızı istiyor. Benim bunu uyarmamdaki kastım; dinin dışında kardeş edinmemendir. Allah seni ve bizi saptırıcı fitnelerden korusun.

Aynı şekilde Mekke ehli hakkında görüşünü şöyle belirtti: "Mekke'nin darul küfür mü yoksa darul İslam mı olduğu konusunda Allah'ın tevfiki ile deriz ki: Allah *Subhanehu ve Teala* Nebisi Muhammed'i ﷺ, bütün resullerin dini ile gönderdi. Bunun hakikati lailaheillAllah şehadetinin kapsadığı şeylerdir. Bu da Allah'ın *Subhanehu ve Teala* yaratılmışların mabudu olmasıdır. İbadetin herhangi

1 Mümtehine, 4.

bir çeşidinin O'ndan başkasına sarf edilmemesidir. Dua ibadetin özüdür. Korku, ummak, tevekkül, yönelme, namaz ve buna benzer daha birçok ibadetin çeşidi vardır. İşte bu büyük asıldır. İşte bu da her amelin şartıdır.

İkinci asıl; emrettiğinde Allah'ın Rasulüne itaat etmektir. İşlerin incesinde ve büyüklerinde, hepsinde ona muhakeme olmayı, onun şeriatını ve dinini tazim etmeyi, dinin aslında ve furûnda onun ahkamını ilan etmektir.

Birincisi; şirki iptal etmektir. Onun varlığı ile iman sahih olmaz.

İkincisi; bidatı iptal etmektir. Onun ihdası ile ikame edilmez.

Eğer bu iki şart ilim, davet ve amel olarak tahakkuk ederse, işte bu beldenin dini olmuştur. Yani o belde; onunla amel ettikleri, ona davet ettikleri, onu din edindikleri dostları kıldıkları, ona muhalefet edenleri düşmanları kıldıkları zaman işte onlar muvahhidlerdir.

Eğer şirk her yere yayılmış ise; Kabe'ye dua etmek, Hatime dua etmek, Makamı İbrahim'e dua etmek, Nebilere ve salihlere dua etmek ve şirkin ifşa olmuş tabiîleri gibi meseleler. Örneğin; zina ve faiz gibi.

İşte bunlar zulmün kısımlarıdır. Sünneti arkalarına attılar. Bidatlar yayıldı ve sapıklıklar yayıldı. Muhakeme zalim imamlara yapılıyor. Ya da müşriklerin görevlilerine yapılıyor. Davet ise Kuran ve sünnetin gayrısına yapıldı. Bu her beldede böyle olduğu bilinen bir şeydir. En az ilmi olan bile bundan şüphe etmez. Bu beldelerin şirk ve küfür beldeleri olduğuna hükmedilir. Özellikle tevhid ehline düşmanlık yapıyor iseler ya da tevhid dinini izalede koşturuyorlarsa ve İslam beldesinin tahrip olması için yardımlaşıyorlarsa böyledir. Eğer bunun delilini ikame etmek istiyorsan, Kur›an›ın tamamı buna delalet etmektedir. Alimler buna icma etmişlerdir. Bu, her alimin yanında bilinmesi gereken zaruri bir meseledir.

Derseler ki: "Bu zikrettiğiniz şirk, belde ehlinin başındakiler

için geçerlidir yoksa belde halkı hakkında değildir." Denilir ki: "Birincisi; bu kibirle de olabilir veya vakıanın ilminden habersiz olmakla da olabilir. Burada ikrar kılan şey bütün bölgeler bu beldeye tabiîdir. Kabe'ye, Makam'a ve Hatim'e dua etmekte onlarladırlar. Bu, her işitenin işiteceği ve her muvahhidin de bildiği gibidir. İkinci olarak denir ki: "Eğer bu ikrar bulursa, bu da malum olur ki onların bu fillerine ortak olmaları yeterlidir." Kim bunların arasını ayırabilir ki!

Eğer onların beldelerinde tevhidinizi izhar edemiyorsanız, dininizi izah etmeye güç yetiremiyorsanız, namazınızı gizlemek zorunda kalıyorsanız ki, onların sizin dininize düşmalık ettiklerini ve bu dini din edinenlere buğz ettiklerini bildiğinizdendir. Nasıl olurda akıl sahibinin bu meselede sorunu olabilir. Siz Kabe'ye, Hatime, Makamı İbrahim'e, Rasule ya da sahabeye dua edene "Allah'tan başkasına dua etme sen müşriksin." dediğinizde onlar size müsamaha gösteriyorlar mı? Ya da size tuzak mı kuruyorlar? Bu meselede mücadele eden iyi bilsin ki, onlar Allah'ı *Subhanehu ve Teala* birlemiyorlar. Vallahi onlar hakkında mücadele edenler, tevhidi bilmiyorlar ve Rasulünün dinini din edinmiyorlardır.

Siz onlardan bir adamın, "Ey insanlar dininize geri dönün, kabirlerin üzerine bina edilenleri yıkın, Allah'tan başkasına dua caiz değildir." dendiğinde; Kureyş'in Muhammed'e ﷺ yaptığı yetmez miydi? Vallahi hayır. Eğer bu beldeler İslam beldeleri iseler; niçin onları İslam'a çağırıyorsun ve neden bu kubbelerin yıkılmasını, şirki ve onun mukaddimesi olan fuhşiyatları terk etmelerini istiyorsun ki! Eğer seni onların namaz kılması, haccetmeleri kandırıyor ise, bu dinin ilk geldiği zamanı düşün.

Tevhid, Mekke'ye geldiğinde İbrahim oğlu İsmail'in daveti ile uzun müddet tevhid üzere kalmışlardı. Sonradan şirk yayıldı. Amr ibn Luhay sebebi ile bu kadar yayıldı. Müşrik oldular ve beldeleri de şirk beldesi oldu. Ancak bununla beraber dinin bazı şeyleri onların yanında da bulunuyordu. Hac yapıp, hacılara infak etmeleri gibi dinin bazı amelleri kalmıştı yanlarında. Abdulmuttalib'in şiiri size ulaştı. Fil kıssasındaki ihlasının ne olduğu ve buna benzer di-

ğer inançlarına dair kıssalar sizlere ulaştı. Ancak bu zaman onlara düşmanlık edilip onların tekfir edilmesine engel olmadı. Bizim ve başkalarının yanında bilakis zahir olan ise; bunların şirki onların şirkinden daha katıdır. Hatta onlardan öncekilerin hepsinden daha katıdır.

Yeryüzü ehli on asır şirksiz yaşamışlardı. Daha sonra onlar salihler hakkında aşırı gittiler. Onlara dua ederek küfre düştüler. Allah *Subhanehu ve Teala* onlara tevhid davetini Nuh *aleyhisselam* ile gönderdi. Allah'ın *Subhanehu ve Teala* onlar hakkında anlattıklarını düşün. Allah'ın *Subhanehu ve Teala* Hud *aleyhisselam* hakkında anlattıklarına da bak. İbadeti Allah'a has kılmaya çağırmıştı. Çünkü onlar ibadetin aslında nebileri ile zaten tartışmamışlardı. Aynı şekilde İbrahim de *aleyhisselam* kavmini ibadeti Allah'a has kılmaya çağırmıştı ve Uluhiyyet tevhidi müstesna olmak üzere aslı ikrar etmişlerdi.

İşin toplanması şu şekildedir. Eğer bir beldede Allah'tan başkasına dua etmek ve benzeri fiiller izhar olursa, oranın ehli bunlara devam ederseler, bunun için savaşırsalar, tevhid ehline düşmanlık orada istikrar bulursa, dine boyun eğmekten büyüklenirlerse vb. şeyler nasıl olur da oranın küfür beldesi olduğuna hükmedilmez. Velev ki onlar tevhid ehline sövmelerine, onlara kafir veya harici demelerine rağmen, kendilerini küfür ehline müntesip kılmasalar, küfür ehlinden, Mekkelilerden ve gerekse başka yerlerden beri olduklarını söyleseler de fark etmez. İşte buna benzer bütün eşyalar mevcut olursa, o beldenin durumu nasıl olur? Bu genel bir meseledir."[1]

İşte bu, genelin hükmüdür. Bu zamanda ve Şeyhin yaşadığı zamanda da durum aynı idi. Genel bu ise muayyen hüküm de budur. Çünkü mutlak ve muayyen ayrımı gibi bir ayrım bidattır. Şeriat, mutlak ile muayyeni birbirinden ayırmamıştır. Bu sonrakilerin uydurduğu pis bir bidattır. Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab diyor ki: "Sahabenin döneminden, Mansur'un dönemine kadar kim: 'Bunlar bunlar şirktir ama yapanlar muayyen olarak tekfir edilmezler' dedi?!"

1 *Durerus Seniyye*, 9/256-264.

Şeyh Abdullah Ebu Batın *rahimehullah* dedi ki: "Biz muayyen tekfirde ayetlerin, hadislerin zahirine bakarak ve cumhur ulemanın kavline bakarak; Allah'tan başkasına, Allah ile beraber ibadet edenin şirkinde, delillerin muayyen ile mutlak tekfiri birbirinden ayırmadığını söylüyoruz. Allah dedi ki; ***"Allah kendisine ortak koşulmasını affetmez"*** ve yine dedi ki: ***"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün."*** Bu genelleme müşriklerden her biri içindir."[1]

Eğer bugün insanların genelinin küfrünün sebebi tağutlara ve onların ahkamlarına boyun eğmek ise, bunlardan beraatlerini beyan etmeden onların İslamlarına hükmetmek doğru değildir.

Bu bahsettiğimiz kural ile alakalı olarak Şeyh Hamid İbn Atik dedi ki: "İyi bil ki küfrün çeşirleri ve kısımları vardır... Her küfür taifesinin yanında meşhur olan küfürleri vardır. Kişi dinini izhar eden bir Müslüman olması için, her taifenin meşhur olmuş küfründen beraatini ve onlara olan düşmanlığını izhar etmeden Müslüman hükmünü alamaz. Her kimin küfrü şirk ise, onun yanında dini izhar etmek tevhidi beyanla olur. Ondan sakındırmak ve nehyetmek ile olur. Her kimin küfrü, risaleti inkar etmek ise, onun yanında dini izhar etmek Muhammed'in ﷺ risaletini kabul ettiğini beyan etmektir. Ona tabiî olmaya insanları davet etmesidir. Her kimin küfrü namazı terk etmek ise, onun için dini izhar etmek namaz kılmak ve onu emretmektir. Her kimin küfrü müşriklere dostluk beslemek ve onların taatine girmek idi ise, onun yanında dini izhar etmek, müşriklere düşmanlık edip onlardan beraatini beyan etmesi ile olur. **Sonuç olarak kişi, yanında isyan eden her kafir topluluktan beraatini beyan etmedikçe, dinini izhar etmiş olamaz.**

Bugün namaz, oruç vb. amelleri İslam sayarak insanların İslam'ına hükmedenler, müminler ile kafirlerin ortak oldukları filleri, İslam'ı izhar etmek olarak vasıflandırmışlardır. Oysaki bugün yeryüzünün en azılı tağutları, şeytanın elçileri ve Allah'ın düşmanları dahi namaz kılıp oruç tutmaktadırlar. Bunları yapan insanlar İslamlarını izhar etmiş olmazlar.

1 *Durerus Seniyye*, 10/401-402.

Bu meseleyi anlamak isteyen hakkın taliplileri iyi bilmelidirler ki, her kim küfür beldesinde İslam'ını izhar ederse, işte o mümindir. Ancak her kim zahirde İslam'ını izhar edemezse ancak batınında Müslüman ise, bazı mustazaflar gibi, bu meselede Müslümanın bir mesuliyeti bulunmamaktadır. Çünkü bizler zahire bakmak ile mükellefiz. Zahir de görülen namaz ve oruç gibi ameller Müslümanların ortak oldukları amellerdir. Ancak bugünkü toplumun birçok babtan küfrü sabittir. Bu yüzden bu meşhur olan küfürlerden beraatleri izhar etmeden Müslüman hükmü alamazlar. Ne zaman bunu izhar ederseler, işte o vakit dinlerini izhar etmelerinden dolayı müslüman hükmü alabilirler.

Usulcülerin yanındaki şu meşhur kaide sabittir ki: **"Küfür ademsizliktir (bir şeyin yokluğudur), İslam ise subutidir."**

İbn Teymiyye de *rahimehullah* bu hakikatten şu sözleri ile bahsetmiştir: "*İman, vücudi (var olan) bir iştir. Kişi, imanın aslını izhar etmeden, zahiren mümin biri olamaz. Ancak imanın aslını izhar ederse, zahirinde Müslüman olabilir... Küfür ise Müslümanların ittifakı ile zahirde imanın olmayışıdır. Onun İmanı bozan şeye itikat edip konuşması ile itikat etmeyip konuşmaması arasında fark yoktur.*"[1]

Yani imanın olduğuna hükmetmek için ispat lazımdır. Ancak küfrün varlığını sabitlemek için ise küfrün varlığı gerekli değildir. Yani şunu demek istiyoruz; bugün bazı kardeşlerimiz diyorlar ki: "Sokakta gördüğümüz bir namaz kılan adam ki kendisi Müslümanlar ile müşriklerin ortak olduğu bir amel işliyor. Bu amelde ne imanın olduğunu söyleyebiliriz ne de küfrün. Adamın küfrünü görmedik. İmanını da görmedik. Nasıl imanını görmediysek ve bu nedenden ötürü nasıl imanına hükmetmiyorsak, aynı şekilde iman ile beraber küfür de görmediğimiz için küfrüne de hükmetmeyiz ve onlar hakkında tevakkuf ederiz." İşte bunu söyleyen kardeşlerimiz, Müslümanların üzerine ittifak ettikleri bu kaideyi göz ardı etmemelidirler. İman, ispat gerektirir. Ancak küfür ise ispat isteyen bir şey değildir. İmanın izhar edilmeyişi ve varlığının bilinmemesi küfrün varlığına hükmedilmesine engel değildir. Küfrün varlığına

1 *Mecmuatul Fetava*, 20/86.

hükmetmek ile beraber ister o kişide herhangi bir küfür olsun, isterse herhangi bir küfür olmasın. O yüzden hangi dönemde ve hangi asırda olursa olsun, ya İslam'ını darul harpte izhar eden Müslüman vardır ya da izhar etmeyen kafirler vardır. Haklarında tevakkuf edilen üçüncü bir grup ihdas edilmez.

Bu kaidenin üzerine bina ederek şu sonucu ortaya koymaktayız: Bir kimsenin, küfür diyarında ne İslam'ına ne de küfrüne dair herhangi bir amelini görmediğimiz müddetçe, o kafirdir. Çünkü küfür ademsizliktir.

İslam, subuti olduğundan dolayı; Müslümanları müşriklerden ayırıcı bir özellik olmadan, şirkten ve meşhur olan küfürlerden beraat beyan edilmeden, bir kimsenin İslam'ına hükmedilmez. Çünkü İslam, subutidir.

Bu ortaya koyduğumuz asıldan sonra meseleye dair şüphelere ve onların izahlarına geçmekte fayda vardır.

Namazın İslam alameti olması meselesi:

Ebu Muhammed İbn Kudame dedi ki:

"*Ashabımız (namazın İslam alameti olması noktasında) dedi ki: "Kişi ister darul harpte kılsın, isterse darul İslam'da kılsın, ister tek kılsın, isterse cemaat ile kılsın onun İslam'ına hükmedilir. Bundan sonra İslam olduğu beyan olursa söylenecek söz yoktur. Eğer bundan sonra küfür beyan olursa mürteddir. Ona mürtedlerin ahkamı uygulanır. İslam'ın zıddı olan şey, ölümünden önce beyan olmazsa, Müslüman ölmüş deriz ve kafirlerin dışında Müslümanlar ona mirasçı olurlar. Ebu Hanife dedi ki: "Eğer mescidde tek veya cemaat ile kılarsa İslam'ına hükmedilir." Tıpkı bizim sözümüz gibidir bu söz. Ancak mescidin dışında tek kılarsa İslam'ına hükmedilmez. Bazı Şafîiler dediler ki: "Hiçbir halde (namaz kılmasına rağmen) İslam'ına hükmedilmez. Çünkü namaz İslam'ın furûundandır. Hac ve oruç gibi İslam'ın furûundan olan diğerleri gibi bu namazla da kişinin Müslümanlığına hükmedilmez. Çünkü Nebi ﷺ dedi ki: "**İnsanlarla lailaheillAllah deyinceye kadar sa-***

vaşmakla emrolundum. Eğer bunu söylerlerse benden, mallarını ve kanlarını korurlar." *Bazıları dediler ki: "Eğer darul harpte namaz kılarsa Müslüman değildir. Çünkü o namazı ile dinini gizlemek ve saklamayı kastedebilir. Ancak darul harpte kılarsa o Müslümandır. Çünkü darul harpte onu namaz kılmamasından dolayı kimse töhmet altında bırakmaz."*

Bizim görüşümüz ise; Nebi'nin ﷺ şu sözlerindendir: ***"Ben namaz kılanları öldürmekten nehyolundum."*** Dedi ki: ***"Bizim ve onlar arasında namaz vardır."*** Namazı, iman ve küfrün arasındaki sınır kıldı. Her kim namaz kılarsa, İslam'ın sınırına girmiş olmuştur. Memluk'a dedi ki: ***"Eğer namaz kılarsa senin kardeşindir"*** Çünkü namaz Müslümanlara has bir ameldir. Onu açığa vurmak kelime-i şehadet gibi İslam'dır. Ancak hac ve oruç ise değildir. Çünkü onları kafirler de yaparlar."[1]

İbn Kudame'nin sözlerini iyice anlamak için şimdi sözlerini tek tek açalım inşaAllah;

"Ashabımız (namazın İslam alameti olması noktasında) dedi ki: 'Kişi ister darul harpte kılsın, isterse darul İslam'da kılsın, ister tek kılsın, isterse cemaat ile kılsın onun İslam'ına hükmedilir.'"

Bu Hanbelilerin meşhur görüşüdür. Namaz onların katında İslam alametidir. İster darul harp olsun ister darul harp olmasın fark etmez, namaz İslam alametidir.

"*Ebu Hanife dedi ki: "Eğer mescidde tek veya cemaat ile kılarsa İslam'ına hükmedilir. Tıpkı bizim sözümüz gibidir bu söz. Ancak mescidin dışında tek kılarsa İslam'ına hükmedilmez.*"

Şimdi bu noktada bir hakikatin beyanının tam vaktidir. Biz: "*Bugün namaz sadece Müslümanlara has bir amel olmadığı için İslam alameti değildir.*" dediğimiz için ve ***"Kim namazımızı kılar, kestiğimizi yer ve bizim kıblemize dönerse, bizdendir"*** hadisini tevil ettiğimiz için birçok insan bize harici yaftası vurmuşlardır.

1 *Muğni*, 2/35.

Ey vicdan ehli size sesleniyorum!

Ebu Hanife mescidin dışında kılınan tek namazı İslam alameti saymayıp, bizim gibi hadisin zahirinden çıkarıp tevil edince, o da haricilerden mi oldu? Yoksa bizi haricilik ile itham edenler bize mi zulmettiler? Vallahi onlar bizlere zulmettiler. Ebu Hanife az önce zikrettiğimiz hadisin acaba hangi lafzında "Cemaatle namaz kılarsa bizdendir, tek namaz kılarsa bizden değildir" ibaresine bakarak böyle bir tevil yapmıştır? Tabii ki hadise ait böyle bir lafız yoktur. Peki neden böyle bir tevile gitmiştir, denilirse Allah›ın tevfiki ile deriz ki; çünkü İslam alameti denen şey Müslümanlara hastır. Ebu Hanife de cemaat ile namazın veya mesciddeki bu şekli ile bir namazın bu ümmete has olduğunu beyan ederek hadisi tevil etmiştir. Çünkü İslam alameti denen şey, sadece Müslümanlara has olan bir amel olmalıdır. Bu illetten dolayı hadisi tevil etmiştir. Bugün bizler de bu illete bakarak bu hadisleri tevil ettik. Ancak bize harici yaftası vuranlar, bu illeti görmezden geldiler.

"Bazı Şafiîler dediler ki: "Hiçbir halde (namaz kılmasına rağmen) İslam'ına hükmedilmez. Çünkü namaz İslam'ın furûndandır. Hac ve oruç gibi İslam'ın furûundan olan diğerleri gibi bu namazla da kişinin Müslümanlığına hükmedilmez. Çünkü Nebi ﷺ dedi ki: "İnsanlarla lailaheillAllah deyinceye kadar savaşmakla emrolundum. Eğer bunu söylerlerse benden mallarını ve kanlarını korurlar."

Eğer biz; "Şu anda namaz Müslümanlara has değildir. O yüzden İslam alameti değildir. Ancak birgün eğer sadece Müslümanlar namaz kılarsalar, o zaman alamettir.» dediğimiz için harici oluyor isek, acaba "Namaz hiçbir halde alamet değildir. Çünkü şeriatın furûndandır." diyen Şafiîler, bu hasımlarımıza göre haricilerin hangi fırkasındandır? Belki de onları, haricilerin kafir ve en azılı olan ve bazı peygamberleri bile tekfir eden Ezarika fırkasına müntesip sayarlardı. İşte bu, büyük bir iftiradır ve zulümdür. Şüphesiz aynı illeti göz önünde bulundurduğu için, Şafiîlerin bir kısmı böyle bir fetva vermişlerdir.

"Bazıları dediler ki: "Eğer darul harpte namaz kılarsa Müslüman

değildir. Çünkü o namazı ile dinini gizlemek ve saklamayı kastedebilir. Ancak darul harpte kılarsa o Müslümandır. Çünkü darul harpte onu, namaz kılmamasından dolayı kimse töhmet altında bırakmaz."

Darul harpte İslam alameti saymalarının sebebi, orada yaşayan kafirlerin namaz kılmamalarıdır. darul harpte namaz kılan bir adamın, Müslüman olması nedeni ile namaz kıldığını, bu yüzden darul harpte namazın Müslümanı kafirlerden ayırıcı bir özellik kazandığını ve o kişinin namaz ile Müslüman hükmü aldığını beyan ettiler. Tekrar soruyoruz, acaba hadisin hangi lafzında darul harpte namaz kılarsa bizdendir ifadesini bulmuşlardır? Cevabımız tabii ki hadisin hiçbir lafzında bu ibarenin bulunmadığı yönünde olacaktır.

*"Bizim görüşümüz ise; Nebi'nin ﷺ şu sözlerindendir: "**Ben namaz kılanları öldürmekten nehyolundum.**" Dedi ki: **"Bizim ve onlar arasında namaz vardır."** Namazı İman ve küfrün arasındaki sınır kıldı. Her kim namaz kılarsa İslam'ın sınırına girmiş olmuştur. Memluk'a dedi ki: "Eğer namaz kılarsa senin kardeşindir."*

Burada da kendi mezhebinin görüşlerinin delillerini zikretmektedir. Birinci delile bakacak olursak, ***"Ben namaz kılanları öldürmekten nehyolundum."*** hadisinden hiçbir alim Allah'a da küfretse namaz kıldığı için hiçbir kafirin öldürülmeyeceği manasını ve sonucunu çıkarmamışlardır. Hadis, küfrünü izhar etmeyen ancak Nebi'nin ﷺ vahiy ile kendilerini bildikleri münafıkları öldürmeme nedenini beyan etmesi ile alakalıdır. ***"Bizim ve onlar arasında namaz vardır."*** hadisi de o dönemde kafirler ile müminlerin arasında namazın var olduğunu, o gün sadece Müslümanların bu amel ile amel ettiklerini açıkça ortaya koymaktadır.

"Çünkü namaz Müslümanlara has bir ameldir."

O ve mezhebindeki diğer imamların namazı İslam alameti saymalarının illeti işte budur. Bu, altın değerinde bir sözdür. Çünkü namaz Müslümanlara has bir ameldir. Bugün yeryüzünün en kafir ve azgın tağutları bile namaz kılmaktadır.

"Onu açığa vurmak kelime-i şehadet gibi İslam'dır."

İşte burada kelime-i şehadetin de İslam alameti olmasından bahsetmektedir. O zamanlar risalenin başında da bahsettiğimiz gibi kelime-i şehadeti de sadece Müslümanlar telaffuz ediyorlardı ve manasının ne demek olduğunu biliyorlardı. Onların kelime-i şehadetin manasının ne demek olduğunu bildiklerinin delili şu sahih hadistir: "Ne zamanki Ebu Talib'in vefatı yaklaşmıştı, Nebi ﷺ yanına geldi ve yanında Umeyye ibn Halef ve Ebu cehil vardı. Ona dedi ki: ***"LailaheillAllah de amcacığım da, onunla Allah katında sana karşı delilim olsun."*** O ikisi ona dediler ki: "*Abdulmuttalib'in dininden yüz mü çeviriyorsun?*"[1]

İşte bu hadis o zamanki müşriklerin lailaheillAllah kelimesinden ne anladıklarını açıkça ortaya koymaktadır. Onlar lailaheillAllah deyince Abdulmuttalib'in dininden beraat etmeleri gerektiğini anlıyorlardı. O yüzden o gün, bu sözü sadece Müslümanlar söylüyorlardı. İnsanlarla lailaheillAllah deyinceye kadar savaşmakla emrolundum hadisleri ile alakalı alimler şöyle tevillerde bulunmuşlardır:

Hafız İbn Hacer *rahimehullah* dedi ki: *"Hadiste lailaheillAllah diyenin bunun üzerine bir şey yapmasa da öldürülmemesi ifade edilmektedir ki bu böyledir. Fakat kişi sadece bunu söylemekle Müslüman olur mu? Tercih edilen görüş olamamasıdır."*[2]

İmam Begavi *rahimehullah* dedi ki: "*Kafir; puperest ya da Allah'ın birliğini ikrar etmeyen bir müşrik ise lailaheillAllah dediği zaman İslam'ına hükmedilir. Sonra İslam'ın tüm hükümlerini kabul etmeye sonra da İslam dinine muhalif olan bütün dinlerden beri olmaya zorlanır. Ancak her kim tevhide itikad ediyorsa, ancak Nebi'nin ﷺ nübüvvetini inkar ediyorsa, onun mücerred kelime-i tevihidi söylemesi ile İslam'ına hükmedilmez. Ta ki Muhammed ﷺ Allah'ın Rasulüdür diyene kadar. Eğer bunu söylerse Müslüman olur. Eğer Muhammed'in ﷺ sadece Araplara gönderildiğini söyleyenler-*

1 *Buhari* ve *Müslim*.

2 *Fethul Bari*, 12/279.

den ise, işte o vakit sadece lailaheillAllah Muhammedur Rasulullah demesi ile İslam'ına hükmedilmez. Ta ki onun bütün insanlığa gönderildiğini ikrar edene kadar. Sonra ikrarını imtihan ederek dirilişi ve bütün batıl dinlerden beraati ikrar ettirilir. Aynı şekilde mürted de İslam'dan ne ile çıktı ise oradan İslam'a geri dönebilir."[1]

İmam Nevevi dedi ki: "İmam Hattabi şöyle dedi: *'İşte bundan murad edilenler ehli kitabın dışında putperestlerdir. Çünkü ehli kitap lailaheillAllah derler ancak onlarla savaşılır, bunu söylediler diye onlardan kılıç kaldırılmaz.'* "Kadı İyad dedi ki: *'Nefsin ve malın korunmasını, imana icabetin tabiri olan lailaheillAllah kelimesini söyleyene has kıldı. Bundan murad edilenler Arap müşrikler ve Allah'ı birlemeyen putperestlerdir. Onlar İslam'a ilk çağırılanlar ve bunun için ilk öldürülenlerdir. Ancak bunlardan başka tevhidi ikrar edenler ise onların lailaheillAllah demeleri koruma için yeterli değildir. Eğer onun küfründe söylüyor ise o itikadındandır... Bunun için başka bir hadiste şöyle diyor: ‹Ben Allah'ın resulü olduğuma şehadet edene, namaz kılıp zekatı verene kadar savaşmakla emrolundum.'"*[2]

Neden bu teviller sorusuna ise İmam Şevkani'nin sözleri ile cevap veriyoruz inşaAllah:

"*Bu hadislerin herhangi bir mani olmaması ile kayıtlandığı konusunda Müslümanların icması vardır. Bundan dolayı da selef bunları tevil etmişlerdir. Aralarında Said ibnul Museyyeb'inde bulunduğu bir grup, bunun farzların, emir ve nehiylerin indirilmesinden önce olduğunu söylemiştir. Nevevi onların bazılarının şöyle dediğini nakletmiştir: 'Bu hadisler mücmeldir ve şerhe ihtiyacı vardır. Manası ise, her kim bu kelimeyi söyler, hakkını ve farzlarını yerine getirirsedir.' Nevevi bunun Hasan'ul Basri'nin sözü olduğunu söylemiştir.*"[3]

Buraya kadar naklettiğimiz nakiller buz dağının görünen kısmıdır. Çünkü nakilleri çok fazla genişletip meseleyi daha da uzatmak istemiyoruz. Ancak bu nakillerin hepsi gösteriyor ki, namaz

1 *Şerhus Sunne*, Begavi, 1/241-243.
2 *Şerhu Sahih-i Müslim*, Nevevi, 1/208.
3 *Neylul Evtar*, 1/367.

kılan birinin İslam'ına hükmedebilmemiz için, bugün var olan tağutlara ve onların ahkamlarına boyun eğme ile alakalı küfürlerden beri olduğu kanaatine varmamız gerekiyor. Eğer bugünkü meşhur olan küfürlerden beri olduğuna dair tek bir alamet bulur isek, o zaman İslamlarına hükmedebiliriz. Çünkü bütün akidesini bilmeden kimsenin hakkında İslam hükmü vermem demek, Haricilere mezheplerinde muvafakat etmek demektir. Çünkü İslam'da delaleten, yani İslam'a has olan alametlerle hüküm vermek, Müslümanların ittifakı ile sabittir. Ancak ondan sonra getirdiği İslam aslını bozacak herhangi bir iş işlerse, o zaman gereken ahkam icra edilir.

En genel sonuç olarak şöyle diyebiliriz ki; İslam alameti sadece Müslümanlara has olan şeylerdir.

Akidesini Bilmediğinin Arkasında Namazı Terketmenin Bidat Olması Meselesi:

Şeyhulislam ibn Teymiyye'nin bu meselede aktardığı icma herkes tarafından malumdur. Ancak Şeyhulislam bu icmasını kendi nakilleri ile bozmaktadır ki bu da bu icmanın kati değil zanni bir icma olduğunu ortaya koymaktadır. Şeyhulislam ibn Teymiyye diyor ki:

"*İnsanlardan çoğu bidatlar arttığı dönemlerde istihbab babından akidesini bilmediklerinin arkasında namaz kılmadılar. Ahmed'den de bu nakledilmiştir. Ancak o, sadece akidesini bildiğinin arkasındaki namaz sahihtir diğeri değildir, dememiştir.*

Ebu Ömer Osman ibn Merzuk, Mısır beldesine gitmişti ki o zaman oranın kralı şialığı ve sapık batıniyye mezhebini izhar ediyordu. İşte bu şekilde Mısır diyarında bidatlar çoğaldı ve arttı. İşte o zaman ashabına akidesini bildiklerinden başkasının arkasında namaz kılmamalarını emretti."[1]

İbnu Ebi Yala şunu rivayet etti: "*Ebu Bekir El Mervezi dedi ki: Ahmed'e soruldu: 'Bir yoldan geçerken ikame işitsem namazı kılmam için ne dersin?' Dedi ki: 'Ben musamahalı idim. Ancak bidatlar çoğaldı ise bildiğinden başkasının arkasında namaz kılma'.*"[2]

Aslında bu nakillerdeki işgalin sebebi şudur: Allah geçmiş salihlere rahmet etsin onlar "*Her kim dinini değiştirirse öldürün*" sözü ile amel ediyorlardı. Bunun gereği olarak Müslümanlara has ameller vardı, bunu yapabilecek kafirler yoktu. Ancak sonradan bidatlar çoğalıp zalim yöneticiler ve kadılar gelip bu konuda taksiratta bulununca, şirk ehli de Müslümanların ibadetlerinde onlara ortak oldular. Bu nedenle Selefi Salihin, ileriki dönemlerde akidesini bilmediklerinin arkasında namazı terk ettiler.

Her kim bugün akidesini bilmediklerinin arkasında namazı terk eden salih insanlara bidatçı derse dolaylı yoldan Ahmed'e de

1 *Mecmuatul Fetava*, 3/280.

2 *Tabakatul Hanabile*, 1/59.

bidatçı demiştir. Ahmed'e bidatçı diyen, sapığın ve bidatçının ta kendisidir.

İmam Ahmed'in oğlu Abdullah dedi ki: "*Ebu Ubeyd'den işittim Kasım ibn Selam dedi ki: 'Eğer 50 tane imam olsa, Cuma günü ve Kur'an'ın mahluk olduğunu söylemeseler, her biri birbirine namaz için emretse ve sadece başlarındaki "Kur'an mahluktur" dese, onların arkasında kılınan namazın iadesi olması gerekir. Çünkü Cuma baştaki ile sabit olur.' " Babam Ahmed bana haber verdi ki: "Ebu Ubeyd bunu duyunca dedi ki: 'Bu insanları sıkıntıya sokar. Eğer arkasında namaz kıldığım imam bunu söylemezse ben kılarım iade etmem. Ancak arkasında namaz kıldığım imam bunu söylerse ben iade ederim'.*"[1]

Ahmed ibn Hanbel'in şeyhi olan Abdurrahman ibn Mehdi dedi ki: "*Eğer ben bu işin emiri olsam bir köprünün üzerinde dururum, oradan geçen herkese Kur'an hakkında sorarım. Eğer mahluktur derse, kellesini vurup suya atarım.*"[2]

Selefin Salihinin İslam Devleti'nde iken, sadece izhar olan birkaç itikadî bidat olduğu dönemdeki tavırları bu idi. Eğer onlara bidatçı diyen varsa, iyi bilsin ki o sapığın kendisi bidatçıdır.

İşte bunlar selefin nakilleri ve günümüz penceresinde görünüşü...

Başarım Alemlerin Rabbi Allah'ın yardımı iledir...

Hamd Alemlerin rabbi Allah'a mahsustur.

15 Şevval 1432

1 *Es-Sunne*, 130, Abdullah ibn Ahmed.

2 *Şerhus Sunne*.

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

İBN TEYMİYYE'NİN MARDİN FETVASI'NIN YORUMU

Ebu Batın

Mütercim: Ebu Ubeyde

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

بسم الله الرحمن الرحيم

İbn Teymiye'nin büyük *Fetava*'sında şu fetvası sabit oldu:

Şeyh'e Mardin beldesi hakkında soruldu ve dendi ki: "*Darul harp midir yoksa selam diyarı mıdır? Orda yaşayan Müslümanın İslam beldesine hicret etmesi vacip midir değil midir? Eğer hicret vacip olur da hicret etmezse ve Müslümanların aleyhinde onlara nefsi ve malı ile yardımcı olursa günahkâr olur mu? Bu günahı işleyene nifak itlak edilir mi ve sövülür mü sövülmez mi?*"

Şeyh cevaben dedi ki;

"Elhamdulillah. Müslümanların kanları ve malları Mardin'de ve buranın dışında haramdır. İslam dininden çıkanlara yardım etmek Mardin ve buranın dışında haramdır. Burada ikamet eden dinini ikameden aciz ise, hicret o zaman vacip olur. Ama böyle olmazsa vacip değil, müstehab olur. Müslümanların düşmanlarına mal ile ve nefis ile yardım ise haramdır. İmkân buldukları yol hangi yol olursa olsun bundan imtina etmeleri gerekir. Engel çıkararak, ortadan kaybolarak ve farklı yollarla yardımdan imtina etmelidir. Ama bunlara güç yetiremezse, onlara genel olarak sövmek ve nifakla itham etmek olmaz. Bilakis sövmek ve nifak atfetmek Kur'an ve sünnette zikredilen sıfatlardır. Mardin ehlinin bazıları ve başkaları bunun içine girerler. Darul harp veya darul selam olması noktasında ise; orası ikisini de barındıran mürekkeptir. Orası İslam'ın ahkâmının icra edildiği ve ordusunun Müslümanlar olduğu ne bir darus selamdır. Ne de ehlinin kâfirler olduğu darul harptir. Bilakis üçüncü kısımdır. Orada Müslüman müstehak olduğu şekilde muamele görür. Allah'ın şeriatından çıkan da hak ettiği şekilde muamele görür."

Bizim burada açıklamaya çalışacağımız kısım şurasıdır:

"*Darul harp veya darul selam olması noktasında ise; orası ikisini*

de barındıran mürekkeptir. Orası İslam'ın ahkâmının icra edildiği ve ordusunun Müslümanlar olduğu ne bir darus selamdır. Ne de ehlinin kâfirler olduğu darul harptir. Bilakis üçüncü kısımdır."

Bu fetvayı açıklamaya geçmeden önce bütün ilim talebelerine bazı uyarılarda bulunmakta fayda vardır:

Çok iyi bilmek gerekir ki kurtuluş ancak ve ancak Allah'ın ve Rasulü'nün sözüne yapışmakta ve ona tabi olmaktadır. Hüsran ve zelillik ise onların sözüne muhalefettedir. Öncelikle bilinmesi gereken şudur ki; Allah'ın dininde kim olursa olsun sözü mutlak olarak kabul edilmez. Ancak o söz kitap ve sünnetten bir nassa dayanıyorsa o zaman kabul edilir.

"Rabbinizden size indirilene uyun, O'ndan başka velilere uymayın. Ne az öğüt alıyorsunuz?"[1]

"Allah'ın dışında başka veliler edinenlerin örneği, kendine ev edinen örümcek örneğine benzer. Gerçek şu ki, evlerin en dayanıksız olanı örümcek evidir; bir bilselerdi."[2]

İslam; hiç bir şeyi Allah'a ortak koşmadan, O'na ibadet etmektir. İhtilafları ihtilaf anında Kur'an ve Sünnete döndürerek insanları tek bir ortak paydada toplamaktır.

"Onlar hâlâ Kur'an'ı iyice düşünmüyorlar mı? Eğer o, Allah'tan başkasının katından olsaydı, kuşkusuz içinde birçok aykırılıklar (çelişkiler, ihtilaflar) bulacaklardı."[3]

4 İmam ve diğer bütün imamlar körü körüne taklitten ve hüccetlere bakmadan birilerine mukallit olmaktan insanları sakındırmışlardır. Allah bizi ne İbnu'l Kayyum'un ne de İbn Teymiyye'nin kitaplarından hesaba çekmeyecektir. Bilakis kendi kitabından bizi hesaba çekecektir.

1 Araf, 3.
2 Ankebut, 41.
3 Nisa, 82.

"Şu halde, sana vahyedilene sımsıkı tutun; çünkü sen dosdoğru bir yol üzerindesin. Ve şüphesiz o (Kur'an), senin ve kavmin için gerçekten bir zikirdir. Siz (ondan) sorulacaksınız." [1]

"O gün (Allah) onlara seslenerek: "Gönderilen (elçilere) ne cevap verdiniz?" der."[2]

İlim ehlinin sözleri zatında hüccet değildir. Ancak onlar hüccet açıklarlar. Her kim ilim ehlinin sözlerine önünden ve arkasından batıl gelmez, onlar hata etmez ve Allah'ın kelamıdır derse kâfir olur.

İbn Teymiyye dedi ki: "*Eğer bir kişi Ebu Hanife, Malik, Şafiî veya Ahmed'den birini taklit ediyor ise ve bu kişinin yanında başkasının görüşünün daha kuvvetli olduğu sabit olursa ve o da başka mezhep imamına tabi olursa işte bu en güzelidir. Bu ne onun dinini ne de adaletini bozmaz. Tartışmasız bir şekilde bu böyledir. Bilakis bu hakka daha yakın ve Nebi'den ﷺ başka bir kişiye her meselede mutaassıp olandan daha iyi ve Allah'a ve Rasulü'ne daha sevimlidir.*"

Allah bizi âlimlerin sözlerini ezberlemek ile mükellef kılmadı. Eğer birinin sözü dinin asıllarına ters ise, ilim ve diyanetine saygı ile beraber sahibine döndürülür.

İbn Teymiyye'nin sözüne gelince; öncelikle bilmemiz gerekir ki, fetvadaki iki şarttan biri vakıayı bilmektir. Onun için önce İbn Teymiyye'nin fetva verdiği dönemdeki Mardin'in durumuna vakıf olmamız gerekmektedir.

Tarihçilerin hepsinin zikrettiği gibi o dönemde Tatarların hücumu sırasında Mardin'in Meliki Said Necmettin Gazi idi.

İmam Zehebi, *İslam Tarihi* adlı kitabında dedi ki:

"*Said anladı ki; Tatarlar onu kesinlikle muhasara edeceklerdi. Bu yüzden Zehair beldesindeki bir kaleye sığındı. Daha sonra 4 gün geçtikten sonra Hülaku'dan elçiler geldiler. Bunun akabinde de Tatarlar-*

1 Zuhruf, 33-34.

2 Kasas, 65.

dan bir taife geldiler. Cemaziye'l-evvel'in 3. Günü Tatarlar Mardin'e indiler...

Bu senenin sonuna kadar muhasara devam etti. Kaleye bir veba hastalığı düştü. Ölenler ile beraber Melik de öldü. Yaratılmışlar helak oldular. Adamlardan biri kendini kaleden aşağı atarak Melik'in öldüğünü haber verdi. Melik'in oğlu Muzaffer'e taatlerine girmeleri için haber gönderdiler..."

Aynı şekilde Kutbettin Yununi'de "*Zeylü Meretüz Zaman*" adlı kitabında Melik'in 658 yılındaki vefatından bahsettikten sonra dedi ki: "*Tatarlar Melik Said'in ölümünü duyduktan sonra oğluna bir elçi gönderdiler. İtaatlerine girmelerini istediler. Oğlu da onların taatine girdiğine dair haber gönderdi ve onların yardakçılığına başladı.*"

Burada bizim için önemli olan nokta şurasıdır ki; Tatarlar bu topraklara sulh ve barış yolu ile hâkim oldular. Tarihçiler arasında ihtilaflı olarak bu tarih 658 veya 659 yılıdır.

Melik Muzaffer 33 sene melik olarak kaldı. Daha sonra onun yerine oğlu Said Davud geçti. Sonra diğer oğlu Melik Mansur Necmeddin Gazi geçti. O da 712 yılına kadar iktidarda kaldı. Tarihçilere göre 809 yılına kadar Mardin bu sülalenin iktidarı altındaydı.

Şeyh İbn Teymiyye'nin doğumu ise 661 senesidir. 718 de vefat etmiştir. Yani Şeyh'e Mardin hakkında soru sorulduğunda, Mardin Tatarlar ile sulh döneminde idi.

Şeyh'in şu sözüne gelince; "*Darul harp veya darul selam olması noktasında ise; orası ikisini de barındıran mürekkeptir.*"

Şeyh burada küfür ahkâmı ve İslam ahkâmını kast ediyor.

Şeyh İshak İbn Abdurrahman Ali Şeyh dedi ki: "*İbn Muflih Şeyh Takiyyuddin'den hikâye ettiği gibi; İslam'ın ve küfrün ahkâmının izhar edildiği beldeye, ne her yönden küfür hükmü verilir, ne de*

her yönden İslam hükmü verilir."[1]

Şeyh Süleyman İbn Sehman "*Keşf'ul Evham*" adlı risalesinde şöyle dedi: "*Hanbelîlerin ve diğerlerinin zikrettiği gibi küfür ahkâmının izhar edildiği ve İslam ahkâmının icra edilmediği belde küfür beldesidir.*

Şeyhu'l-İslam ne bunun ne de diğerinin izhar olmadığı beldede İbn Muflih'in de naklettiği gibi; ne her yönden küfür hükmü ne de her yönden İslam hükmü vermemiştir. Aynı zamanda bazı âlimler buralarda hükmün çoğunluğa göre verileceğini zikretmişlerdir."

"*...ne bunun ne de diğerinin izhar olmadığı...*" burada kasıt ne İslam ahkâmı ne de küfür ahkâmı izhar olunmuyor.

"*...orası ikisini de barındıran mürekkeptir.*" Şeyhu'l-İslam'ın buradaki kastı orada hem İslam ahkâmı izhar olunuyor hem de küfür ahkâmı izhar olunuyordur.

Bir beldede hem İslam ahkâmının hem de küfür ahkâmının izharının aynı olduğu ve birinin diğerine galip olmadığı bir ortam şaşılacak iştir. Ancak bu fetvadaki soru ve cevaptan anlaşılan şudur ki; oranın ekseri oturanı Müslüman ve daha çok İslam izhar olmakta idi. Tatarlılarla sulh döneminde tarihçilerin de zikrettiği gibi Mardin ehli küfre zorlanmadan sadece sultanın Tatarların hâkimiyetini kabul etmesi ile kalmıştı. İşte bu yüzden Mardin'i darul islam diye de isimlendiremediler. Çünkü darul islam şudur ki; orada İslam'ın ahkâmı icra olunur ve Müslümanlar bütün dinlere üstündürler. Sultan ve güç Müslümanlardadır. Ancak Mardin ise o sırada Tatarların kontrolü altında idi. Bu yüzden Müslümanlar tam manası ile oraya hâkim değillerdi. Bunun için İbn Teymiyye dedi ki;

"*Orası İslam'ın ahkâmının icra edildiği ve ordusunun Müslümanlar olduğu ne bir darus selamdır.*"

1 *Durerus Seniyye.*

Aynı şekilde şu sözünden de anlaşılmaktadır ki; "*İslam şeriatından çıkanlar hak ettikleri şekilde muamele görürler.*" Bu belde de şeriatın kontrolünden çıkan herkes Tatarlılara yardıma girmiştir demektir.

Şeyh diyor ki: "*Ehli kâfir olan darul harp menzilesinde de değildir.*"

İbn Teymiyye'nin bu beldeyi küfür beldesi olarak isimlendirmemesinin sebebi Müslümanların orada çoğunlukta olmasındandır. Ancak bir beldenin isimlendirilmesi orada ikamet edenlerin durumu ile alakalı değildir. Bilakis bütün alimlerin belirttiği gibi sultanın ve gücün kimin elinde olduğu ile alakalıdır. Eğer bir beldede yönetim kafirlerin elinde ise orada oturanların ekserisi Müslümanlar da olsalar o belde küfür beldesi olarak isimlendirilir.

Durerus Seniyye'de şöyle geçti: "*Kafirlerin hükmettiği belde darul küfürdür. İbn Muflih dedi ki: Eğer bir belde de Müslümanların ahkamı varsa o belde darul islamdır. Eğer kafirlerin ahkamı varsa orası darul küfürdür. Bu ikisinin dışında başka bir belde yoktur.*

Şeyh Takıyyuddin'e Mardin hakkında orası darul İslam mıdır yoksa darul küfür müdür diye soruldu. Oda dedi ki: "Orası ikisini de barındıran mürekkeptir. Orası İslam'ın ahkâmının icra edildiği ve ordusunun Müslümanlar olduğu ne bir darus selamdır. Ne de ehlinin kâfirler olduğu darul harptir. Bilakis üçüncü kısımdır. Orada Müslüman müstehak olduğu şekilde muamele görür. Allah'ın şeriatından çıkan da hak ettiği şekilde muamele görür." Ancak evla olan Kadı ve arkadaşlarının zikrettiği görüştür."[1]

Sonuç olarak -Allah en iyisini bilir- bir dar ya darul islamdır ya da darul küfürdür. Üçüncü bir kısım yoktur. Böyle bir ıstılahtan söz edilse dahi bu şeriat ve küfür ahkamının birbirine galip olmadan izhar olunduğu beldedir ki bu şaşılacak ve eşine ender rastlanacak türdendir. İbn Muflih, Şeyhu'l-İslam'ın talebesi olmasına rağmen bu konuda onun görüşünü almamış, Kadı ve ashabının görüşünün daha kuvvetli olduğunu belirtmiştir.

1 *Durerus Seniyye fi Ecvibetin Necdiyye*, İbn Kasım topladı. *Kitabul Cihad*, 353.

Belki de İbn Teymiyye sadece oradaki halkın durumu konusunda ictihadı ile fetva vermiştir ve beldenin nefsi hükmü konusuna değinmemiştir bile. Allah her şeyin en iyisini bilendir.

Bilakis bu asırda dünyanın hiçbir tarafında Mardin'e benzeyen bir yer yoktur. Dünyanın her tarafında küfür ahkâmı izhar olup icra edilmektedir. İnsanlar da bu küfür ahkâmını benimsemekte ve ona iman etmektedirler. Bu nedenle Şeyhin bu fetvasını alarak günümüzde küfrün ahkâmının izhar olduğu beldelere tatbik etmek istidlal olamaz. Bilakis batıl bir kıyas ve batıl bir istidlal olur.

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

İBN TEYMİYYE'NİN BİR SÖZÜ ÜZERİNE DEĞERLENDİRME

Ebu Batın

Mütercim: Ebu Ubeyde

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

İbn Teymiyye Ne Kastetti?

بسم الله الرحمن الرحيم

Şeyh Ebu Batın'a, İbn Teymiyye'nin sözü soruluyor.

Şeyh Takıyyuddin İbn Teymiyye, İbn'ul Bekri'ye yazdığı reddiyesinde şöyle der:

"Bunun için ilim ve sünnet ehli, kendilerine muhalefet edeni tekfir etmezler. Muhalifleri onları tekfir etse dahi bu böyledir. Tekfir şeri bir hükümdür. İnsan bununla misli ile cezalandırılmaz. Nasıl ki biri sana yalan, ehline de zina iftirasında bulunduğunda senin de ona yalan ve ehline de zina itham etmen gerekmediği gibi. Çünkü zina ve yalan Allah'ın hakkı için haramdır. Bunun için tekfir Allah'ın hakkıdır. Biz de Allah'ın ve Rasulû'nün tekfir ettiğini tekfir ederiz. Aynı şekilde birinin muayyen tekfiri ve öldürülmesinin cevazı, inkâr edenin tekfir edileceği hüccet ikamesinin ulaşmasına bağlıdır. Ancak dinden her şeyi inkâr eden cahil tekfir edilmez. Dedi ki: Bunun için ben Cehmiyye'den ve Hululiye'den Allah'ın arşın üzerinde olduğunu inkâr edenlere şöyle dedim: "Eğer ben size söylediklerinizde muvafakat etsem kafir olurum. Çünkü ben iyi biliyorum ki bu küfürdür. Siz benim yanımda tekfir edilmezsiniz çünkü benim yanımda cahilsiniz..."

Bize fetva verin ya Şeyh! İkametu'l hüccenin manası nedir? Allah, minneti ve keremi ile sizi isabet ettirsin.

El-Cevab:

Hamd Alemlerin Rabbi Allah'a mahsustur.

Şeyhin sözü iki meseleyi kapsamaktadır:

Birincisi; bizi tekfir edeni tekfir etmememiz gerektiğine işaret

ediyor. Sözünün zahirine göre tevil ehli olsa da olmasa da böyledir. Ancak alimlerden bir taife eğer bunu tevil ile yaparsa tekfir edilmez dediler.

İbn Hacer El-Heysemi, Şafiîlerden bir taifeden eğer bu tekfirini tevilsiz yapar ise küfrüne dair nakil yapmıştır. Mütevelli şunu nakletti ve dedi ki: *"Eğer birisi bir Müslümana tevili olmadan kâfir der ise kafir olur. Bir cemaat buna tabi oldular ve Allah Rasulü'nün şu sözünü delil edindiler:* ***"Eğer biri kardeşine ey kafir der ise bu söz ikisinden birine döner."*** *Öyle ki Müslüman bununla kafir olur demiştir. Dediler ki: "Çünkü İslam, küfür olarak isimlendirdi." Bu cezayı bazıları illetlendirdiler. Bir kısımda dediler ki: "Hadisin lafzından bu anlaşılmaz, çünkü murad edilen bu değildir."*

Lafzın manası ve muradı; Hak olan İslam dini üzere değilsin; şüphesiz sen dininden, İslam'dan başka bir dindesin, kafirsin ve ben İslam dini üzereyim. İşte murad edilen mana budur. Şüphesiz böyledir. Çünkü şahsı küfür ile itham vardır, İslam dinini it-ham değil. Sadece onun İslam dini üzere olduğunu nefiy vardır. Sırf bu sözden, yani yanlış tekfirden kişi tekfir edilmez. Şüphesiz o ona ulaşan bu kötü sebepten dolayı ona kızmıştır. Onların bu dedikleri şunu gerektirir: Biri ey fasık dese küfür olarak isimlenir. Çünkü o ibadet fısk olarak isimlendirilmiştir. Kimsenin böyle diyeceğini zannetmiyorum. Şüphesiz şunu istiyordur; "*İbadetin ile beraber fısk işliyorsun.*" demek istemiştir. Yoksa senin "*İbadetin fısktır.*" demek istememiştir.

İmam Nevevi'nin *Sahih-i Müslim* şerhindeki sözü de bu görüşü doğrulamaktadır. O, hadis hakkında şunları zikretti:

"*Ulema bu hadisi müşkilatlı hadislerden saymıştır. Çünkü hak olan mezhep, masiyetten tekfir etmez; tıpkı zina gibi, adam öldürmek gibi. İşte kardeşine dediği: "Ey Kafir" sözü İslam dininin batıllığına itikat etmeden söylenmiştir. Sonra da hadis hakkındaki tevilleri zikretti:*

Birincisi; onu helal görene hamledilir demiştir. İkisinden birine döner sözünden kasıt küfür kelimesidir. Bu şekilde onun olur. Başka

rivayette küfür kelimesi ona döner demiştir.

İkincisi; tekfirinin masiyeti ve kardeşine atfettiği eksikliği döner.

Üçüncüsü; müminleri tekfir eden haricilere hamledilmiştir. Kadı İyad bunu İmam Malik'ten rivayet etmiştir; ancak zayıftır. Çünkü sahih ve tercih edilen muhakkiklerin ve çoğunluğun görüşüne göre hariciler diğer bidat fırkaları gibi tekfir edilmezler.

Dördüncüsü; manası küfre götürür demişler. Çünkü masiyetler küfrün postacısıdır. Onun çokça arttırılmasında ve bunun akıbetinde küfür olmasından korkulur. Ebi Avane'nin Müslim'in sahihinde rivayet ettiği hadis de bunu teyit ediyor.

Beşincisi; küfür döner demişlerdir. Küfrün hakikati değil; geri dönen, mümin kardeşini kafir yapan tekfiridir. Sanki kendi nefsini tekfir etmiş gibidir."

İbn Dakik el İyd dedi ki: "*Kim bir adamı küfürle çağırırsa ve çağırdığı kişi bu şekilde değilse ona döner. Bu Müslümanlardan birini tekfir etmenin hakkında büyük bir vaiddir. O da böyle değildir.*"

Sonra üstad, Ebi İshak el İsfirani'den naklederek dedi ki: "*Ben ancak beni tekfir edeni tekfir ederim. Dedi ki: belki bu söz bazı insanlara gizli kalır. Ve onu sahih olan mahmule taşıyadabilirler.*"

Öyle ki bu hadis yani kim kardeşini küfür ile çağırır ise ve onda da o küfür yoksa küfür ona döner hadisine hamledilmesi gerekir. Aynı şekilde Nebi ﷺ dedi ki: ***"Kim kardeşine: 'ey kafir' der ise ikisinden birine döner."***

Ebu İshak dedi ki: "*Hadis delalet ediyor ki, küfür iki şahıstan birinde hasıl oluyor; Belki tekfir edende belki edilende. Eğer bazı insanlar beni tekfir ediyorlar ise bizden birine dönüyordur. Ve ben kesin biliyorum ki kafir değilim. Küfür tekfir edene döner.*"

Ebu İshak'ın sözünün zahirine göre tevil eden ile etmeyen arasında fark bulunmamaktadır. Vallahu alem.

Kadı İyad'ın Malik'ten rivayet ettiği hamledilme ise Ahmed'ten hariciler hakkında gelen iki rivayetten biri ile muvafıktır. Ashabtan bazıları ve başkaları bu görüşü tercih ettiler. Çünkü onlar sahabeden birçoğunu tekfir ettiler. Mallarını ve kanlarını helal saydılar. Bununla Allah'a yaklaştıklarını sandılar. Batıl tevilleri onları özürlü kılmaz. Ancak fakihlerden birçoğu tevillerinden dolayı onları mazur kabul etmemiştir. Ve aynı alimler dediler ki: Her kim ki masumların kanını ve malını delilsiz helal sayarsa o zaman küfür olur. Hariciler gibi teville helal saysalar tekfir edilmezler dediler. Allah *celle celaluhu* en iyisini bilendir.

İkinci mesele; "*Aynı şekilde birinin muayyen tekfiri ve öldürülmesinin cevazı, inkar edenin tekfir edileceği hüccet ikamesinin ulaşmasına bağlıdır...*"

'*Davetin ulaşmasına bağlıdır*' sözü başka yerlerde zikrettiği bazı şeyleri kapsamaktadır. Akil ashabından böyle birinin cezalandırılamayacağını nakletti. Dedi ki: "Hayırdan hasletleri olarak amel edenler eğer davet kendilerine ulaşmadı ise Allah dilerse bunları affeder. *Sahihi Müslim*'deki merfu hadisi zikretti: ***"Nefsimi elinde tutan Allah'a yemin ederim ki; bu ümmetten Yahudi ve Hristiyan hiç kimse beni işitmesin ki sonra da bana iman etmeden ölmesin ki o kişi ancak ateş ashabından olur."*** Müslim şerhinde dedi ki: "*Yahudi ve Hristiyanları has kıldı ki onlar kitap ehlidir.*" Yine dedi ki: "*Mefhumundan anlaşılan şudur ki; İslam daveti ulaşmayan mazurdur.*" Dedi ki: "*Bu da usulde ikrar edilen şu kaidenin takriridir: "Sahih olan görüşe göre şeriatın varit olmasından önce hüküm varit olmaz.*"

Kadı Ebu Ya'la, Allah'ın şu sözü hakkında dedi ki: ***"Biz Rasul gönderene kadar kimseye azap edici değiliz."*** "*Bu şuna delalet eder ki Allah'ı bilmek akıl ile kişiye vacip olmaz. O şeriatı bilmek ile vacip olur. O da Rasullerin gönderilmesidir. Eğer insan bundan önce ölürse ona ateş hak olmaz.*"

Davet ulaşmayanın hükmü konusunda şöyle bir görüş daha var; bu kişi davet ulaşmasa bile cezalandırılır. İbn Hamid bu görüşe gitti ve şunu delil edindi. "İnsan başıboş bırakılacağını mı sandı?"

Allah en iyisini bilir.

Her kime Muhammed'in ﷺ peygamberliği ve Kur'an ulaşmış ise o kişiye hüccet kaim olmuştur ve onun hiçbir özrü yoktur. Allah'a iman, meleklere, kitaplara, Rasullere ve ahiret gününe iman gibi meselelerde cehalet gibi bir özür olamaz. Çünkü Allah bir çok kafirlerin küfürlerinden bahsederken bununla beraber onların cehaletlerinden de bahsetmiştir. Müslümanın küfründe şüphe edemeyeceği Hristiyanların cahil olması da böyledir. Biliniyor ki bugünkü Yahudi ve Hristiyanların çoğu taklit ehli cahillerdir. Biz onların küfrüne itikad ederiz. Hatta onların küfründe şüphe edenin küfrüne itikad ederiz.

Kur'an şuna delalet eder ki; dinin asıl meselelerinde şüphe eden küfretmiştir. Şüphe de iki şey arasında tereddüt etmektir. Rasulü doğrulamak ve yalanlamak arasında kalmak, yeniden diriliş ile dirilişin olmaması arasında kalmak, namazın vacipliğine itikat etmek ya da etmemek ve zinanın haram olup olmaması arasında kalmak gibi itikadların hepsi alimlerin icması ile sahibini kafir yapar. Hali böyle olan bir kişi özürlü olamaz. Çünkü o Allah'ın hüccetlerini ve beyyinelerini anlamamıştır. Anlamamış olsa dahi hüccet ona ulaştığı için özür sahibi değildir. Allah kafirlerden bahsederek onların anlamayan kişiler olduğunu haber verdi:

"Biz onların kalplerine ve kulaklarına anlamasınlar diye ağırlık koyduk." "Onlar şeytanları dost edindiler de kendilerini hidayet üzere zannettiler."

Allah onların anlamadıklarını ve bununla beraber de mazur olmadıklarını beyan etti. Bilakis Kur'an, bu tip kafirlerin küfrünü beyan ederek şöyle dedi: ***"De ki dünya hayatındaki koşturmacalar kendilerini aldatmış ve amelleri boşa gitmiş olanları size haber vereyim mi? Onlar ki kendilerini iyi yapıyor zannederlerdi. Onlar Rablerinin ayetlerini inkar ettiler ve onunla karşılaşmayı da. Onların amelleri boşa gitmiştir. Kıyamet günü onlar için terazi yoktur."***

Şeyh Ebu Muhammed Muvafakkuddin İbn Kudame dedi ki:

"*Her müctehid isabetli midir yoksa değil midir? Bilakis her biri isabetli değildir. Hak onların sözlerinden biridir. Cahiz olan zannetti ki eğer İslam milletine muhalif olan, hakkı idrak etmekten aciz ise o mazurdur ve günahkardır, dedi. Cahizin gittiği bu görüş yakinen batıldır. Allah ve Rasulü bunu inkar etmiştir. Çünkü biz kati olarak biliyoruz ki Nebi ﷺ Yahudi ve Hristiyanlara İslam'a girmeyi ve ona ittiba etmeyi emretti. Onların bu ısrarlarını kötüledi ve hepsini öldürdü. Onlardan buluğa erişen herkesi öldürdü. Şüphesiz biliyoruz ki birçok mukallid babalarının dinine itikad ederler ve Resulün doğruluğunu ve mucizelerini bilmeden babalarını taklid ederler.*"

Kur'an'da buna delalet eden ayetler çoktur: ***"İşte bu kafirlerin zannıdır. Ateşteki kafirlere veyl olsun." "İşte bu sizin Rabbinize karşı zannettiğiniz zannınızdı... Hüsrana uğrayanlardan oldunuz." "Kendilerini bir şey üzere zannediyorlardı." "Onlar hidayet üzere olduklarını zannediyorlardı." "Dünya hayatındaki koşturmacaları onları aldattı da onlar kendilerini iyi yapıyor zannettiler." "Onlar ki Rableri ile karşılaşmayı ve onun ayetlerini inkar ettiler. Yaptıkları boşa gitti. Kıyamet günü onlar için terazi kurmayacağız."***

Sonuç olarak yalancıların zemmedilmesi ile alakalı Kitap ve Sünnette sayılamayacak kadar çok nas bulunmaktadır.

Allah ona rahmet etsin şöyle dedi: "*Eğer sadece inatçı ve bilen kafirleri tekfir edersek, Yahudi ve Hristiyanların çoğuna İslam hükmü vermek zorundayız. Bu ise en açık batıllardandır.*"

Şeyh Takiyyuddin'in *rahimehullah* şu sözü ise; tekfir ve öldürmek, hüccetin ulaşmasına bağlıdır.

Onun bu sözü delalet eder ki bu iki mesele -yani öldürme ve tekfir- hüccetin anlaşılmasına bağlı değildir. Bilakis hüccetin ulaşmasına bağlıdır. Hüccetin ulaşması başka, anlaşılması ise başka bir şeydir. Eğer bu hüküm böyle olmuş olsa idi biz sadece bilen ve inatçı olanları tekfir edebilirdik. Bilakis Şeyhin sözünün sonu ise; hüccetin anlaşılmasının insanların çoğuna kapalı olan hafi (gizli) meselelerde olabileceğine delalet etmektedir. Bu cehalet ise insanın tevhidini boz-

maz. Tıpkı insanın Allah'ın bazı sıfatlarında cahil olabileceği gibi.

Ancak zahir (açık) olan, tevhidin ve risaletin aslı olan meselelerde ise İbn Teymiyye birçok yerde bunu bozanların tövbeye çağrıldıktan sonra öldürülmelerine hükmetmiştir.

Onları cehaletinden dolayı mazur saymamıştır. Bilakis benim yaptığım tahkike göre onun tekfir ettiklerinin bu küfürlere düşmeleri cehalettendir. Eğer yaptıklarının küfür olduğunu ve bununla İslam'dan çıktıklarını bilselerdi, bunları yapmazlardı. Bu, Şeyhin birçok kitabında belirttiği sözleridir. Dedi ki: "*İşte bu şekilde her kim bir Nebiye ya da Salih birine, ona dua etmek gibi uluhiyetin vasıflarından birini verir de aşırı giderse, ya da şunun gibi söyler ise: "Ey falan benim imdadıma yetiş, beni bağışla, bana rahmet et, bana yardım et, ben sana tevekkül ettim, ben senin kontrolündeyim ve sen benim yönlendiricimsin." gibi buna benzer tevhidi ve risaleti bozan sözler sarf ederse -ki bu sözler rububiyetin özelliklerindendir ve sadece Allah'a sarf edilmesi gerekir- işte bunların hepsi şirk ve dalalettir. Bu sözlerin sahibi tövbeye çağrılır. Tövbe etmez ise öldürülür.*"

Yine dedi ki: "*Her kim Allah ile arasında aracı edinir, onlardan ister ve onlara tevekkül ederse, bu da icma ile açık bir küfürdür.*"

Dedi ki: "*Her kim itikad ederse ki zimmet ehlini kiliselerinde ziyaret etmek Allah'a yakınlaşmaktır, bu kişi mürteddir. Eğer bunun ha-ramlığında cahil ise öğretilir. Eğer ısrar eder ise mürted olur.*"

Dedi ki: "*Her kim sahabeye yada onlardan birine Ali'ye davet etiğini söyleyerek ya da onun ilah, Nebi olduğunu söyleyerek söverse, Cibril hakkında aşırı giderse bunun küfründe şüphe edilmez. Bilakis bunların tekfirinde şüphe edenlerin küfründe şüphe edilmez.*"

Yine dedi ki: "*Her kim sahabenin Nebi'den ﷺ sonra birkaç neferden başka hepsinin irtidad etiğini söyler ise veya onların fısk ettiğini söyler ise şüphesiz o küfre düşmüştür. Bilakis kim onların küfründe şüphe ederse o da kafirdir.*" Şeyh Takiyyuddin İbn Teymiyye'nin sözleri burada bitti.

İyi bak ki şüphe edenin küfrüne nasıl hükmediyor. Şüphe eden bu meselelerde cahil olmasına rağmen, onun bu açık meselelerde cehaletini özür olarak kabul etmiyor.

Başka bir yerde dedi ki: "*Dediler ki: her kim İblis gibi Allah'a karşı müstekbir olursa ittifak ile küfretmiştir. Kim de ona benzeyerek asi olursa Ehli sünnetin yanında kafir olmaz. Her kim bir haramı helal görerek işlerse ittifak ile kafir olur. Helal saymak bazen Allah'ın onu haram kılmadığına itikad etmek ile olur. Ya da Allah'ın onu haram kıldığına inanmayarak olur. işte bu; imanı, rububiyeti ve risaleti bozar. İşte böylece geçen ispat ettiği tevhid aslını bunun ile bozmuş olurdu. Bazen de bilir ki Allah onu haram kılmıştır ancak bu haramı yapmamaya iltizam etmemiş ve inat ile inkar etmiş olur ki; bu kişi ise öncekinden daha şiddetli bir küfürdedir.*"

Şeyhin buna benzer sözleri çoktur. Katiyetle tekfir sadece inatçı için söz konusu değildir. Çünkü bunların çoğu yaptıklarının ve söylediklerinin küfür olduğunu bilmeyen cahillerdir. Bu gibi şeyleri cehaletle mazur saymamıştır. Çünkü onların bozdukları tevhid en yüce vaciplerdendir. Ve bu yaptıkları şeyler selefin alimleri arasında icma ile bilinen apaçık zahir meselelerdir.

Selefi Salihin insanlardan sadır olan ve bilerek inatçı olmadan şuur ile söyledikleri sözlerden dolayı insanları tekfir etmeyi belirtmişlerdir.

Bunun için fakihler şöyle dediler; "Her kim beş vakit namazın vacipliği hakkında inkara giderse ya da içkinin helalliğini iddia ederse ya da bunlarda şüphe ederse, bunun gibiler cahil değillerdir, küfretmişlerdir. Bunlar gibi cahil olurlarsa bunlara anlatılır. Eğer yine ısrar ederlerse anlatıldıktan sonra öldürülürler." Bu hüküm sadece inatçılara has kılınmaz. Çünkü fakihler kitaplarının mürted bablarında birçok söz ve fiil hakkında izah da bulunarak bunları işleyenlerin mürted olduğunu beyan etmişlerdir. Ancak hükmü sadece inatçılarla sınırlandırmamışlardır.

Yine Şeyh dedi ki: "*Sahabeden ve tabiinden bir taife içkiyi he-*

*lal saydıkları zaman Kudame ve arkadaşları gibi -ki onlar da Maide suresindeki ayeti yanlış anladılar ve iman edip amel edenlere içkinin mubah olduğunu zannettiler. -"**iman edip Salih ameller işleyenlerin yediklerinde onlara bir zorluk yoktur. Yine korkup sakındıkları ve Salih ameller işledikleri zaman bir zorluk yoktur.**"- Sahabenin alimleri, Ömer ve Ali gibi büyükleri onların tövbeye çağrılmaları gerektiğine ittifak ettiler. Eğer onlar yaptıklarının helalliğinde ısrar ederlerse küfürlerine, haramlığını ikrar ederlerse sopa vurulmasına karar verdiler. Başlangıç olarak onların küfürlerine hükmetmediler. Onların yanında bir şüphe bulunmasından ve bu şüphenin giderilip hakkın ortaya çıkmamasından dolayı böyle yaptılar.*"[1]

Aynı şekilde dedi ki: "*Bizim zaruri olarak bilmemiz gerekenlerdendir ki; Nebi ﷺ ölü ve diri hiç kimseye ister Nebi olsun ister başkası olsun, onlara dua etmeyi meşru kılmamıştır. Gerek yardım isteme, gerekse sığınma lafızları ile de olsa bu böyledir. Tıpkı bir ölüye secde etmeyi meşru kılmamış olması gibi. Bilakis biz biliyoruz ki Nebi ﷺ bunlardan nehyetti. Nebi de ﷺ bunu Allah ve Rasulü'nün haram kıldığı büyük şirkten saydılar. Fakat cehaletin yayıldığı ve risaletin izinden sonra çok senelerin geçip ilmin yok olduğu dönemlerde, ilim imkanı olmayanların, Resulün getirdiği onlar için açık olana kadar tekfirleri mümkün olmaz.*"

Başka bir yerde insanlardan birçoğunun küfre girdiği ve İslam'dan çıktığından bahsederek dedi ki: "*İşte bu çoğunluktadır. Özellikle küfrün, nifakın ve cahiliyenin yayılmış olduğu şehirler ve asırlarda böyledir. Ve bunların sayılamayacak kadar küfür, nifak, delalet, yalan, zulm ve cehaletleri şaşılacak acayipliklerdendir.*

1 Daha önceki yazılarımızda da belirttiğimiz gibi meselenin iyi fıkh edilmesi gerekmektedir. Şeyh'in *rahimehullah* sözlerine dikkat edilirse şöyle dedi; '*Eğer haramlığını ikrar ederlerse sopa vurulmasına*' malumdur ki, Kudame ibn Mazun ve arkadaşları hakkında sahabenin verdiği hüküm onlara sopa vurulması idi. Demek ki Kudame ve ashabı içkiyi helal saymadılar. Aksine Şam'daki bir grup insan ki şeyh sözünde tabiinden bir taife diye bahsediyor, onların içkiyi helal saydıklarını ve sahabenin alimlerinin onların tövbeye çağrılmalarının gerektiğine hükmetmiş olmaları da bu görüşümüzün doğruluğuna delalet etmektedir. En doğrusunu bilen Allah'tır.

Eğer bu sözler gizli (hafi) meselelerde ise bu kişiye sapmış ve hatalı denir. Ona hüccet ikame edilmeden tekfir yapılmaz. Fakat bu sayılan taifeler açık (zahir) olan meselelerde ki bunlar genel ve özel olarak herkesin İslam dininden zaruri olarak bilmesi gereken meselelerdir, hatalara düşmüşlerdir, bunlar İslam'ın aslıdır. Bilakis Yahudi ve Hristyanlar, hatta müşrikler dahi, Muhammed'in ﷺ bunun ile geldiğini bilirler. Buna muhalefet edeni tekfir ettiğini bilirler. Misal Allah'ı birleyerek ona hiçbir şeyi ortak koşmadan tevhid üzere ibadeti emretmesi gibi. Aynı şekilde Allah'ın dışında meleklerden, nebilerden, başkalarından herhangi birine ibadeti nehyetmesi, yasaklaması gibi. Bunlar İslam'ın en açık şiarlarıdır. Yahudi, Hristyan ve müşriklere düşmanlığı emretmesi gibi. Kötülükleri, içkiyi, faizi ve kumarı haram kılması vb. meselelerde olduğu gibi. Sonra sen bu taifelerin büyüklerinin dahi bu büyük şirklere düştüklerini görürsün. Onlar bunlarla mürted oldular. Belki tövbe etmiş ve dönmüş olabilirler". Ta ki şuraya kadar devam etti ve şöyle dedi: "*Bunlardan da müşriklerin dininde tasnif yapan ve İslam'dan riddet eden Fahreddin er-Razi gibileri ulaştı. O ki yıldızlara ibadet hakkında kitap yazdı ve bu fiilin güzelliği hakkındaki delilleri ve faydalarını zikrederek bu fiile insanları teşvik etti. Bu Müslümanların ittifakı ile riddettir. Belki ondan dönmüş ve İslam'a girmiş olabilir.*"

Şeyhin meseleleri açık (zahir) ve gizli (hafi) meseleler olarak ikiye nasıl ayırdığına bir bak. Küfür olan hafi sözler hakkında dedi ki: "*Denilir ki, bunda hata etti, saptı. Sahibi hüccet ikame edilmeden tekfir edilmez.*" bunu zahir meselelerde söylemedi.

Sözünün zahirinden de anlaşıldığı gibi zahir ve hafi meseleleri birbirinden ayırdı. Hükmü mutlak olan zahir meselelerde ise tekfir etti. Cahil bir Müslümandan sadır olan ise, haramı helal saymak, şirk olan söz ya da fiil işlemek gibi, öğretildikten sonra eğer bunlar hafi meselelerde ise cehaletlerinden dolayı tekfir edilmez. Tıpkı bazı sıfatlarda cehaletin olabileceği gibi. Davetçi de olsa cahil mutlak olarak bu söylediği ile tekfir edilmez. Cehmiyelere dediği gibi: "*Siz benim yanımda tekfir edilmesiniz. Çünkü cahilsiniz.*"

"*Benim yanımda*" sözü onları tekfir etmeyişi üzerinde icma olan bir mesele değildir ve sadece onun seçimidir.

Bu meseledeki sözü meşhur olan mezhebin görüşünün tersinedir. Çünkü sahih görüşe göre, müctehid ve davetçi Kur'an'ın mahluk olduğunu söyler, Allah'ın kıyamet günü görülmesini nefyeder veya kaldırırsa ve benzeri şeyler söylerse tekfir edilir. Eğer mukallid ise fısk ile itham edilir.

Müceddid İbn Teymiyye dedi ki: "*Doğru olan görüş bidata çağıranları tekfir ederiz. Onu taklid edeni de fısk ile itham ederiz. Kur'an'ın mahluk olduğunu söyleyenler gibi ya da Allah'ın ilminin mahluk olduğunu söyleyenler gibi. Ya da onun isimlerinin mahluk olduğunu ve ahirette görülmeyeceğini söyleyenler gibi. Veyahut sahabeye sövmeyi din edinenler gibi ya da iman mücerred itikaddır demek gibi ve buna benzer şeyler. Her kim bu bidati bilen ve ona çağıran ve onu savunan biri ise onun küfrüne hükmederiz. Birçok yerde Ahmed bunu böyle belirtti.*"

Onların cehaletlerine rağmen nasıl küfürlerine hükmettiğine bir bak. Şeyh de onların kendi yanında küfürde olmadıkları tercihine gitmiş onları fısk ile itham etmiştir.

İbn Kayyum'un sözünde olduğu gibi: "*İtikadda fısk bidat ehlinin fıskı gibidir. Onlar ki Allah'a ve ahiret gününe iman ederler, Allah'ın haramını haram sayarlar, vacip kıldığını vacip sayarlar, fakat Allah ve Rasulü'nün ispat ettiği şeylerin birçoğunu tevil, cehalet ve şeyhlerini taklit ile nefyederler. Allah ve Rasulü'nün ispat etmedikleri şeyleri ispat ederler. Bunlar çıkan hariciler, çoğu Rafiziler, Kaderiler, Mutezileler ve tecehhumde aşırı olmayan Cehmilerdir. Ancak Cehmilerin aşırıları ile Rafizilerin aşırıları İslam'dan nasibi olan taifelerden sayılmamıştır. Bunun için seleften bir cemaat onları 72 fırkanın da içinden çıkardılar.*"

Sonuç olarak, bu meselede delil ve Rabbinden bir burhan olmadan konuşmayan ve bunu nefsine nasihat eden Müslümana vaciptir ki; bir kişiyi dinden çıkarırken sadece anlayışı ve aklının güzel görmesi ile yaparsa dikkat etmelidir. Çünkü bir adamı dine sokmak ya da çıkarmak büyük işlerdendir. Bu ve diğer meselelerde bu beyanlar bize yeter. Bilakis sonuç olarak dinin ahkamının en zahir hükmüdür.

Bize vacip olan tabi olmak ve bidati terk etmektir. İbn Mesud'un *radiyAllahu anhu* dediği gibi: "*Tabi olun bidat uydurmayın, bu kesin yeter size.*" Aynı şekilde alimlerin küfür olmasında tar-tıştığı meselede dinin ihtiyatı için durmak gerekir. Masum olan Nebi'den ﷺ gelen açık bir nas yok ise meselede adım atmamak gerekir. Şeytan bu meselede birçoklarının ayaklarını kaydırdı ve onlar Kur'an ve Sünnetin aynı zamanda icmanın küfrüne delalet ettiklerine İslam ile hükmettiler. Bazıları da aşırı giderek kitap ve sünnetin aynı zamanda icmanın İslam'ına hükmettiğinin küfrüne hükmettiler.

Şaşılacak şey şudur ki; eğer bunlara taharet yada satış hakkında bir meseleden sorulsa sadece anlayışı ve hoş gördüğü şey ile fetva vermeyecektir. Bilakis alimlerin sözlerini araştıracak ve onların söyledikleri ile fetva verecektir. Nasıl olur da dinin en önemli ve en şiddetli ehemmiyete sahip bu yüce meselelerinde sadece anlayışı ve hoş gördüğü ile fetva verebilirler. İslam'a bu iki taifeden daha zararlı bir musibet var mıdır?

Allah'ım senden bize hidayet etmeni isteriz. Kendilerine nimet verdiklerinin yoluna ve azgın ve sapmış olanların yoluna değil.

Hamd Alemlerin Rabbi Allah'a mahsustur.

Salât ve selam Nebi ﷺ üzerine, ailesine ve arkadaşlarına olsun.

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

İSLAM'DA MEZHEP

Ebu Ubeyde

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd alemlerin Rabbi Allah'a mahsustur. Salat ve selam mücahitlerin imamı, kafirlerin korkusu olan Resullerin sonuncusunun üzerine, onun ailesine ve ashabına olsun.

Günümüz islami cemaatlerinin içerisinde tevhid iddiasında olanlar oldukça fazladırlar.

Hepsi kendisine göre bir tevhid anlayışı benimsemiş ve kendi ekollerini, kendi çalışma prensiplerini belirlemiş bu yolda yürümüş ve insanları da bu yollara uymaya davet etmişlerdir. İşte bu sebepten fırkalaşma gruplaşma meydana gelmiş, Allah'ın dini paramparça edilmiştir.

"Dinlerini parçalayan ve bölük bölük olanlardan (olmayın. Bunlardan) her fırka, kendilerinde olan ile böbürlenmektedir."[1]

İhtilafta rahmet olmadığı açıkça görülmektedir. İhtilaf insanoğlunu helake sürüklemiştir. ***"Rabbin dileseydi bütün insanları bir tek millet yapardı. (Fakat) onlar ihtilafa düşmeye devam edecekler. Ancak Rabbinin merhamet ettikleri müstesnadır. Zaten Rabbin onları bunun için yarattı. Rabbinin, "Andolsun ki cehennemi tümüyle insanlar ve cinlerle dolduracağım" sözü yerini buldu."***[2]

Öyle ise ihtilaflarımızı götüreceğimiz bir merci ve bir kaynak olmalıdır. Bu öyle bir makam olmalıdır ki bu kadar insanı bir ortak payda da toplayabilmelidir. İşte bu da Kur'an ve Sünnettir.

1 Rum, 32.

2 Hud, 118-119.

Çünkü bilindiği gibi bu grupların hepsi aynı dine iman ettiklerini iddia ederler. Bu dinin hüccet olan iki kaynağı vardır. Biri Kuran diğeri ise Sünnettir.

Kuran mütevatir olarak bizlere kadar gelmiş ve korunmuştur. Onun bilgisinin sahihliğinde şüphe eden kafir olur. Diğer kaynak ise sünnettir. Ancak sünnete uydurmalar karıştırılmış ve Yahudiler tarafından ve diğer kafirler tarafından Nebi'nin ﷺ temiz sünneti tahrif edilmeye çalışılmıştır. Bunun içindir ki alimler hadisleri tetkik etmiş, sahihini zayıfından ayırmış uydurmalarını ortaya çıkarmış ve ilim talebelerinin okuduğu hadis ıstılahı dalındaki kitapları telif etmişlerdir. Hangi hadisin hüccet olabileceğini hangisinin olamayacağını izah etmişlerdir. Bunlardan mütevatir hadislerin kabul edilmesi gerektiğini belirtmişlerdir ki, inkar edenin kafir olacağını belirten alimler olmuştur. Ahad haberde ise racih görüşe göre sahih olur ise rivayet gene hüccet teşkil ettiğidir. Daha detaylı tafsilat hadis ıstılahı kitaplarında mevcuttur. Bizim asıl meselemiz ise bu değildir. Ancak bu anlattıklarımızdan anlaşılan odur ki: Kur'an ve Sünnetteki mütevatir haberler ve sahih olan ahad haberler dinde hüccettir. Ve en basit ilim talebeleri dahi bilirler ki; nassın olduğu yerde ictihad olmaz.

Neden biz bu usul kaidesini zikrettik diye akıllara soru işareti takılırsa, çünkü risalemizin asıl meselesi ile alakalı olduğunu söyleriz. Çünkü asıl meselemiz İslam'da mezheplerin yeri ve mezhebin nasıl anlaşılması gerektiğidir.

Meselenin aslına girmeden önce bazı noktaları hatırlatmakta fayda görülmektedir.

İlk olarak demiştik ki; ihtilafları Allah'a ve Resulü'ne ﷺ götürmemiz lazım ki parçalanmaktan ve bölünmekten kurtulalım. Allah dedi ki:

"Rabbinizden size indirilene (Kur'an'a) uyun. O'nu bırakıp da başka dostların peşlerinden gitmeyin. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz!"[1]

1 Araf, 3.

"Onlara: Allah'ın indirdiğine (Kitab'a) ve Resûl'e gelin (onlara başvuralım), denildiği zaman, münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün."[1]

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygamber'e ve sizden olan ulu'l-emre (idarecilere) de itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz Allah'a ve ahirete gerçekten inanıyorsanız onu Allah'a ve Resul'e götürün (onların talimatına göre halledin); bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir."[2]

Öyleyse tartışmalarımızda dönmemiz gereken merci Allah ve Resulüdür. Allah *Subhanehu ve Teala* öyle yapmayanları münafıklıkla ve küfürler ile itham ediyor. Rabbimiz ise şöyle yapanları övüyor:

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı müjdele. (O kullarım ki), onlar sözü dinlerler, sonra da en güzeline uyarlar. İşte onlar, Allah'ın doğru yola ilettiği kimselerdir. Gerçek akıl sahipleri de onlardır."[3]

"Peygamber size ne verdiyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının. Allah'tan korkun. Çünkü Allah'ın azabı çetindir."[4]

"Ümmetim yetmiş üç fırkaya bölünecek, bir fırka hariç hepsi ateştedir." Dediler ki: Kim o taife ey Allah'ın Resulü? Dedi ki: *"Benim ve ashabımın yolu üzere olanlardır."*

Bu gibi davrananları Allah *Subhanehu ve Teala* övmüştür. O kullar ki ihtilaflarını Kur'an ve Sünnete döndürürler ve oradan çıkan karara boyun eğerler. Nefislerine hevalarına uymadığı için hakkı terk etmezler. Şeriatın sınırlarını korurlar.

Peygamber'in ﷺ sözü dururken başka hiç kimsenin sözünü alıp Nebinin sözünü terk etmezler; kim olursa olsun. En faziletli insanlar dahi olsalar hadisi terk edip onların sözleri ile amel et-

1 Nisa, 61.
2 Nisa, 59.
3 Zümer, 17-18.
4 Haşr, 7.

mezler. Tıpkı ibn Abbas'ın *radiyallhu anhu* dediği gibi: "*Ben üzerinize gökten taş yağmasından korkuyorum. Ben size Resulullah ﷺ böyle söyledi diyorum, siz bana Ebu Bekir, Ömer böyle söyledi diyorsunuz.*"

İbn Abbas'ın sözünü iyi düşünün. Nebi'nin ﷺ sözünü o dönemde insanlar cennetle müjdelenen Ebu Bekir ve Ömer'in sözünden dolayı terk ediyorlardı. Peki hangi mezhep imamı Ebu Bekir'den veya Ömer'den daha faziletli olduğu iddiasında bulunabilir? Peki onların sözü alınıp hadis terk edilemiyorsa nasıl olur da mezhep imamının görüşü yüzünden sahih bir hadis terk edilebilir? İyi düşünün akıl sahipleri.

Şu da başka bir usul kaidesidir ki; Nebi'nin ﷺ dışındaki her beşerin sözü alınır ve atılır. Ancak masum olan korunmuş Nebi'nin ﷺ sözü atılmaz. Malumdur ki; mezhep imamlarının hiçbiri hatadan korunmuş ne bir melektir ne de bir peygamber. Bu yüzden Nebi ﷺ şöyle demiştir; ***"Müctehid ictihad ettiği zaman isabet ederse iki ecir, isabet etmezse bir ecir alır."*** Bu hadiste müctehidlerin bazen hata yaptıklarının delilidir. Öyleyse bu 4 mezhebin imamı da bazı meselelerde hata etmişlerdir. Allah hepsine rahmet etsin.

Şimdi burada hemen şöyle bir soru gelebilir; o büyük imam hata olduğunu bilemedi de sen mi bildin? O şeriatın her şeyini bildiği için müctehid oldu. Bizde deriz ki: Mezhep imamlarının da bilemediği meseleler olabilir. Tıpkı sahabenin en alimi olan Ebu Bekir ve Ömer *radiyallahu anhuma* gibi büyük sahabelerin bir takım meseleleri bilememesi gibi. Hadislere dikkat edersek ***"Ben, Ebu Bekir ve Ömer girdik, çıktık"*** gibi lafızlarla bu iki sahabenin de Nebi'nin ﷺ yanında gece gündüz olduklarını anlıyoruz. Ancak bir meselede Ebu Bekir *radiyallahu anhu* kendisine mirastan pay olup olmadığını soran bir kadına: "*Ben senin için Allah'ın kitabında ve Resulü'nün sünnetinde bir pay olduğunu görmüyorum*" dedi. Daha sonra insanlara öğlen namazını kıldırdı. Ve onlara bu meselede bildikleri bir şeyler olup olmadığını sordu. O sırada Muhammed bin Mesleme ve Mugire ibn Şube kalkıp Nebi'nin ﷺ böyle bir kadına altıda bir pay verdiklerine şehadet edince o kadına hakkını iade etmiştir.

Gördün ki sahabenin en alimlerinin dahi bilmediği ve hata ettikleri meseleler vardı. Öyleyse nasıl olur da büyük taassup ile bir mezhep imamının görüşüne deliline bakmaksızın her meselede tabi olunur? Onlar yoksa masum mudur? Yoksa onlar hatadan münezzeh midir?

Peki onların da hata edebildiği anlaşıldı ise, ihtilaflarının veya daha doğrusu birinden birinin doğru olmasının sebepleri nelerdir? Bu sebeplerden bazıları şöyledir:

1- Nebi'nin ﷺ o sözü söylemediğine itikad etmesidir.

• Hadisin aslen müctehide hiç ulaşmamış olmamasıdır.

• Hadis ulaşmış olabilir ancak onun yanında sabit olmamıştır.

• İctihadı ile hadisin zayıf olduğuna hükmetmiştir.

• Başka adil zabt sahibinin kendisine gelen rivayete muhalif olmasındandır.

• Hadis ulaşmıştır yanında sabitte olmuştur. Ancak hadisi unutmuştur.

2- Bu meselede bu sözün kast edilmediğine itikad etmesidir.

• Hadisin delaletini bilmemesidir.

• Ya da hadisin has mı yoksa genel mi olması noktasındaki görüşünden dolayıdır.

3- Hadisin nesh olunduğuna ya da tevilinin olduğuna inanmasıdır.

İşte bu saydığımız başlıca sebeplerden dolayı müctehid imamlar ihtilaf etmişler ve farklı görüşler bildirmişlerdir. Sonuç olarak biri yanlış diğeri ise doğru görüşe kanaat etmiştir. Bu yukarıda verdiğimiz sebepleri bazı örneklerle izah etmeye

çalışalım ki mesele daha anlaşılır olsun.

Hadisin bir müctehide ulaşmamış olması kadar normal bir durum yoktur. Çünkü imamlar farklı bölgelerde yaşamışlardır. Mesela, Ebu Hanife- Bağdat, Şafii- Mısır, Malik- Medine ve Ahmed ise gene Kufe'de yani Bağdat'ta; Ebu Hanife'den uzun süre sonra yaşamıştır. Hadisin merkezi Medine idi. Çünkü orada sahabeler ve onların çocukları yaşamaktaydı. Yani gece gündüz, Nebi ﷺ ile beraber olan insanlar vardı. Ve hadiste merkez orası idi. Malik bile bazı meselelerde sünnete muhalif bazı fetvalar verdi ise, çok daha uzaklardaki imamların sünnete muhalif fetva vermeleri ya da hadisin onlara ulaşmamış olması çok çok daha normal bir durumdur.

Örneğin; daha önce verdiğimiz örnekte olduğu gibi Ebu Bekir *radiyallahu anhu* dahi mirastan kadına ne verileceğini -kendisine o meselede hadis ulaşmadığından dolayı- bilmiyordu. Sahabenin hayatında ve hadis kitaplarında buna benzer kıssalar çoktur. Ancak biz burada hepsini tek tek zikreder isek konu oldukça uzayacak ve asıl hedefinden çıkacaktır.

İbn Abbas gibi sahabenin en alimi, Kuran'ın tercümanı ve bu ümmetin alimi diye isimlendirilen sahabe, muta nikahının nesh olunduğu haberi ona ulaşmadığından dolayı bir rivayete göre mutayı helal görerek ölmüştür. Nebi ﷺ onun için Allah'a dua etmiş ve şöyle demiştir: "Allah'ım ona tevili öğret ve dinde fakih kıl." Eğer böyle bir sahabe dahi bazı meselelerde kendisine hadis ulaşmadığından dolayı sünnete muhalefet etti ise ve ehli sünnet alimlerinin haramlığına ittifak ettiğini bildiğimiz mutayı helal gördü ve hata etti ise 4 mezhep imamlarından birinin kendisine hadis ulaşmayan meselede ictihadında hata etmesi kadar daha tabi bir şey yoktur.

Bu saydığımız sebeplerden dolayı sahih olan hadis ile amel edip mezhep imamının görüşünü terk etmek MEZHEPSİZLİK değildir. Tam aksine 4 imamın mezhebine tabi olmaktır. Çünkü hepsi de aynı söylemişlerdir. Şimdi sana onların bazı sözlerini aktaracağız.

EBU HANİFE *rahimehullah* :

"*Eğer hadis sahih ise benim mezhebimdir.*"

"*Nerden aldığımıza bakmadan birinin bizim sözümüz alması caiz değildir.*"

"*Benim delilimi bilmeden benim sözümle birini fetva vermesi haramdır.*"

"*Biz beşeriz bugün bir söz söyleriz yarın o sözden döneriz.*"

"*Ey Ebu Yusuf! Benden her duyduğunu yazma. Bugün bir şey söylerim yarın ondan dönerim. Yarın bir görüşü benimser ertesi gün ondan da dönerim.*"

"*Eğer Allah'ın kitabına ve Resulü'nün sünnetine muhalif bir söz söyler isem benim sözümü terk edin.*"

MALİK BİN ENES *rahimehullah* :

"*Şüphesiz ben beşerim. Hata da ederim isabet de ederim. Benim görüşüme bakın. Allah'ın kitabında ve Resulü'nün sünnetine uyanı alın. Muvaffak olmayanı ise bırakın.*"

"*Nebi'den ﷺ başka her kesin sözü alınır ve atılır. Nebi ﷺ bundan müstesna.*"

"*İbn Vehb dedi ki: Abdest alırken ayakları hilalleyerek yıkamadan sorulduğunu işittim. Dedi ki: bunda insanlara bir şey yoktur. İnsanlar azalana kadar bıraktım. Dedim ki: bizim yanımızda bu meselede hadis var. Dedi ki: nedir o? Dedim ki: bize Leys ibn Sad ve İbn Luheya ve Amr ibn Haris, Yezid bin Amrul Maarifi'den, o da Ebu Abdurrahman Hanbeli'den, o da Müstevrid bin Şeddad Kureyşi'den haber verdi ve dedi ki: Nebi'yi ﷺ abdest alırken ayak parmaklarını hilallerken gördüm. Malik dedi ki: Şüphesiz bu hadis güzeldir. Ben onu şimdi duydum. Daha sonra ona bu meselede soru sorulduğunda ayak parmaklarını hilallemeyi emrettiğini işittim.*"

ŞAFİ ***rahimehullah*** **:**

"*Müslümanlar Nebi'den ﷺ bir sünnet ulaştığında başka birinin sözünden dolayı hadisi terk etmenin helal olmayacağına icma ettiler.*"

"*Resulullah'dan ﷺ benim sözüme muhalif her sahih nakil olursa, ben hayatımda ve ölümümden sonra o sözümden döndüm.*"

"*Eğer Nebi'den ﷺ benim söylediğimin hilafına sahih bir nakil varsa Nebi'nin ﷺ sözü evladır. O zaman beni taklid etmeyin.*"

AHMED İBN HANBEL ***rahimehullah*** **:**

"Ne beni, ne Malik'i, ne Şafi'yi, ne Evzai'yi ve ne de Sevri'yi taklid etmeyin. Bizim aldığımız yerden alın."

"Nebi'nin ﷺ sahih hadisini reddeden helakın kenarındadır."

İşte bu sarf ettiğimiz sözlerin hepsi basiretsizce onları taklit etmeyi 4 mezhep imamının haram kıldığının delilidir. Bu nokta da şöyle bir soru sorabilirsiniz: Bu sözlerin kaynakları nerede diye? Bu sözlerin hepsi bu imamlara nispet edilen kitaplarda ve onların talebelerinin kitaplarından alınan nakillerdir. Ancak risalemizi kısa sürede -ihtiyacından dolayı acil olarak hazırladığımızdan- daha detaylı araştırma yapma imkanımız olmadı. Ancak bu imamlara yalan sözler isnad etmekten Allah'a sığınırız. Bizler sadece onlardan gelen sözleri sizlere naklediyoruz. Yakın bir zamanda kaynakları ile beraber daha detaylı bir risalemiz Rabbimizin yardımı ve tevfiki ile olacaktır inşaAllah.

Mezhep imamlarının hata etmediklerini ve onların bu hatalarını bizim bulamayacağımızdan bahseden insanlar bir de bu şüphelerini desteklemek için: '*sen Malik'ten veya Ahmed'ten daha mı iyi biliyorsun?*' derler. Ancak onlar hakkı aradıklarından değil hevalarına uyduklarından bunu söylerler. Nasıl mı? Bir örnek ile onların tasvir ettiği gibi bunun imkansız olmadığını ortaya koyabiliriz.

İmam Müslim *Sahih*'inde bir bab açmış ve bu babın adını: '*Cuma günü tek olarak oruç tutmanın Mekruh oluşu*' koymuştur. Ve

burada 4 tane sahih hadis zikretmiştir. Bunlar şunlardır:

Bize Amru Nagid haber verdi. Sufyan bin Uyeyne haber verdi, o da Abdullah el Hameyd ibn Cubeyr'den haber verdi. Muhammed ibn Abbad ibn Cafer haber verdi dedi ki: Cabir'e sordum ki: '*Nebi ﷺ Cuma orucundan nehyetti mi?*' Bu sırada Kabe'yi tavaf ediyordu. Dedi ki: '*Bu evin Rabbine yemin ederim ki evet.*'

Muhammed ibn Rafi haber verdi dedi ki: bize Abdurrezzak haber verdi. O da bana ibn Cureyc haber verdi dedi. Bana da Abdulhamiyd ibn Cubeyr ibn Şeybe haber verdi ona da Muhammed ibn Abbad ibn Cafer haber verdi. Şüphesiz ki o Cabir'e sordu, o da aynısını Nebi'den ﷺ haber verdi.

Bana Ebu Bekir İbn Ebi Şeybe haber verdi. Bize Hafs ve Ebu Muaviye Amaş'tan haber verdiler. Bize Yahya ibn Yahya haber verdi, bana da Ebu Muaviye Amaş'tan haber verdi. O da Ebu Salih'ten haber verdi ve Ebu Hureyre'den şöyle haber verdi: Nebi ﷺ dedi ki: ***"Sizden biri Cuma günü oruç tutmasın. Ancak tutarsa ya bir gün önünde ya da bir gün sonradan eklesin."***

Bana Ebu Kureyb haber verdi, bize de Hüseyin Zaide'den haber verdi, o da Hişam'dan, o da ibn Sirin'den haber verdi ve o da Ebu Hureyre'den haber verdi ve dedi ki: Nebi ﷺ şöyle dedi: ***"Geceler arasından Cuma gecesini Kıyam ile özelleştirmeyin. Günler arasından Cuma gününü oruç ile özelleştirmeyin. Ancak sizden birinin orucunun o güne denk gelmesi hariç."***[1]

İmam Nevevi Müslim'in şerhinde şunları söylemiştir:

"*Bu ve buna benzer diğer hadislerin zahiri Şafi'nin ve ashabının aynı şekilde onlara muvafakat edenlerin Cuma günü tek olarak oruç tutmanın kerih olduğuna delilidir. Ancak eğer adeti varsa ve o güne orucu isabet ederse müstesnadır. Eğer bir gün önünden ve sonundan tutarak ulaşılırsa veya adeti üzere Cuma'ya denk gelirse ya da asla şifa bulamadığı hastalığından kurtulacağı gün oruç tutmayı adarsa*

1 *Sahihu Müslim*, Kitabus Sıyam, 146,147,148.

ve Cuma'ya isabet ederse bu günlerde oruç tutmak bu hadislere göre kerih olmaz.

Ancak Malik'in Muvatta'daki sözünü ilim ve fıkıh ehlinden ve ne de ona uyup da bu oruçtan nehyeden kimseden duymadım. Ki o bu orucu güzel görmüştür. Bazı ilim ehlini bu orucu tutarken gördüm. İşte bu söylediği söz onun ve başkalarının görüşüdür ki, bu görüş sünnette görülenin hilafınadır. Sünnet onların sözlerinin önüne takdim edilir. Çünkü sünnette Cuma günü oruçtan nehy sabit olmuştur. Malik bunda mazurdur. Çünkü ona bu yasak ulaşmamıştır. Malik'in ashabından Davudi dedi ki: Bu hadis Malik'e ulaşmamıştır. Eğer ulaşsa idi bu hadise muhalefet etmezdi."[1]

İşte altın değerindeki sözler bunlardır. Eğer hadisin merkezinde yaşayan İmam Malik'e -ki o Medine de yaşamıştı- hadis ulaşmadı ise Ebu Hanife ve Şafi bu konuda ondan daha fazla mazurludurlar. Çünkü biri Kufe'de diğeri Kahire'de idi.

İşte bu sözlerden yola çıkarak şunu söylememiz doğru olacaktır: Bugün bir takım cahil insanların sadece sahih hadis ile amel edip imamların sözlerinden bazılarını terk etmemiz dolayısı ile bizi mezhepsizlik ile itham etmeleri kuru gürültüden başka bir şey değildir. Asıl bizler imamların bu sözlerinden dolayı onların mezhebine tabi oluyoruz. Onlar sahih hadis benim mezhebimdir demişlerdir. Biz de onların mezhebine tabi oluyoruz. Kendi cehaletinizi Müslümanlara mezhepsiz yaftası vurarak kapamaya çalışmaktan vazgeçin. İnsanların sözlerini ve mezheplerini korumak yerine, Resulullah'ın ﷺ sünnetini korumak derdiniz olsun. Çünkü onun sünnetinin korunması, falan imamın mezhebinin korunmasından daha önemlidir. Çünkü günahtan korunmuş bir Resul, mezhep imamı ise ona tabi olan bir beşerdir. Hata da eder isabet de eder.

Ebu Hanife hakkında yapılan nakil de aynı bizim durumumuza düşmüş ve bizim yaptığımız savunmayı yapmıştır.

Beyhaki, Yahya bin Hureys'in şöyle dediğini rivayet etmekte-

1 *Şerhu Sahihu Müslim*, Nevevi.

dir: Sufyan'a gelip birisinin: '*Bu Ebu Hanife'yi niye yadırgamazsın ki, dediğini, kendisinin de bunun üzerine şöyle dediğini duydum: Niyeymiş?*' Kendisini şunları söylerken duydum: "*Allah'ın kitabından alırım, onda bulmazsam Resulü'nün sünnetinden, aradığımı Allah'ın kitabında ve Resulünün sünnetinde bulamazsam, sahabelerinden dilediğimin sözünü alır, dilediğimi bırakırım. Onların sözlerini bırakıp başkalarına gitmem. Yok eğer sorun İbrahim, Şabi, İbn Sirin, Hasan, Ata ve ibn Müseyyeb'e*[1] *kadar uzanırsa şunu derim: Onlar da ictihad yapan kimselerdi, bende onlar gibi ictihad ederim.*"[2]

Kaldı ki senelerdir yaşadığımız coğrafya olan Türkiye'de doğu usulü denilen usul ile ilim okutulan medreselerde senelerce '*Nurul İzah*' denilen, içinde bir tane delil bulunmayan, kalıplaşmış beyinler oluşturmak amacı ile okutulan fıkıh kitaplarının Ebu Hanife'ye izafe edilmesi de diğer önemli sorunlardan bir tanesidir. Ebu Hanife'den sonra ona tabi olduğunu iddia eden ancak onunla uzak yakın hiçbir ilişkisi bulunmayan insanları, kendilerinin ve hocalarının fıkıh fetvalarını senelerce Ebu Hanife'nin fetvalarıymış gibi insanlara yutturdular. Bugünkü en cahilane sözlerden bir tanesi şu sözdür: "*Amel de Hanefi, itikadda Maturidi mezhebindeniz.*"

Ey akıl sahipleri soruyorum sizlere! Ebu Hanife'nin akidesi mi bozuk da Maturidi akidesini alıyorsunuz? Hiç hocalarınız bunları size anlatırken sorgulamadınız mı? Hâlbuki Ebu Hanife, Nebi'nin ﷺ hakkında şöyle söylediği hayırlı nesildendir:

"İnsanların en hayırlıları asrımdakiler, sonra onlardan sonra gelenler ve onlardan sonra gelenlerdir."[3]

Yani sahabe, tabiin ve etbaut tabiindir ki; Ebu Hanife'nin sahabe gördüğü rivayetleri bizlere kadar ulaşmıştır. Sahabe görmese dahi etbaut tabiin olduğu kesindir. Onun akidesi mi sahihtir yoksa hicri 330'larda yaşamış Maturidi'nin akidesi mi sahihtir?

1 Bunlar tabiinin büyük alimleridir.

2 *Miftahul Cenne*, s.34.

3 *Buhari* ve *Müslim*.

Mesele tıpkı Malik'in dediği gibidir. O şöyle dedi: "*Bu ümmetin ilkleri ne ile kurtuldu ise sonları da onunla kurtulacaktır.*"

Bizleri de kurtaracak olan akide, bu ümmetin ilk neslinin akidesidir. Bir suyun dağlardan çıkan kaynağı çok temizdir. Ancak o su aşağılara doğru indiği zaman yolda önüne pislikleri de katacağı için aşağılarda daha pis bir hal alır. Vahiyden sonra geçen seneler insanların akidelerine bazı pislikler karıştırmıştır. Bu pisliklerden kurtulmak, akidesini şirkler ve bidatlerden arındırmak isteyenler suyun temiz kaynağına dönmek zorundadırlar. Birkaç örnek ile Ebu Hanife'nin ve ona tabi olanların nerede olduğunu ortaya koymaya çalışalım Allah'ın izni ile.

"*O'nun eli, yüzü ve nefsi vardır. Allah'ın kitabında zikretmiş olduğu yüz, el, nefis O'nun keyfiyeti bilinmeyen sıfatlarıdır. Elinden kasıt kudretidir ve nimetidir denilemez. Zira bu durumda Allah'ın sıfatlarını iptal etme söz konusu olur. Bu ise Mutezile ve Kaderiyenin görüşüdür.*"[1]

Şimdi soruyorum Ebu Hanife'nin bahsettiği meselede onun gibi mi düşünüyorsunuz yoksa başka bir şekilde mi? Ben size cevabı vereyim: hayır! O zaman bu, nasıl mezhep imamına tabi olmaktır? O zaman Maturidi ve siz, akideyi Ebu Hanife'den daha iyi mi biliyorsunuz? Şimdi size bir iki örnek daha...

Ebu Hanife'ye nuzülden soruldu ve dedi ki: "*Allah keyfiyetsiz olarak iner yeryüzüne.*"[2]

"*Her kim 'Rabbim gökte midir bilmiyorum' derse kafirdir. Aynı şekilde 'O, arşının üzerindedir fakat arşı gökte midir yerde midir bilmiyorum' diyen kimse de kafir olmuştur.*"[3]

Kendisine Allah nerededir diye soran kadına: "*Allah göktedir, yerde değil*" cevabını verdi. Bunun üzerine adamın biri dedi ki: ***"O bizimle beraberdir."*** (Hadid Suresi, 4. Ayet) *sözüne ne dersin?*" "*Bu*

1 *Fıkhul Ekber,* s.302.
2 *Akidetut Tahaviye*, c.2, s.427.
3 *Fıkhul Ekber*, s.46.

senin bir kimseye mektup yazıp ben seninle beraberim demen gibidir. Halbuki sen onun yanında değilsindir" yanıtını verdi. [1]

"*Allah konuşur ama bizim konuşmamız gibi değil.*"[2]

İşte gördün Maturidi ile Ebu Hanife'nin akidesi arasındaki dağlar kadar farkı. Artık hakikatler ortaya çıksın. İnsanlara senelerce Hanefi mezhebi diye hocalarının mezheplerini yutturdular. Biz sizi Ebu Hanife'nin asıl mezhebine, bozulmamış saf haline davet ediyoruz. Hatta bazı kimseler o kadar sapmışlar ki; onlara: '*Allah nerededir?*' sorusuna ne cevap veririz dediğimizde şöyle derler: '*Aslen böyle soru sormak bidattir.*' Ben şimdi o cahillere diyorum ki, size göre Nebi de ﷺ bidatçı! (Nebi'yi ﷺ tenzih ederim.)

Bir cariyeye Nebi ﷺ: ***"Ben kimim, dedi?"*** Cariye; "*Sen Allah'ın Resulü'sün*" dedi. Nebi ﷺ: ***"Allah nerededir?"*** dedi. O da: "*Gökte*" dedi. Nebi ﷺ: ***"Bu müminedir, azad et gitsin"*** dedi.[3]

Hani bu soru bidattı!

İnsanlar cahilliklerini örtmek için elli tane bahane uydurmak yerine hadislere teslim olsaydı ne de güzel olurdu...

Konumuzun aslı Ebu Hanife'ye sonradan yaptıkları akidevi muhalefetleri açıklamak değildir. Sadece ortada nasıl bir çarpık mezhep anlayışının olduğunu ortaya sermektir. Şimdi kim mezhep imamlarına uyuyor daha anlaşılır olmuştur ümit ederim.

Hanefilerin büyüklerinden Kemal ibnul Hemmam el-Hanefi dedi ki: "*Sahih olan görüşe göre bir mezhebe bağlanmak gerekmez. Çünkü bir mezhebe bağlanmak lazım değildir. Eğer Allah'ın ve Resulü'nün ﷺ vacip kıldığının dışında vacip yok ise; ne Allah ne de Resulü ﷺ hiçbir mezhebe bağlı kalarak bir imamın görüşlerine bağlanıp diğerlerini bırakmanın vacip olduğuna hükmetmemiştir. Faziletli olan*

1 *El Esma ve Sıfat*, s.426.
2 *Fıkhul Ekber,* s.302.
3 *Müslim*.

ilk nesiller, muayyen bir mezhebe bağlılığı gerekli görmezlerdi."[1]

Şenkiti de tefsirinde şöyle der; "*Bu bidat Nebi'nin ﷺ diliyle kınanan 4. Nesilde ortaya çıkmıştır.*"[2]

Tabi biz bu kadar nakli yaparken ve bazı uyarılarda bulunurken şunu da göz ardı etmiyoruz: Bunu oyuncak haline çevirip alimlerin fetvalarından işimize gelenleri almak doğru değildir. Çünkü alimler beşerdir; zelle denen hatalar yaparlar. Bazen büyük hatalar yaparlar. Eğer kim bu uyarıya dikkat etmez ise şu sözde olan duruma düşer:

Süleyman et Teymi dedi ki: "*Her alimden her ruhsatı alırsan şerrin tamamını kendinde toplarsın.*" Bunu ibn Abdilber rivayet etti ve akabinde dedi ki: "*Bu icmadır, zıddını bilmiyorum.*"[3]

Peki şöyle bir soru gelirse: "*Siz bunları anlatıyorsunuz ama geçmiş alimlerin her biri bir mezheble itham ediliyor? Peki buna nasıl cevap verirsiniz?*" derseniz şöyle cevaplandırırız:

Evet dediğiniz doğrudur, alimlerin bir çoğunun adı söylenirken adlarının sonunda bir mezhebe ithaf edilirler. Tıpkı şu örneklerde olduğu gibi:

İbn Hacer eş-Şafi

İbn Hacer el Heysemi eş-Şafi

İbn Recep el-Hanbeli

Karrafi el-Maliki

Ebu Yusuf el-Hanefi

Cessas el-Hanefi

1 *Hedyetus Sultan*, s.56.
2 *Edvaul Beyan*, 7/509.
3 *El Beyan*, 2/91-92.

Örnekler böyle uzar da sayfalarca gider. Bu alimler *-Allah hepsine rahmet etsin-* bu mezheplerle anılmışlar ancak birçok meselede o mezhebin imamına muhalefet etmişlerdir. Bu mezheplerle anılmalarının sebebi o mezhebin usulünü fıkıhta kabul etmelerindendir. Şimdi sana onların imamlarına yaptıkları bazı örnekler getireceğim ki, mesele daha anlaşılır olsun.

Türk toplumunda yaygın olan yanlışlardan biri şudur: Yatsı namazının son sünnetini herkes iki rekat kılar. Ancak Ebu Hanife'nin yanında 4 rekattır. İki rekat olması Ebu Yusuf ve Muhammed'in ictihadıdır.

Aynı şekilde çoraplara mesh meselesi de böyledir. Bilindiği gibi Hanefi mezhebinde çoraba mesh yapılmaz. Ancak bu sadece Ebu Hanife'nin görüşüdür. İmam Muhammed ve Ebu Yusuf caiz olduğu görüşündedirler.

Gene İmam Muhammed yağmur duasındaki iki rekatlık namazı, Ebu Hanife'nin meşru görmediğini ancak kendisinin bunun meşru olduğu görüşünü kabul ettiğini kitabında beyan etmiştir.

Özellikle Ebu Hanife ve İmameyn'in zıt fetvalarının hakkında detaylı bilgi için Kuduri'nin fıkıh metnine bakmak gerekir.

Aynı şekilde Asım bin Yusuf El-Belehi -ki o İmam Muhammed'in talebelerindendir- birçok meselede Ebu Hanife'nin muhalifi olarak fetva verirdi. Çünkü kendisine delil ulaşmış olmasından dolayı Ebu Hanife'nin kavlini terk etmiştir. Bunun için kendisi sünnette mütevatir olarak rivayet edilen rükudan önce ve sonra el kaldırma sünneti ile amel eder böyle fetva verirdi.[1]

Muhammed bin Yusuf ve Ebu Yusuf, Hanefi künyesi ile anılmalarına rağmen yaklaşık olarak hocalarının mezhebinin üçte birinde ona muhalefet etmişlerdir.

Daha diğer mezheplerdeki örnekleri getirmedik bile. Bütün

1 *Muvattaehu*, s.158.

ulemanın buna benzer ihtilafları söz konusu olmuştur. Peki bu ihtilaf normal midir? Peki ikisi de mi hatalı, yoksa biri isabetli diğeri mi hatalı? Bu sorulara Kuran'daki şu kıssa ile cevap verelim.

Kıssaya geçmeden önce Nebi'nin ﷺ şu hadisini tekrar hatırlatalım:

"Müctehid ictihad ettiğinde isabet ederse iki ecir, hata ederse bir ecir vardır."[1] Demek ki ihtilaflar da elli doğru değil bir doğru olur. Diğer görüşler ise hatalıdır.

"Dâvûd ile Süleyman'ı da hatırla. Hani bir ekin tarlası hakkında hüküm veriyorlardı. Çünkü halkın koyunları o ekine girmişti. Biz de hükümlerine şahit olmuştuk."[2]

Bu meselede Allah'ın Resulü olan iki peygamber bir meselede hükmediyor. Allah birinin isabet ettiğini diğerinin ise hata ettiğini belirtiyor. Ancak diğerine de ilim ve hüküm verdiğini, onun hata da yapsa yaptığının delille olduğunu ve onunda ecir alacağına işaret ediyor. Tıpkı hadiste belirtildiği gibi...

Anlaşılan şudur ki: Allah'ın Peygamberi bile bir meselede hata ediyor ise, mezhep imamlarının hata etmesi kadar daha tabi bir şey yoktur.

Mezhep imamları da *-Allah hepsine rahmet etsin-* bazı meselelerde hata etmişlerdir ve isabet edememişlerdir. Ancak onlar gene bir ecirlerini gayretlerinden dolayı almışlardır. Onlar o kadar hayırlıydılar ki, Allah onlarla bu dini korudu ve bizlere kadar ulaştırdı. Onlara yıllar da geçse rahmet okunuyor. Bu da, onların Allah katındaki faziletlerini gösterir.

Bugün Türk toplumunun tamamı yatsı namazının son sünnetini iki rekat kılar. Ancak Ebu Hanife'ye göre 4 rekattır. İki rekat olduğu içtihadı, Ebu Yusuf ile Muhammed'e aittir. Hangi Hanefi

1 Buhari ve Müslim sahih senetlerle tahric ettiler.

2 Enbiya, 78.

mezhebi? Sizin yazdığınız mı? Ebu Hanife'nin ictihad ettiği mi?

Sünneti korumak başkalarının sözlerini ve görüşlerini korumaktan daha hayırlıdır. Önce Resulullah'ın ﷺ sünnetini korumamız gerekir. Onun sünnetini ihya edenler, bu asırdaki garipleri olacaklardır. O garipler ki, sünnetinden ölen şeyleri ihya edecekler ve insanları bununla amel etmeye davet edeceklerdir.

Müellif: Ebu Ubeyde
22 Rebi'ul-Evvel 1431

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

MUAYYEN TEKFiR

Mufidil Mustefid fi Kufri Tarikit Tevhid

Muhammed Bin Adbulvehhab

Mütercim: Ebu Ubeyde

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

Mukaddime

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd Alemlerin Rabbi Allah'a mahsustur. Ondan yardım diler ve ona istiğfar ederiz. Kötü amellerimizden ve nefislerimizin şerrinden Allah'a sığınırız. O kime hidayet ederse onu saptıracak yoktur. Kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Şehadet ederiz ki Allah'tan başka ilah yoktur ve ortağı da yoktur. Şehadet ederiz ki, Muhammed ﷺ onun kulu ve elçisidir. Onu bütün dinlere üstün gelsin diye, hidayet ve hak din ile gönderdi. Şahit olarak Allah yeter. Çokça selam ona, ashabına ve ailesine olsun. Bundan sonra:

Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab'ın *rahimehullah* yazdığı eserlerden biri olan bu risalenin orijinal adı: "*Mufidil Mustefid fi Kufri Tarikid Tevhid*"'dir. Şeyh *Allah ona rahmet etsin* bu eseri ile kendisini İbn Teymiyye ve İbn Kayyum gibi selefin ve sahabenin yolunu takip ettiği iddiasında olup da, apaçık meselelerde şirke düşen insanların tekfirinde duraklayarak bir takım ilim iddiasında olan, Allah'ın dinini fıkh edememiş insanlara cevap vermiş ve kafalarındaki soru işaretlerini aydınlatmaya çalışmıştır.

Yaşadığımız ülkede insanlar Şeyh'e pek de iyi zanlar beslemeseler dahi onun risalelerinin ve yaşadığı şirk döneminde tekrardan canlandırmış olduğu tevhid anlayışına dair görüşlerinin bu topraklarda da yayılması gerekmektedir ki; onu ajan olarak tanıtan ve onun davetini misyonerlik gibi gösteren batıl ehlinin iftiraları yerle bir olsun ve Şeyh'in davetinin bir ajan hareketi değil de, şirkin tüm yeryüzüne dağıldığı bir dönemde Allah'ın dinini bidatlardan ve sapıklıklardan ayırmayı gaye edinmiş bir tevhid hareketi olduğunu herkes anlasın.

Günümüzde bu fitnelerden emin olmuş, Şeyh'in rabbani bir alim olduğunu anlamış, fakat onun görüşlerinden habersiz olan,

Arapça bilmemelerinden dolayı onun risalelerine ulaşamayan ve birtakım ilim iddiasında bulunan, ancak ne tevhidi ne de onun davetin anlamamış olan insanların batıl anlayışları ile aktardıkları nakillerden onu tanımaya çalışan bir takım insanların var olduğunu da bilmekteyiz. Amacımız Şeyh'in risalelerinin ve yazılarının insanlara ulaştırılması ile davetinin hakikatinin anlaşılmasıdır ki; her önüne çıkan ve onun kitaplarından bir kısmını okumuş olanların yanlış şekilde tanıttıkları bu rabbani alimin menhecinin apaçık bir şekilde ortaya konmasıdır.

Şeyh bu risaleyi muayyen tekfir gibi bir mesele hakkında yazarak insanların en çok hakkında tartıştıkları bu can alıcı meseleye bir açıklık getirmeye çalışmıştır. Bir takım insanlar tevhid ehline olan düşmanlıklarından dolayı onları tekfirci ve harici gibi hoş olmayan vasıflarla vasıflayarak Müslümanları karalamaya ve insanlarla hak arasına perde çekmenin çabasına girişmiş durumdalar. Muayyen tekfir sanki hiç kitaplarda yer etmemiş gibi, ya da tekfiri bidatmış gibi, ya da tekfir meselesinde alimlerin hiç görüş belirtmediğini, sadece mutlak tekfirden bahsettiklerini ve asırlarındaki muayyen şahıslar hakkında hiç konuşmadıklarını iddia ederek, insanları hak yoldan saptırmışlardır. İşte Şeyh de bu faydalı risalede, alimlerin muayyen şahıslar hakkındaki görüşlerini toplayarak bu meselenin alimler katındaki önemini vurgulamaya çalışmıştır. Evet, tekfir iki tarafı keskin bir kılıçtır, dikkat edilmesi gerekir ve ilim gerektirir. Ancak insanları bu meseleyi okumaktan sakındırarak kendilerince Allah'a yaklaştıklarını zanneden bu cahiller, aslında dinin temelinden insanları sakındırmaktadırlar. Çünkü muayyen tekfir dinin aslıdır. Çünkü muayyen tekfir ilmin anahtarıdır. Peki neden?

Çünkü her Müslüman istese de istemese de bu konunun içine dahil olmak zorundadır. Örneğin; icma ile ve apaçık nas ile Yahudi ve Hristiyanların küfrü sabittir. Onların küfründe şüphe etmek dahi küfürdür. Alimler onların küfründe şüphe edenlerin küfründe icmalar nakletmişler. Çünkü nas ile sabittir ki onlar kafirlerdir.

"Kafirler dediler ki: Allah Meryem oğlu İsa mesihtir."[1]

Onlara Müslümandır diyen, Allah'ı yalancılıkla itham etmiştir ki, Allah onların kafir olduklarını söylüyor. Bu sebepten böyle bir iddia da bulunan kişi kafir olur. Sonuç olarak onları tekfir etmek farzdır. Görüldüğü üzere bir Müslüman istese de istemese de muayyen tekfir meselesine girmek zorundadır ki, imanı sıhhat bulsun. Bu ayetten de şu anlaşılmış oldu ki, Müslüman ve kafir sınırlarını çizmeye şeriat bizi mecburi kılmış. Bu yüzdendir ki bu mesele Müslümanın ilim talebinde ilk okuması ve ölçülerini talim etmesi gereken, en önemli mevzudur.

Allah Şeyh'e rahmet etsin ki o, bu en önemli meselede bir eser telif ederek insanların bu meseledeki kafalarında var olan şüpheleri gidermiştir.

1 Maide, 72.

Hidayet ve ilim önderlerinden Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'a soruldu: Hureymila ehli irtidad ettikten sonra Uyeyne beldesinde ilim iddiasında bulunan bazıları sustular. O zaman Şeyh'e fayda verici bir söz yazmasını istediler.

Şeyh *rahimehullah* dedi ki: Müslim *Sahih*'inde Amru İbn Abese'den rivayet etti ve dedi ki: 'Ben cahiliyede idim ve insanları dalalet üzere zannediyordum. Onlar bir şey üzere değildi. Putlara ibadet ediyorlardı. Dedi ki: Mekke'de bir adam duydum. Bazı haberler veriyor. Bineğime bindim, ona gittim. Nebi ﷺ gizleniyordu. Kavmi zulm ediyordu. Yöneldim ve Mekke'ye gittim. Ona dedim ki: '*Sen kimsin?*' Dedi ki: ***'Nebiyim'***. Dedim ki: '*Nebi ne?*' dedi ki: ***'Beni Allah gönderdi'*** dedim ki: '*Ne ile gönderdi?*' dedi ki: ***'Sıla-i rahim ile putları kırmakla ve Allah'ı birleyerek ona hiçbir şeyi ortak koşmamakla gönderdi.'*** Dedim ki: '*Kim var seninle?*' Dedi ki: ***'Hür ile köle'***. Dedi ki: '*O gün onunla ona iman eden Ebu Bekir ve Bilal vardı.*' Dedim ki: '*Ben sana tabiyim.*' Dedi ki: ***'Bugün sen bana güç yetiremezsin. Benim ve insanların halini görüyorsun. Ailene dön. Benim açık davetimi duyarsan bana gel.'*** Aileme gittim. Nebi Medine'ye gitti. Bende ailemleydim. Haberleri bekliyordum. Medine'ye giden insanlara sordum. Ta ki ehli Yesrib ve Medine'den biri geldi. Dedim ki: '*Bu adam ne yapıyor?*' Dediler ki: '*İnsanlar ona koşuyorlar.*' Kavmi öldürmek istedi ama başaramadı. Medine'ye gittim ve girdim. Dedim ki: '*Ey Allah'ın Resulü beni tanıdın mı?*' dedi ki: ***'Evet. Sen Mekke'de benimle karşılaşmıştın.'*** Dedim ki: '*Ey Allah'ın Nebisi benim bilmediğim, Allah'ın sana öğrettiğinden bana öğret.*' Bana namazdan haber verdi. Dedi ki: ***'Sabah namaz kıl, Güneş doğana kadar namazı bırak; ta ki yükselene kadar. Çünkü o doğarken şeytanın boynuzlarında yükselir. O gün kafirler ona secde ediyorlardı. Sonra namaz kıl, o sana hazır bir şahittir ta ki gölge bir mızraktan az oluncaya kadar. Sonra namazı bırak. Çünkü o vakit cehennem tutuşturulur. Eğer batıdan doğuya meylederse, namaz kıl. Sen ikindi kılana kadar namaz sana şahittir ve hazırdır. Sonra namazı bırak; ta ki güneş batana kadar. Çünkü o zaman şeytanın boynuzlarında batar. O sırada kafirler secde ederler.'***[1]

1 *Müslim*, 832; *Beyhaki*, Sünen'il Kübra 4178.

Ebu'l Abbas dedi ki: "*Nebi ﷺ Güneş doğarken ve batarken şeytanın boynuzlarında yükselmesi illetine bağlayarak namazdan nehyetmiştir. O gün kafirler ona secde ediyorlardı. Malumdur ki, mümin Allah'tan başkasına secdeyi kast etmez ve insanların çoğu Güneş'in batarken ve doğarken şeytanın boynuzlarında doğup battığını bilmiyorlar. Sonra Allah Rasulü ﷺ kafirlere benzeme babından nehyetti...*

Bunun için genel olarak Allah'tan başkasına secdeden nehyetti. İbadet eden ona secdeyi kast etmese bile. Bu yüzden velev ki önündeki adama secdeyi kast etmese dahi birinin önünde secde etmeyi yasakladı. Allah'tan başkasına secde etmeye benzemesi babından bunu yasakladı."[1]

Nefsine nasihat eden mümin, iyi düşün bu hadisteki ibretleri. Allah *celle celaluhu* Peygamberlerin ve tabilerinin haberlerini bize anlatıyor ki, sonradan gelen ibret alsın ve halini onların hali ile kıyaslasın. Kafirlerin ve münafıkların kıssalarını onların telbisilerinden sakınmak için anlatıyor.

Bu kıssadan alınan ibret ise, bu cahil Arabi'nin kendisine Mekke'de bir adamın insanlara din konusunda muhalefet edip konuşuyor dendiğinde içindeki din ve hayır sevgisinden dolayı sabredemeyip bineğine binmesi ve ondakileri öğrenmek için oraya gitmesidir. Bu ise Allah'ın şu sözünün tefsiridir.

"Allah onlarda bir hayır görse işittirirdi. İşittirse bile onlar yüz çevirirlerdi."[2]

'Eğer Allah onlarda hayır görse idi' yani dini talim konusunda hırs görseydi; ***'işittirirdi'*** yani onlara anlamayı nasip ederdi. Bu da şuna delalet eder ki, bugün insanların çoğunun dinden bir şey anlamamalarının sebebi, Allah'ın onların kalplerindeki dini talim hırsını olmamasını bilmesindendir.

Bu bize açıklıyor ki; insanın yaratılmışların en şerlilerinden olmasının en büyük sebebi dini talim hırsının olmamasıdır. Öyleyse

1 *İktidas Sıratel Mustakim*, 63-64.

2 Enfal, 22.

bu cahili Arabi istenileni talep ediyorsa bundan sonra Resullere tabi olduğunu söyleyenin ne özrü vardır. Öyle ki ona ulaşan ulaşmış ve yanında ilmi ona arz edenler varken o başını kaldırıp bakmamıştır. Ta ki hazır olsa işitse bile böyledir. Tıpkı Allah'ın *celle celaluhu* dediği gibi; ***"Rablerinden onlara anlatılan bir zikir gelmeye dursun onlar ancak işitirler ve onlar oynarlar. Kalpleri oyun içindedir."***[1]

Gene bu kıssadan alınan ibretlerdendir ki; Nebi ﷺ beni Allah gönderdi dediğinde ne ile gönderdi diye sordu. Dedi ki; ***'şu ve şununla'*** ve ona risaletin özü ve nebevi davet olan, Allah'ı ibadette birlemek ona ortak koşmamak ve putları kırmak olduğunu belirtti.

Malumdur ki onların kırılması ancak şiddetli bir düşmanlık ve kılıçla tecridleme ile olur. Risaletin özünü, yani kaymağını iyi düşün...

Gene bu kıssadan alınan ibret, tevhidden muradın anlaşılmasıdır. Bunun büyük ve de garip bir iş olduğunun anlaşılmasıdır. Bunun için dedi ki: '*Seninle beraber kim var?*' ona cevaben ***'Bir hür ve bir köle'*** dedi. Bu cevap ile bütün alimlerin, kulların ve yöneticilerin genelinin ona muhalif olduklarını ve tabi olmadıklarını belirterek, sadece bir erkek tabiîsi olduğunu belirtti. Bu da en açık delildir ki; hak en azınlıkların azında, batıl ise yeryüzünün tamamını doldurmaktadır.

Allah'a yemin olsun, Fudayl İbn İyad ne kadar da isabetli söylemiş: '*Hakkı kabul edenlerin azlığı seni haktan ürkütmesin. Helak olanların çokluğu da seni batıla sevk etmesin.*' Ve bundan daha da güzeli Allah'ın şu sözüdür:

"İblisin onlar hakkındaki zannı doğru çıktı. Müminlerden bir fırka hariç hepsi ona tabi oldular."[2]

Buhari ve Müslim'in *Sahih*'lerinde rivayet ettikleri her bin kişiden 999'nun cehenneme, birisinin ise cennete gireceğini belirti-

1 Enbiya, 2.

2 Sebe, 20.

len hadisi sahabe duyduğunda ağladıkları vakit Nebi ﷺ dedi ki: ***"Şüphesiz bu nübüvvetteki hal değildir. Ancak cahiliyeden öncesindeki haldir. Bu cahili ehlindeki sayıdır. Eğer bu sayı tamamlanırsa bu ümmetin münafıklarından tamamlanacaktır."*** Tirmizi hadis için hasen sahihtir dedi. Eğer insan bu hadiste İslam'ın nasıl başladığını düşünürse ve Rasul'e o gün tabi olanları düşünürse, sonra da şu hadisle birleştirirse iş onun için açıklığa kavuşmuş olacaktır. Müslim'in rivayet etmiş olduğu sahih bir hadiste Nebi ﷺ dedi ki: ***"İslam garip başladı, başladığı gibi garipliğe dönecektir."***[1] Eğer Allah hidayet eder de doğruyu gösterirse Firavun'un: ***"Bizden önceki nesiller ne olacak?"***[2] ile Kureyşlilerin: ***"Biz bizden öncekilerden böyle duymadık"***[3] hüccetleri boşa çıkmış olacaktır.

Ebu'l Abbas '*İktidas Sıratel Mustakım*' adlı kitabında Allah'ın şu sözü hakkında dedi ki:

" ***'Allah'tan başkasının adına kesilenler'***[4] *ayetinin zahiri, Allah adından başkasına kesilen kurbanlarda Allah'ın adı telaffuz edilse de edilmese de birdir. Bunun haramlığı bir Hristiyan'ın et için kestiğinde İsa'nın adını anarak kestiğinin haramlığından daha zahirdir. Tıpkı bizim Allah'a yaklaşmak için kestiğimizin, et için kestiğimizden üstün olduğu gibi. Biz onları Allah'ın adı ile keseriz. Namaz ve kurban, işlere başlamadan önce onun adıyla ondan yardım dilemekten, daha önemli ve daha yücedir. Allah'tan başkasına ibadet de, ondan başkasından yardım dilemekten daha büyüktür. Eğer Allah'tan başkasına yaklaşmak için kestiğine Allah'ın adını dahi anarak besmele ile kesse dahi haramdır. Tıpkı bu ümmetin münafıklarından bir kesimin yaptığı gibi, bu mürtedlerin kestikleri her halde mubah değildir. Fakat kesimde iki mani birleşmektedir. Mekke ve diğer yerlerde yapıldığı gibi cinler için kurban kesilmekte."*[5] Şeyhin sözü burada bitti.

İşte bu bazı Allah'ın düşmanlarının o muayyen tekfir etmemiş-

1 *Buhari*, 3170; *Müslim*, 379.
2 Taha, 51.
3 Sad, 7.
4 Bakara, 173.
5 *İktidas Sıratel Mustakim*, 259

tir diyerek kendilerini ona nispet ettikleri kişi. İyi bak ki bu ümmetten Allah'tan başkasına kesenlerin tekfirine irşad etsin.[1] Ve münafıklığı, nasıl mürtedlik olarak isimlendirdiğine bir bak. Bu tekfir muayyendedir. Çünkü bir şeyin haramlığına muayyen bir şey olmadan hükmedilmez. Gene zikredilen kitapta dedi ki[2]: "Tağutların büyüklerinin -onlar ki şiddetli bir şekilde insanların yolculuk yaptıkları Lat, Uzza ve Menattır- her biri Arapların bir şehrinindi. Lat, Taif ehlinindi. Zikrettiler ki aslen o hacılara kavut ufalayan bir salih idi. Öldüğü zaman gelip kabrinde durdular (ibadet ettiler.) Uzza ise Mekke ehlinindi. Arafat'a yakın bir yerdeydi. Orada bir ağaç vardı, orada kurban keserek dua ederlerdi. Menat ise Medine ehlinindi. Sahil bölgesinde örnek alınan, yoluna uyulan biriydi.

Kim Mekkeli müşriklerin hallerinin ve ibadetlerinin nasıl olduğunu bilmek isterse ve Allah'ın kınadığı şirki ve çeşitlerini öğrenmek isterse, ki bununla Kur'an'ın tevilini kendine açmak isterse; Ezragi ve alimlerin Nebi ﷺ hakkındaki Arapların halleri hakkındaki zikrettikleri bilgilere ve Nebi'nin ﷺ siretine bakabilir.

Müşriklerin silahlarını astıkları bir ağaç vardı. Ona Zatu Envat denilirdi. İnsanlardan bazıları dediler ki: "*Ey Allah'ın Resulü, bize de onların Zatu Envat'ı gibi bir ağaç kılsan.*" Dedi ki: ***"Allahu ekber! Bu sizden öncekilerin yoluna uyacağınız sünnettir."***[3] Nebi ﷺ sadece onların silahlarını ağaca asarak kafirlere benzemelerini inkar etti. Öyleyse bi aynihi onların şirkine benzeselerdi, nasıl olurdu.

Sonra şöyle dedi; "*Gene Şam da bu mekanlardan sayılı bazıları mevcut. Mesela Kufe mescidi denen mescid ki orada birçok ayak tim-*

1 Bugün kendilerini Şeyh'e nispet eden ve kendilerinin selef menheci üzere olduklarını iddia eden bazı muasır Şeyhler ne kadarda bu rabbani alimin yolundan uzaklar. '*Bidatçi Tekfircilere Reddiye*' adı altında çıkarılan kitabın sahibi olan mısırlı Seyh Ahmed Ferid'e bir telefon görüşmesinde '*Ya Şeyh bir adama Allah'tan başkasına kurban kesiyor bunun hükmü nedir?*' diye sorulduğunda, lafı geveleyerek cahil olduklarını bilmediklerini iddia ederek onların Müslüman olduklarını belirtiyor. Nerede İbn Teymiyye, nerede onun yolunda gittiğini iddia eden sizler. Ben kıyamet günü hesabını vereceğim bir şahitlikle şehadet ederim ki İbn Teymiyye sizin bu görüşlerinizden, siz de ondan berisiniz.(Mütercim)

2 *İktidas Sıratel Mustakim*, 313-405.

3 *Tirmizi*, 2180. *Ahmed,* 20892.

salleri bulunmaktadır. Aynı şekilde Ali İbn ebi Talib'in ayak izi bulunmaktadır, ancak Allah o putu yok etti. Bu mekanlar birçok beldede bulunmaktadır. Gene Hicazda böyle yerler bulunmaktadır". Sonra kabirlerin yanında namaz kılmaktan nehyeden hadislerden uzunca bahsetti. Ve dedi ki; "*İmam Şafiî , Ahmed, Malik ve ashabı, Ebu Bekir Esrem ve başkaları nehyin illetinin şirke götürmesi olduğunu söylediler. Allah celle celaluhu dedi ki;* ***"Dediler ki ilahlarınızı Veddi, Suvayı, Yegusu ve Nasrayı bırakmayın."***[1]

İbn Abbas ve seleften başkaları bu isimlerin Nuh kavminin salih insanları olduğunu zikrettiler. Sonra timsallerini yaptılar. Uzun zaman sonrada onlara ibadet ettiler. Buhari bunu *Sahih*'inde[2] Taberi[3] gibilerde tefsirlerinde rivayet ettiler.

Enbiyaların kabirlerini mescid edinenlere lanet etmesi bu illetin sıhhatini açıklıyor. Malumdur ki enbiyaların kabirleri necis sayılmaz. Kendi nefsi için Nebi ﷺ dedi ki; "***Allah'ım kabrimi ibadet edilen put kılma."***[4] Anlaşıldı ki bu nehiy tıpkı güneş doğarken ve batarken namaz kılmakta ki gibi kötülüğün önünün alınması için yapılan bir nehiydir. Ta ki bazı saatlerde sadece Allah için namaz kılınsın. Ve sadece ona dua edilsin. Ta ki olur da bu saatlerde onların namazı ve dualarına benzer diye böyle bir nehiy gelmiştir.

Bu iki iş karışabilir. Çünkü insanlardan bazıları güneşe, yıldızlara ve diğerlerine secdede ve duada ya da diğer ibadet çeşitlerinde bulunurlar. Bu şirkin en büyük sebeplerindendir ki öncekilerden ve sonrakilerden birçoğu bununla sapmıştır. Ta ki bu, kendilerini İslam'a nispet edenlere de sıçradı. Bazı meşhurlar müşriklerin bu mezhebi için bazı tasnifler bile yaptılar. Ebi Maşer Belahi, Sabit Bin Kurre ve benzeri gibi şirke girip tağuta ve cibte iman ederek kendilerini kitaba nispet edenlerden bazıları gibi. Allah'ın şu sözünde buyurduğu gibi; ***"Kendilerine kitaptan pay verilenleri görmedin mi?***

1 Nuh, 23.
2 *Buhari*, 4636.
3 *Taberi Tefsiri*, 12/253.
4 Malik mürsel olarak *Muvatta*'da rivayet etti; 414. Abdurrezzak Mevsul olarak zikretti; 1587.

Onlar cibte ve tağuta iman etmişler."[1] Şeyhin sözü bitti.

Allah sana rahmet etsin, şu imamın sözüne bak. O ki, Allah'ın kalbine muayyen tekfirsizliği attığı bazı insanların, kendilerini nispet ettikleri imam. Nasılda Fahr Razi gibi Şafiîlerin büyüklerinden bir imamı, Ebi Maşer gibi meşhur tasnifleri olanları zikrederek onların İslam'dan irtidat ettiklerini belirtti. Şeyh Fahr Razi'yi kelamcılara reddiyesinde zikretti.

Burada zikredilen tasnifini belirterek dedi ki: "*Bu Müslümanların ittifak ettiği sarih ve açık bir riddettir.*" Şeyhin bu sözü gelecek inşaAllah.

Gene Lat, Uzza ve Menat'la ilgili müşriklerin yaptıklarını ile Zatu Envat hadisi hakkındaki sözünü ve diğerlerini bi aynihi kılmasını iyi düşün.

Bu sözü sadece ağaç edinmedeki benzerliklerinden dolayıdır. Eğer bu şirkin aynısı bizatihi olursa nasıl olur? Bu sözden sonra kalbinde hastalık olan, bu imamla alakalı bu meselede başka bir sözü getirebilir mi?

Onun gibilerin kalplerindeki hastalığı delil aldıkları Şeyhin sözünü burada zikredeceğim. İbn Teymiyye *rahimehullah* dedi ki: "*Ben insanları muayyen tekfir, tefsiğ*[2] *ve tebdiden*[3] *en çok nehyedenlerdenim. Ancak eğer o muhalife risalet hücceti kaim olmuş ise; bazen kafir, bazen fasık, bazen asi olur.*"[4] Sözü bitti.

İşte bu sözün sıfatıdır. Şeyhin tıpkı diğer muayyen tekfirsizliğe delalet eden sözlerde durduğumuz sözlerindendir. Ancak eğer sorunlar izah edildiyse işte burada tekfirde tevakkuftan kasıt şudur ki; hüccetin ona ulaşmamış olmasıdır. Ancak ona hüküm ulaşmışsa bu meselede o kişinin tekfir, tefsiği ve masiyet sahibi olarak isimlendirilmesi gerekir.

1 Nisa, 51.
2 Fısk ile itham.
3 Bidatçılıkla itham.
4 *Mecmuatul Fetava*, 3/229

Allah ondan razı olsun, onun söylediği bu söz zahir olmayan meselelerdir. Kelamcılara yazdığı reddiyede bazı imamlarının riddet ettiklerinden çokça bahseder ve der ki: "*Bu gizli olan meseleler hakkındaki sözlerdir. Denilir ki: Hata etmiş, sapmıştır. Ona hüccet ikame edildiğinde; terk ederse kafir olur. Fakat bizim bahsettiğimiz; Müslümanların genelinin ve özelinin bildiği, Rasul'ün ﷺ onunla gönderildiği ve muhalefet edenin kafir olacağı meselelerdir. Mesela Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmadan tevhid üzere ona ibadet etmek ve Allah'ın dışında, gerek meleklerden gerek Nebilerden herhangisine veya başkalarına ibadeti nefyetmek gibi. Bunlar İslam'ın en zahir şiarlarıdır; tıpkı beş vakit namaza icabet etmek ve onu tazim etmek gibi; ya da kötülüklerin haram kılınması, faizin, içkinin ve kumarın haram kılınması gibi. Daha sonra göreceksin onların çoğu bu küfürlere düşmüşlerdir ve bununla mürted olmuşlardır.*

Bundan daha açık bir ifade ile Ebu Abdullah Razi gibi (Fahruz Razi) müşriklerin dininde tasnif yapanlar gibi." Dedi ki: "Bu *Müslümanların ittifakı ile açık bir riddettir.*"

Bunu ve Allah'ın düşmanlarının zikrettiği şüphenin tafsilatını iyi düşün. Fakat Allah; kime fitne dilerse, Allah'tan başka ona malik olan yoktur.

Bizim itikad ettiğimiz ve din edindiğimiz budur ki; Allah'tan bizi bunda sebat ettirmesini diliyorum. Eğer o karıştırdıysa da bundan daha önemli ve yüce bir mesele var ki; eğer Müslüman kendisine hüccet ulaştıktan sonra şirk koşarsa ya da bunu muvahhidlerden daha faziletli sayıyor ya da kendini hak üzere zannediyor, ya da bunun dışında Allah ve Rasulü'nün açıkça beyan ettiği, alimlerin açıkladığı açık küfürlerde bulunursa; ben, bize Allah'tan ve Rasulü'nden gelene iman ediyor ve onu her ne karıştırırsa karıştırsın onun tekfirine inanıyorum.

Biz bu meselede muhalefet eden alimlerden bir alim dahi bilmiyoruz. Şüphesiz onlardan Firavun'un ya da Kureyş'in hüccetine kurtulmak için sığınanlar vardır. ***"Önceki asırların durumu ne ola-***

cak?"[1] ***"Biz başka milletlerden böyle duymadık."***[2]

Şeyhu'l-İslam, *Risaletüssiniyye*'de hariciler hakkındaki hadisi ve onların dinden çıkışı ve savaşmayı emreden hadisi zikretti ve dedi ki:

"*Eğer Nebi ﷺ ve halifeleri döneminde kendilerini İslam'a nispet edip büyük ibadetlerde bulunanlarla savaşmayı emrettiyse, aynı şekilde de bu zamanda farklı sebeplerden dolayı kendilerini İslam'a nispet edenler dinden çıkabilirler. Mesela Allah'ın kitabında zemmettiği aşırılıkla olur ki; şöyle dedi:*

"Dininizde haksız yere aşırı gitmeyin"

Ali Bin Ebi Talib, Rafizilerden aşırılarını yaktırdı. Şehrin kapılarında ateşten hendek kazılmasını ve oraya atılmalarını emretti. Fakat İbn Abbas yakılmadan kılıçla öldürülmeleri görüşündeydi. Ekseri ulemanın görüşü de budur. Bu kıssa alimler katında bilinen bir kıssadır.

Aynı şekilde bazı Şeyhler de aşırı gitmekle dinden çıkabilir. Bilakis Ali Bin Ebi Talib ve nesli hakkında aşırı gidildiği gibi. Her kim bir Nebi hakkında veya salih bir adam hakkında aşırı giderse; uluhiyyetten bir parça verirse, tıpkı şunun gibi bir şey; "*Ey seyyidim, bana yardım et ya da yetiş ya da rızık ver ya da beni zorla veya ben senin gücündeyim, kudretindeyim*" *derse; bu ve bunlara benzer şirk ve sapıklık olan sözleri söylerse; tövbeye çağırılır, tövbe etmezse öldürülür.*

Şüphesiz Allah, tevhid üzere yalnızca ona ibadet edilsin diye resuller göndermiş, kitaplar indirmiştir. Onlar ki Mesih'i, melekleri veya putları onların yaratıcı olduklarına, rızık veren olduklarına ve yağmur yağdırıp nebat bitiren olduklarına itikat etmeden onları Allah'tan başka ilahlar kılarak, onların kabirlerine veya resimlerine ibadet ettiler ve dediler ki: ***"Biz onlara ibadet etmiyoruz, Allah'a yaklaştırsınlar istiyoruz."*** Dediler ki: ***"Bunlar bizim Allah katındaki şefaatçilerimizdir."***

1 Taha, 51.

2 Sad, 7.

Allah celle celaluhu insanları kendinden başkasına dua etmekten, yardım dilemekten nehyetmek için Resuller göndermiştir. ***"O ondan başka yalvardıklarınız bir sıkıntıyı sizden def etmeye güç yetiremezler. Onlar sizden sıkıntıyı değiştiremezler."***[1]

Seleften bazıları dedikleri bazı kavimler Üzeyr'e, Mesih'e ve meleklere dua ederlerdi. Sonra dedi ki: "Allah'a bir şeyi ortak koşmadan tevhid ile ibadet dinin aslıdır. Öyle ki Allah bunun için Rasuller göndermiş, kitaplar indirmiştir. ***"Biz her ümmete tağuttan sakının, Allah'a ibadet edin diye bir peygamber gönderdik."***[2]

"Senden önce hiçbir resul göndermeyelim ki, biz ona şunu vahyettik; Benden başka ilah yoktur yalnız bana kulluk edin."[3]

Nebi ﷺ tevhidi yaşıyor ve ümmete öğretiyordu. Biri ona dedi ki: "*Sen ve Allah dilersen.*" *Dedi ki:* ***"Beni Allah'a ortak mı kıldın? Bilakis eğer Allah tek dilerse."*** O'ndan başkası adına yemin etmekten nehyetti. ***"Kim Allah'tan başkası adına yemin ederse, küfretmiştir veya ortak koşmuştur."*** Ölüm hastalığında dedi ki: ***"Allah Yahudi ve Hristiyanlara lanet etsin. Onlar peygamberlerinin kabirlerini mescit edindiler."***[4] *Onların yaptıklarından sakındırdı.*

Dedi ki: ***"Allah'ım kabrimi ibadet edilen put kılma."*** *Yine dedi* ki: ***"Kabrimi bayram yeri, evlerinizi de kabirler edinmeyin. Nerede olursanız olun bana salat edin, bana salatınız ulaşır."***[5]

Bu yüzden bütün İslam alimleri ittifak etti ki; mescitleri bina edinmek, orada namaz kılmak meşru değildir. Bu putların kullarının sapmalarının en büyük sebebi olan kabirleri tazim etmektir.

Bunun için alimler ittifak ettiler ki; her kim Nebi'ye ﷺ selam verirse, kabrinin yanında ona dokunmaz ve onu öpmez. Şüphesiz bu Allah'ın evinin rükünlerine ve mahlukun evinin yaratanın evine ben-

1 İsra, 56.
2 Nahl. 36.
3 Enbiya, 25.
4 *Buhari*, 1330; *Müslim*, 531.
5 *Müsned-i Ahmed*, 8449.

zememesi içindir. İşte bütün hepsi dinin aslı olan, Allah'ın Rasullerini gönderdiği gerçek olan tevhidin hakikatidir. Allah, ameli ancak tevhid sahibinden kabul ediyor. ***"Şüphesiz Allah kendisine şirk koşulmasını affetmez, bundan gayrısını da dilediğine affeder."***[1]

Bunun için tevhid kelimesi en yüce ve en faziletli sözdür. Kur'an'daki en büyük ayetlerden biri de Ayet el-Kursi'dir. ***"Allah'tan başka ilah yoktur. O Hayy ve Kayyum'dur."***[2]

Nebi ﷺ dedi ki: ***"Kimin son sözü dünyada lailaheillAllah olursa cennete girer."***[3]

İlah, kalplerin ona bağlandığıdır. O'na ibadet ettiği, O'ndan yardım dilediği, dilemek, korkmak ve yüceltmektir."[4] Şeyhin sözü burada bitti.

Sözün başını ve sonunu iyi düşün. Nebi'ye veya veliye dua eden hakkındaki sözünü iyi düşün. '*Ey seyyidim, falan yardım et*' gibi sözler sarf edenler tövbeye çağrılırlar; eğer tövbe etmezlerse, öldürülürler. Bu ancak muayyende olur. Allah yardım edendir.

Lat, Uzza ve Menat hakkındaki sözünü ve ondan sonra zikretmiş olduğu sözü iyi düşünürsen; mesele senin için de açığa çıkmış olacaktır.

İbn Kayyum, *Menazil* kitabının tövbe babında dedi ki: "*Şirk ise iki çeşittir: Büyük şirk ve küçük şirk. Büyük şirk tövbesiz asla affedilmez. O şirk ki Allah'tan başka ortaklar edinip, onları Allah'ı sever gibi sevmektir. Bilakis onların çoğu, onları Allah'tan daha fazla severler. İbadet ettikleri şeyhlerinin yanlışlıkları anlatıldığında, Allah'a kusurların izafe edildiği anlatımlardan daha fazla kızarlar. Biz ve bizden başkaları buna açıkça şahit olmuşuzdur. Onlardan çoğunu ibadet ettiğinin zikrini, yağcılık olsun diye otururken, kalkarken, tercih ederken ve korkup vahşet duyarken andığını görürsün. Zanneder ki o, onun*

1 Nisa, 116.
2 Bakara, 255.
3 *Ebu Davud*, 3116. *Ahmed*, 22180. *Hakim*, 1299.
4 *Mecmuatul Fetava*, -kısaltılarak- 3/383-400.

Allah katındaki şefaatçisidir. İşte bütün kabirlerin kulları da böyle idi.

*İşte bu, ilahları farklı da olsa müşriklerin kalplerinin ortak mirasıdır. Onların ilahları taştan, diğerlerinden ya da bazen bir beşerden ibarettir. Allah celle celaluhu bunların en akılsızlarını anlatarak dedi ki: "**Biz onlara ibadet etmiyoruz ancak Allah'a yaklaştırsınlar istiyoruz.**"*[1]

*Bu, Allah'tan başkasını veli edinip de, onu Allah'a yaklaştıracağını sananların halidir. Bundan uzak durandan daha izzetlisi yoktur. Bilakis şirki inkar edene düşmanlık yapmayandan daha izzetlisi yoktur. Bu ve bunların seleflerinin kalbinde var olan şey, o ortaklarının Allah katında şefaatçi sayılmalarıdır. İşte bu şirkin ta kendisidir. Allah kitabında bunu inkar edip iptal etmiştir. Haber verdi ki: "**Şefaatin tamamı Allah'ındır.**"* Sonra Şeyh (İbn Kayyum) bu büyük şirkin takririnde uzun tafsilatlarda bulundu.

Fakat onun şu sözünü düşün: *"Bundan uzak durandan daha izzetlisi yoktur. Bilakis şirki inkar edene düşmanlık yapmayandan daha izzetlisi yoktur."* Böylece sana sapıkların delil edindikleri şüphenin batıllığı beyan oluyor. Ve batıl ehli ikinci fasılda Şeyhin sözünün onların lehine delalet ettiğini zannettiler. İnşaAllah takriri gelecek.

Bu birinci faslın sonunda büyük şirkten bahsederken Sebe Suresi'ndeki ayetten bahsetti ve dedi ki: *"**De ki: O Allah'tan başka zannettiklerinizi çağırın**"*[2] ta şu sözüne kadar *"**Ancak kime izin verirlerse**"*[3] bu ayet hakkında konuştu ve dedi ki: "*Kur'an bunun misalleri ile doludur. Fakat insanların çoğu bunun hangi vakıa altına girdiğinin şuurunda değillerdir. Boş kalan bir kavmin cezalandırılmayacağını zannettiler. Bu, kişinin kalbi ile Kuran'ın anlaşılması arasına giren farktır. Tıpkı Ömer İbn Hattab radiyallahu anhu dediği gibi: "Cahiliyeyi bilmeyenler İslam'a girdiklerinde İslam'ın halkaları teker teker kopar. "*

İşte bu o şirktir ki; Allah'ın kitabında yapanı ayıpladığı ve kınadığı bilinmeyen şirktir. O eğer bunu bilmez ise, cahiliye ehlinin

1 Zümer, 3.
2 Sebe, 22.
3 Sebe, 23.

şirklerinden haberdar olmazsa, İslam'ın kulpları kopmaya başlar. Maruf, münker olur. Münker, maruf olur. Bidat, sünnet sayılır. Sünnet, bidat sayılır. Samimi iman sahibi mümin tekfir edilir. Tevhid soyutlanır. Rasul'e tabi olmaktan soyutlanarak, hevalara ve bidatlara dalınır. Her kimin basireti varsa, kalbi hala diri ise, bunu apaçık görebilir. Allah yardım edendir.

FASIL

Küçük şirk ise şudur ki; riyanın bulaşması, Allah'tan başkası adına yemin etmek, söz senden ve Allah'tandır. Benim için sadece sen ve Allah, ben sana ve Allah'a tevekkül ettim ve eğer sen olmasaydın gibi sözler söyleyenin kastına ve haline göre büyük küfür olabilir.

Şeyh İbn Kayyum *rahimehullah* büyük ve küçük şirki zikrettikten sonra dedi ki:

"*Gene bu şirkin çeşitlerindendir ki; müridin şeyhine secde etmesi ve şeyhinden tövbe alması. Bunlar büyük şirklerdir. Gene onun çeşitlerinden biri de; Allah'tan başkasına kurban kesmek, O'ndan başkasına tevekkül etmek, O'ndan başkası için amel etmek, O'ndan başkasına uymak, boyun eğmek, ona karşı zelil olmak ya da O'ndan başkasından rızık istemek ya da Allah'ın nimetini O'ndan başkasına izafe etmek ya da ölüden bazı şeyleri talep etmek, onlardan yardım dilemek, onlara teveccüh etmek. İşte bunlar alemdeki şirkin aslıdır. Şüphesiz ölünün ameli kesilmiştir. O yardım istenilen, isteyenden daha faziletli olmasına rağmen kendi nefsine yarar ya da zarar sağlamaya malik değildir. Ya da ondan Allah katında şefaatçi olmasını istemesi ki bu en büyük cehalettir. Şefaat eden de edilen de onun yanındadır. Allah'ın izni olmadan kimse onun katında şefaatçi olamaz. Onun izninin olması tevhidin kemalindendir. Bu müşrik izni men etmesi sebebi ile şirke düştü. Bilakis ölü duaya muhtaçtır. Nebi ﷺ kabirleri ziyaret ettiğinizde Müslüman ölülere rahmet dileyin, onlar için bağışlanma ve afiyet dileyin diye vasiyet etmiştir; müşriklerin yaptığının tam tersine. Onlar kabirleri, oralara ibadet için ziyaret ederler. Onların kabirlerini ibadet edilen putlar edinirler. Bunlar mabuda şirk ile onun dinini değiştirmeyi topladılar. Ölülerin noksanlıklarını belirttiklerine nispet ederek tevhid*

ehline düşmanlık yaptılar. Halbuki onlar yaratıcıya şirk ile eksiklik nispet ettiler. O'nun mümin evliya kulları onları kötüledi ve onlara düşmanlık yaptı. Ortak koşanların bu eksiklik izafesindeki gayesini anlattılar. Öyle zannettiler ki; onlardan bununla razı olunacak. Ya da bununla emrolunduklarını sandılar. Bunlar Rasullerin her zaman ve mekanda düşmanları idiler. Onlardan icabet edenler de fazla olmadı.

İbrahim (aleyhisselam) ne de güzel söylemiş: " ***Beni ve çocuklarımı putlara tapmaktan koru. Şüphesiz onlar insanlardan çoğunu saptırdılar."***[1] *Bu büyük şirkten, tevhid ile soyutlanan ve müşriklere Allah için düşmanlık yapıp, onlardan nefret ederek Allah'a yaklaşandan başkası kurtulamamıştır."* Şeyhin (İbn Kayyum) sözü burada bitti.

Burada muradımız bazı kendini Şeyhe nispet eden sapıkların, bu sözlerinin küçük şirk hakkında olduğunu iddia etmeleri ve şüphe olarak Şeyhin birinci fasılda zikrettiğinin ikinci fasıldaki küçük şirk olduğunu belirtmeleridir. Allah sana rahmet etsin. Sen birinci ve ikinci fasıldaki sözlerini baştan sona kadar açık bir şekilde gördün. Bunun tevil gibi hiçbir ihtimali dahi söz konusu değil. Bu, birçok yönden böyledir. Çünkü ölülere dua etmek, onlara kurban kesmek ve Allah katında onlardan şefaat dilemek; Allah'ın peygamberini nehyetmesi için, ondan tövbe etmeyeni tekfir edip, ona düşmanlık yaparak savaşmayı emretmesi için gönderdiği büyük şirk budur. Onun şu sözü daha da açıkça ifade ediyor: "*Bu büyük şirkten ancak tevhid ile soyutlanan ve müşriklere Allah için düşmanlık yapıp, onlardan nefret ederek Allah'a yaklaşandan başkası kurtulamamıştır.*" Bu beyandan sonra başka bir beyan var mıdır ki? Ancak bundan sonra inat vardır ki, o da sapıklıktır.

Fakat Şeyhin şu sözünü bir daha gözden geçir; "*Bu büyük şirkten, tevhid ile soyutlanan ve müşriklere Allah için düşmanlık yapıp, onlardan nefret ederek Allah'a yaklaşandan başkası kurtulamamıştır.*" İyi düşün, İslam, ancak şirk ehline, kendisine karşı bir düşmanlıkları olmasa da düşmanlık yapmaktır. Eğer bu düşmanlığı yapmazsa, şirki olmasa da onlardandır.

1 İbrahim, 35-36.

Şeyh Takiyyuddin İbn Teymiyye bunun için *İkna*'da şunu nakletti ve dedi ki: "*Ali bin Ebi Talib'e kim dua ederse kafirdir, kim de onun küfründe şüphe ederse o da kafirdir.*"

Eğer ona olan kini düşmanlığı ile beraber şüphesinden dolayı hali böyle ise (kafir oluyorsa); onun (kafirin) Müslüman olduğunu itikad edip ona düşmanlık yapmayanın hali nasıldır? Onu sevenin, onla ve yoluyla cidal etmeyenin hali nasıl olur? Onu özürlü sayıp: "*Ben böyle yaparsam ticarete güç yetiremem, rızık talep edemem*" diyenin hali nasıl olur? Allah *celle celaluhu* dedi ki: ***"Dediler ki: Eğer biz seninle yol tutarsak yurdumuzdan çıkarılırız."***[1]

Eğer Allah, ehli ve malı için korkup müşriklere düşmanlıktan ve tevhid ile amel etmekten geri duranlar hakkında böyle söylüyor ise, ticaretinin tahsili için böyle yapan hakkında ne der? Tıpkı Ömer'in *radiyallahu anhu* sözünde geçtiği gibi: "*Cahiliyeyi bilmeyenler İslam'ı yaşamaya başladıklarında Kur'an'ın manasını bilmezler.*" Ve bu az önceki sözü söyleyenlerden daha şerli ve fasiddir.

Bununla beraber izhar etmeye çalıştığımız nifakın sahipleri itikad ediyorlar ki; tevhid ehli, saptıran sapıklardır. Ve putlara tapanlar ise daha hak ve doğru yoldadırlar. Tıpkı onların imamlarından birinin bu elinizdeki yazıdan önce gelen risalede dediği gibi; "*Sizinle benim aramda bu şehirlerin halkları var. Onlar hayır üzereler ve insanlar için çıkarılmış hayırlı insanlar ve şöyleler böyleler, dedi. Eğer onların tahakkum edilmesini isterseniz, onları insanlar için çıkarılmış hayırlı ümmet olarak vasıflandırmak lazım...*"

Söz söyleyenlerin en güzel sözlüsü ne dedi?

"Düzgün yollara sahip göğe yemin ederim ki, siz çok çelişkili bir söz içindesiniz. Ondan çevrilen çevrilir."[2]

"Onlar zor işin içindeyken onlara hak geldi de onlar o hakkı yalanladılar."[3]

1 Kasas, 57.
2 Zariyat, 7-9.
3 Kaf, 5.

Allah, nefsine bakarak tefekkür edip Nebi'nin ﷺ Allah katından getirdiğine bakarak, Allah'a ortak koşanlara yakın veya uzakta olsalar da onlara düşmanlık yapmayı, onları tekfir etmeyi ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşmayı kabul edene rahmet etsin. Ve İslam iddiasında bulunmasına rağmen Muhammed'in ﷺ şirk koşan hakkında nasıl hükmettiğini bilene Allah rahmet etsin. Yine aynı şekilde Hulefa-i Raşidin'in nasıl hükmettiğini bilene Allah rahmet etsin. Ali bin Ebi Talib ve başkaları put ehlini ve diğerlerini ateşle yaktı, onlar ki İslam'a girmediler. Muvaffak kılan Allah'tır.

Ebu'l Abbas İbn Teymiyye kelamcılara yazdığı reddiyede onların imamlarının durumlarını açıklarken dedi ki:

Alemdeki bütün şirk onların cinsinden görüşlerini belirttikleri şekliyle onlar şirki emrederler ve yaparlar. Kimisi hem emretmez hem de şirkten nehyetmez. Bilakis bunları ikrar eder. Eğer muvahhidleri tercih ederse, müşriklerin dışındakileri tercih etmiş olur. Toplu olarak iki işe itiraz etmiş olurlar. Bunu iyi düşün, çünkü bu gerçekten çok faydalıdır.

"*Bunun için, onların önceki ve sonraki liderleri şirki emretmektedirler. Bu şekilde bundan önce İslam milletinde idiler, şirkten nehyedip tevhide cevap veriyorlardı. Bilakis onlar şimdi şirke dalmışlar ya da onu emrediyorlar ve tevhide cevap vermiyorlar. Bilakis ben onların birçok tasniflerinde meleklere, farklı nefislere ve peygamberlerin nefislerine ibadeti gördüm ki, bu da şirkin aslıdır. Eğer onlar tevhid iddiasında bulunurlarsa onların tevhidleri sadece sözden ibarettir; ibadet ve amelden değil. Rasullerin getirmiş oldukları tevhid dini, kesinlikle dini ihlasla Allah'a has kılmayı, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamayı gerektirir. Onlar ise bunu bilmiyorlar. Sözde muvahhid olduklarını söyleseler de, amelsiz sadece sözde bir tevhid dahi iddia etseler bundan habersizler. Bu kurtuluş ve mutluluk için yeterli değildir. Bilakis Allah'a bir olarak ibadet etmeleri onun dışında ilah edinmekten sakınmaları gerekir. Bu lailaheillAllah sözünün manasıdır.*"[1] Şeyhin sözü bitti.

1 *Mecmuatul Fetava*, 18/57.

Allah sana rahmet etsin iyi düşün. Çünkü Şeyhin dediği gibi bunda ciddi faydalar vardır. Bunun sana açıklayacağı en büyük faydalardan biri bu dini ikrar eden ve kendini hak olduğuna şehadet eden adamın hali açığa çıkacaktır. Şirk batıldır. Derse ben şirki istemiyorum; fakat buna rağmen bunu din edinmemişse; bazen bu ona(tevhide) buğzla olur ya da muhabbet duymamaktan kaynaklanır ki tıpkı münafıkların zahirlerinin batınlarında var olanların aksine olduğu gibi olabilir. Bazen bu dünya hayatını veya ticareti seçmekten kaynaklanır ki İslam'a girer ama sonra İslam'dan çıkar şu ayette olduğu gibi:

"Onlar iman ettiler sonra kafir oldular."[1]

" Her kim ikrah olmadan imanından sonra kafir olursa"[2] ta ki şu sözüne kadar ***"Bu onların dünya hayatını ahirete tercih etmelerinden kaynaklanmaktadır"***[3].

Bunlar dilleri ile: "şehadet ederiz ki bu Allah'ın dini ve Resulü'nün dinidir ve şahadet ederiz ki bunun muhalifi batıldır" deseler de; bu şirk onların bu basiretsiz zayıf sözlerini yalanlamaktadır.

Bundan daha önemlisi ve daha büyüğü şu ki: Hureymila ehli ve arkalarındakiler dine sövmeyi izhar ediyorlar. Onlar, insanların çoğunun çoklukla istidlal ettikleri hüsnü zanları ile onların üzerinde olduğu dinin hak olduğuna inanıyor, en büyük riddet ve kötülük olan şeyleri yapıyor ve söylüyorlar. Eğer derseler ki: "*Tevhid haktır, şirk batıldır.*" fakat sapıkların putları hakkında konuşmazsa ve dese ki: "*Onlar bunun şirk olduğunu ikrar ediyorlar ve tevhidin hak olduğunu da ikrar ediyorlar, Allah'ın dinine sövmeleri bu yüzden onlara bir zarar vermiyor.*" Bu kıvırmıştır ve bağı olmuştur. Şirki övmüş, onu eli ve malı ile korumuş demektir. Allah yardım edendir.

Ebu'l Abbas, zekatı men edenlerin küfrü hakkındaki sözünde de dedi ki: "*Sahabe şöyle demedi: 'Sen vucubiyetini ikrar ediyor*

1 Munafikun, 3.
2 Nahl, 106.
3 Nahl, 107.

musun, yoksa etmiyor musun?' Bu ne sahabeden, ne de halifelerden varid olmadı. Bilakis Ebu Bekir Sıddık, Ömer'e dedi ki: "Vallahi eğer Resulullah'a verdikleri yuları benden men ederlerse onlarla savaşacağım" Savaşı sadece men etmelerinden dolayı mubah kıldı, yoksa vucubiyetini inkar etmelerinden dolayı değil. Rivayet edildi ki; onlardan bir taife vacipliğini ikrar ediyordu ama cimrilikten vermiyorlardı. Bununla beraber halifelerin, onlar hakkındaki siyerleri ve diğer siyerlerde onlarla savaştıkları, mallarını ganimet aldıklarını, çocuklarını köle aldıklarını anlatır. Onların ateşle savaşması da şehadet eder buna ki hepsini riddet ehli olarak isimlendirdiler. Bu Sıddık'ın radiyallahu anhu en büyük faziletlerindendi ki, Allah onun kalbini onlara karşı savaşta sebat ettirdi. Başkalarının tevakkuf edip durdukları gibi durmadı. Diğerleri de sonunda onun sözüne döndüler. Müseyleme'nin nübüvvetini ikrar edenlerle savaş için ise onların aralarında herhangi bir tartışma olmadı."[1] Şeyhin sözü bitti.

Zekatı men ettiklerinde mallarının ve çocuklarının esir alındığı ve ateş ile kafirlerin öldürüldükleri meselelerde muayyen tekfir hakkındaki sözlerini ve buna (muayyen tekfire) şehadet eden sözlerini iyi düşün. İşte bu dinin düşmanlarının muayyen tekfir yoktur diyerek kendilerini nispet ettikleri kişidir.

Bu Allah'ın düşmanlarının muayyen tekfir yapılamaz diyenlerin kendilerini nispet ettikleri kişidir.

İbn Teymiyye *rahimehullah* devamında dedi ki: "*Bundan sonra kitap ve sünnet naslarına dayanarak sahabenin, bunların kâfir olup riddet ehline dâhil olduklarına ittifak ettikleri sabit olmuştur.*"

Hakka tabi olmayı kast eden için tekfir ve savaş meselesinde sorunlar ortadan kalkacaktır. Sahabenin zekat vermeyenlerle savaşması, onların riddet ehli olduğuna icma etmeleri, mallarını ganimet ve çocuklarını esir almaları ve onlardan sahih olarak ulaşan bu fiil; kendinin İslam olduğunu iddia edenlerle İslam tarihinde yapılan ilk savaş ve meydana gelen ilk vakıadır. Bu çeşit bir olayın İslam tarihindeki ilk vakıasıdır. Yani kendilerinin İslam oldukları-

1 *Mecmuatul Fetava*, 28/472-519; *Fetaval Kubra*, 2/31; *Şerhul Umde Fil Fıkh*, 4/62.

nı iddia etmelerine rağmen (tekfir etmişlerdi) ki sahabe asrından vaktimize kadar gelen en açık vakıalardan biridir.

İmam Ebu'l vefa İbn Akil dedi ki: "*Ne zamanki avama ve cahillere teklifler zor geldi; şeriatın aydınlıklarından, kendi nefislerine kolay gelenin onlara gösterdiği yola saptılar.*

Böylelikle kendi emirleri altında başka bir yola girmediler. İşte onlar bu koydukları ile benim yanımda kafirdirler. Mesela kabirleri tazim etmek, ölüye hitap etmek ve ihtiyaçlarını ona yöneltmek gibi. Ve onların ahmaklıklarının olduğu kitaplarda: "Ey mevlam bana şunu bunu yap." gibi şeyler söylediler. Ağacın üzerine yırtık çul çaput asmak, Lat'a ve Uzza'ya tapanlara uymak gibi şeyler yaptılar. "

Burada kastımız: "Onlar bu koydukları ile benim yanımda kâfirdirler."

Aynı şekilde *Kitab'ul Funun*'da dedi ki: "*Allah canlıları yüceltmiştir. Sadece Âdemoğlunu yüceltmemiştir. Bu yüzden ikrah anında şirki mübah kılmıştır. Her kim kendi hürmetinin önüne senin hürmetini geçirir ve nefsi için istemediği zikri sana mubah kılıyorsa, bu sana ikramıdır. Senin onun emir ve yasaklarını tazim etmenden dolayı sana zina iftirası atana had uygulanmasını emretmesi, hırsızlıkta senin malını çaldığı için Müslümanın elini kesmesi, meşakkat nedeni ile seferde namazın yarısını senden kaldırması, çıkarma ve giyme meşakkati nedeni ile meshlere mesh yapmayı meşru kılması, senin sıhhatini korumak adına sana ölü etini haram kılması, acil had ile sana zarar geleceğinden dolayı yasaklaması ve senin için kitaplar indirmesi bundandır.*

Burada kastetmek istediğimiz; onun eğer insan Allah'a ortak koşarsa en kötü ve en çirkin bir hal üzere olduğunu belirterek şöyle demesidir: "Onun çeşitlerindendir ki; güneşe ve aya secde etmek. Yine başka suretlerde başka şeylere secde etmek gibi. Tıpkı kabirlerin üzerine kubbeler yapanlar gibi."

*Secde bazen yere eğilerek olabilir, bazen yere ulaşmadan sadece eğilmekle olabilir. Tıpkı şu ayetin tefsirinde olduğu gibi "**Kapıdan sec-***

de ederek girin"[1] İbn Abbas dedi ki: *yani rükû halinde.*

İbn Kayyum *İgaset'ul Lehfan*'da kabirleri tazimi inkardan bahsederken dedi ki:

"*Bu iş sahibi müşriklerden bazı aşırıları, bu konuda tasniflerde bulundular. Menasik-i Meşahid adını verdikleri kitapta ve diğer benzeri tasniflerinde bundan bahsettiler. Hiç kimseye bunun, İslam'dan ayrılıp putperestlerin dinine girmek olduğu noktasında kimseye gizli kalmaz.*"[2]

İşte bu İbn Kayyum'un zikrettiğidir. Bu kitabı telif eden adama İbn'ul Mufid deniyor. Sen bu adam hakkında ayni olarak dediğini gördün. Nasıl olur da muayyen tekfiri inkar edebilirler? Tekfir meselesinde imamların tabilerinin sözlerinin çoğundan azını biz zikrettik.

Hanefilerin tekfir meselesindeki sözleri ise bu meselede en katılarıdır. Hatta onlar abdestsiz namaz kılanı bile muayyen tekfir ediyorlar. Nehr'il Faig'de, Şerhi Durer'ul Buhar'da dedi ki:

"*Avvamdan bir çoğunun salih birinin kabrine gelerek "Ey efendim, fulan kaybolanımı getir ya da hastama afiyet ver, sana şu kadar altın, gümüş, mum ve yağ" diyerek kestikleri kurbanlar icma ile batıldır. Birçok yönden böyledir." Ta ki şöyle dedi: "Eğer zannederse ölü tasarruf hakkına sahiptir. Bu işte küfürdür." Ta ki yine şöyle dedi: "İnsanlar bu şirke, özellikle Ahmed Bedevi'nin mevlidinde buna iptila oluyorlar.*"[3]

Bu küfür diyerek yaptığı açıklamaya bak. Şu sözü ile: '*Düşün avamdan çoğunun düştüğü*'. Bunu izale etmeye güç yetiremeyen ilim ehli buna iptila oldular.

1 Nisa, 154.

2 *İgasetul Lehfan*, 1/197.

3 Ahmed Bedevi Mısır'daki müşriklerin kabrine giderek ona ibadet ettikleri bir türbenin sahibinin adıdır. Mısırlı halk onun hakkında birçok kerametler anlatırlar. Ancak insanlar ibadet eder hale gelerek onu Allah'a ortak koşulan bir put yaptılar.

Kurtubi müzikle zikir yapma ile ilgili makalesinde veya tasvirinde şöyle dedi: "*Bu icma ile haramdır.*"

Şeyh İbn Teymiyye'nin bu mesele hakkındaki fetvasını gördün. Bunu güzel görüp, helal sayan topluluklara kafir diyor. İcma ile bunun haram olduğunu bildiği halde helal sayanın da tekfir edileceğini belirtmiştir. Sen Kurtubi ve İbn Teymiyye'nin kelamlarını gördün. Onlar raks edip bunu müzik ile yapmayı helal sayanın küfründe birçok icma nakletmişlerdir.

Ebu'l Abbas İbn Teymiyye dedi ki: "*İbn'ul Hudeyri bana tahdis etti ki babasından, Şeyh Hudeyri zamanının Hanefi alimlerinden dedi ki: 'Buhari fakihleri diyorlardı ki: 'İbn Sina zeki bir kafirdir.'*"[1] İşte gördüğün gibi zamanın Buhara âlimleri, İbn Sina gibi tasnif sahibi İslam izhar eden bir muayyen şahsın tekfirine icma etmişler.

Malikilerin bu meseledeki sözleri ise daha fazla ve süratli fetva vermeleri ve hükmetmeleri yönünden daha meşhurdur ki, onlar insanların çoğunun akıl edemeyeceği kelimeden dolayı bir adamın öldürülmesine fetva verdiler. Kadı İyad, Şifa kitabının sonunda böyle bir şey zikretti. Gene Allah'tan başkasına tazim yönünden yemin edenin küfrünü zikretti. Bütün bu aktardıklarımız konuştuğumuzun çok daha altındadır, bununla onun arasında alaka yoktur.[2]

Şafiilerin bu meseledeki sözü ise; *Ravda* sahibi: "*Müslüman, Nebi ﷺ için kurban keserse bu küfürdür*" demiştir. Gene dedi ki:

"*Her kim İbn Arabi ve taifesinin küfründe şüphe ederse o da kafirdir.*" Bu konuştuğumuz meselenin çok daha altında bir mesele.

Gene İbn Hacer Al-Askalani 40 hadisi şerh ederken, İbn Abbas'tan gelen ***'Eğer istersen Allah'tan iste'*** hadisi hakkında; "*Manası*

1 *Mecmuatul Fetava*, 9/40.

2 Şeyhin burada kastı şu; yani bu aktardıklarımız bizim konuştuğumuz konudan, yani şirk işlemek meselesinden çok daha hafif meseleler olmasına rağmen ulemanın bu gibi meselelerde nasıl tekfir ettiklerini ortaya koymaktır. Çünkü Allah'ın kitabında çok açık bir şekilde açıkladığı şirkleri işlemek bu sayılan amellerde bulunmaktan daha ehemmiyetlidir.

şudur ki, kim Allah'tan başkasına dua ederse kafirdir." Gene bununla alakalı müstakil bir kitap telif ederek adını '*İlamul bi Kavati'ul İslam*' koydu. Orada birçok küfür olan söz ve amelleri zikretti ki, o sözler ve ameller kişiyi dinden çıkaran ve sahibinin muayyen tekfirini gerektiren sözlerdir.

Ve bu meselede imamın sözleri iki meselede toplanıyor:

Birincisi: Denilir ki; avamdan birçoğunun yaptığı gibi sahabelerin kabirlerinin yanında bununla ölülerden, dirilerden veya cinlerden bazılarına teveccüh edip onlara dua etmek, onlardan zararı defetmelerini istemek ve onlar için adak adamak, Nuh kavminin ve onlardan sonra gelenlerin ve Rasullerin sonuncusunu bitirmek için geldiği Kureyş'in yaptığı büyük şirklerdendir.

Allah bunu inkâr etmek için Rasuller göndermiş, kitaplar indirmiştir. Onları tekfir etmiş, onlarla savaşmayı emretmiştir. Ta ki dinin tamamı Allah'ın olsun diye. İyi bil ki, bu mesele Allah'ın kendisine kolaylaştırdığına kolaydır. Bugün müşriklerin âlimleri dahi bunların şirk olduğunu ikrar ediyorlar ve bunu inkar etmiyorlar. Ancak Müseylemetul Kezzab ve ashabından olan İbn İsmail ve İbn Halit gibiler, tezatlıkları ile karşı çıktılar.

Onlardan çoğunun hali, bunların şirk olduğunu ikrardır. Ancak onu ehlinin, yani şirkin ehline davet ulaşmamış diyerek özürlü görüyorlar.

Bazen derler ki: '*Nebi ﷺ zamanından başka kimse tekfir edilmez.*'

Bazen geçtiği gibi İbnul Kayyum'un *Medarik* adlı kitabındaki sözüne nispet ederek küçük şirk derler.

Bazen hiçbir sebep göstermezler. Bilakis genelde onların yollarını yüceltirler. Onların insanlar için çıkarılmış hayırlı bir ümmet olduklarını söylerler. Bazen sözlerin bu alimlere tartışma ve hilaf anında onlara döndürülmesi gerektiğini söylerler. Bunların cevabı Kitap, Sünnet ve İcma'da mevcuttur.

Onların genel olarak en açık cevapları bunların şirk olduğunu bildirmektir. Aynı şekilde başka şehirlerin alimlerinin de bunları şirk olarak ikrarlarını zikrederler. Bununla beraber onların çoğu bu şirke düşmüşler ve tevhid ehline karşı cihad etmişlerdir. Ancak bu meselenin bütün açıklığına rağmen yanlarında bu aslı ikrarı bulamadılar.

İkinci mesele: Bazıları da bunun küfür olduğunu ikrar etmişler, ancak İslam'ı cümleden inkâr etmedikçe tekfir edilmez demişlerdir. Kur'an'ı ve Nebi'yi ﷺ yalanlayıp, Yahudi ve Hristiyanlara tabi olmadıkça gene tekfir edilmez demişlerdir. Bu vakitlerde şirk ve inat ehli bununla mücadele etmekteler. Birinci meselede (bunların şirk olup olmamasında) cidal elhamdulillah çok azdır ve onların âlimleri dahi şirk ameller olduğunu ikrar etmekteler.

İyi bil ki; bu meselenin ise güzel bir tasviri vardır ki delilsiz iki özellikten dolayı bunu iptal etmeye yeter.

Birincisi: Onların sözlerinin muhtevası şudur: "*Allah'a şirk koşmak ve putlara ibadet olsa da onlara tekfir meselesinde tesir etmez. Çünkü insan Rasul'ü ve Kur'an'ı yalanlarsa, İslam milletinden başka bir millete geçerse ancak kafirdir, dediler. Putlara ibadet etmese dahi böyledir. Tıpkı Yahudiler gibi dediler. Eğer kendini İslam'a nispet ediyorsa, Allah'a ortak koşsa da tekfir edilmez; çünkü o Müslümandır. lailaheillAllah diyen, namaz kılıyor şöyle ve böyle yapıyor, şirk koşmasının ve putlara ibadet etmesinin bir tesiri olmaz. Bilakis o bedendeki siyahlık, körlük veya topallıktır. Eğer bu şirkin sahibi, Müslüman olduğunu iddia ediyorsa Müslümandır. Ama başka bir din iddiası varsa o zaman kâfir olur dediler.*"

Bu büyük rezilliktir; bu çirkin sözü reddetmek için sadece bu söz yeterlidir.

İkincisi: Rasul'e şirkle ve putlara ibadette isyan, fıtrat, akıl ve zaruri ilim ile bilinen bir şeydir ki ilimden sonra bu fiil açık bir küfürdür. Hiçbir nefis tasavvur edemez ki, velev insanların en ahmak ve en cahili olsa bile ki Allah Resulü'ne ﷺ isyan eden ve şirk ile

putlara ibadeti terk etmeyen kişiler hakkında onlar Müslümandır veya onlar tabi olanlardır diyemez. Zaruri fıtrat böyle bir adamın kafir olduğunu hemen aklına getirir ki o fıtrat sahibinin delile ve alim sözlerine bakmasının gereği bile yoktur.

Fakat cehaletin galip geldiği, ilmin azaldığı ve bu meselede konuşan sapıkların çokluğundan, hakkı seven bazı avam, Müslümanların kafasında karışıklık çıkarabilir. Onu hakir görme, delillere tafsilatlı bir şekilde bakması mümkün olmayabilir. Umulur ki Allah seni emin kılar, imanında ve sebat ettirir. Umulur ki seni emri ile doğru yola ulaştıran imamlardan kılar.

Bu sorunları izale edip de müminin yakînini artıran Nebi'den ﷺ ve ashabından ve kendilerini İslam'a nispet eden alimlerden gelen bir haber var ki, onların zikrettiği gibi Bera ve beraberinde bir bayrak ile babasının karısı ile evlenen adamı öldürüp malını alması için göndermesidir.

Beni Mustalik Gazvesi zekatı men ettiklerindeydi ki bu da önemli misallerdendir.

Ebu Bekir ve ashabının, zekatı men edenlerin mallarını almaları ve çocuklarını esir alarak onları mürted olarak isimlendirmesi de bu misallerdendir.

Yine Ömer *radiyallahu anhu* döneminde sahabelerin Kudame İbn Muaz'ın ve ashabının eğer tövbe etmezlerse tekfirlerine icma etmeside buna misaldir. Onlar Allah'ın şu sözünü tevil ederek: ***"İman edip salih amel işleyenlerin gene iman edip sakındıklarında yediklerinde ve içtiklerinde bir bahis yoktur."***[1] Bazı havasa içkinin helal olduğunu zannettiler.

Gene sahabelerin Osman *radiyallahu anhu* zamanında Müseyleme'nin peygamberliğini konuşan, ancak ona tabi olamayan mescid ehlinin tekfirine icma etmeleri gibi. Ancak sahabe onların tövbelerini kabulünde ihtilaf ettiler. Yine Ali *radiyallahu anhu* aşırı gidenleri

1 Maide, 93.

ateşle yakması da misallerdendir.

Gene sahabeden arta kalan tabiînin icmasıdır ki, onlar Muhtar İbn Ubeyd ve tabiîleri hakkında küfürlerine hükmettiler. O ki Ehli Beyt'in ve Hüseyin'nin *radiyallahu anhu* kanının yerde kalmamasını talep ettiğini iddia ediyordu.

Gene tabiînin ve sonra gelenlerin, Ca'd Bin Dirhem gibi ilim ve din sahibi meşhurların öldürülmesine icma etmeleri bu kabildendir. Bunun gibi sayılamayacak kadar vakıalar vardır.

İlklerden ve sonlardan kimse, Ebu Bekir ve diğerleri hakkında "*Nasıl lailaheillAllah diyen namaz kılıp zekât veren Beni Hanife ile savaştı?!*" dememiştir.

Yine onlardan hiçbirine Kudame ve arkadaşlarının tevbe etmezlerse tekfirlerinin işgal olmaması, aynı şekilde İbn'ul Cevzi zamanında Ubeyd El Kaddah, Magrip, Şam ve Mısır gibi şehirlere sahip iken İslam izhar edip, cumayı ve cemaati eda ederken, kadılara ve müftülere sahipken, İslam'a muhalif sözler ve fiiller izhar etmiş, ilim ve din ehlinden kimse onlarla savaşmak noktasında duraksamamıştır. Mısır onlardan alındığında İbn'ul Cevzi '*Mısır'a Yardım*' adında kitap tasnif etmiştir.

Ne ilklerden ne de sonlardan herhangi birinin, İslam iddiasında bulundu diye ya da lailaheillAllah dedi diye ve bazı İslam'ın rükünlerini izhar etti diye birilerinin tekfirinde duraksadıkları görülmemiştir. Ancak zamanımızdaki bu oynayanların dışında, şirk olduğunu ikrar ederek duraksayan duymadık. Bunlar dediler ki: "*Ancak bu şirki yaparken güzel görür ya da ehli ile dursa ya da tevhidi kötülerse ya da ehli ile savaşırsa ya da bunun için onlara buğz ederse, lailaheillAllah deyip İslam'ın beş rüknünü yerine getirdiğinden dolayı tekfir edilmez.*" Bu sözlerine de Nebi ﷺ bunu İslam olarak isimlendirmesini delil getirdiler.

Bu sapık, cahil ve zalimlerden başkası kesinlikle böyle dememiştir. İlim ehlinden bir harf ya da onlardan birini bulurlarsa hatır-

layacağın gibi bu ahmak çirkin sözlerine delil edinirler.

Fakat iş Yemeni'nin kasidesinde dediği gibidir:

"*Alimlere kaldırılmayan sözlerin bizim katımızda sözden başka değeri yoktur.*"

Son olarak sözümüzü Buhari'nin *Sahih*'inde zikrettiği '*Zamanın Değişip İnsanların Putlara İbadet Edeceği*' babı ile noktalayacağız. Sonra senedi zikredip ***'Devs kabilesinin kadınlarının kalçaları zül hulasada çalkalanmadıkça kıyamet kopmaz'***[1] hadisini zikretti. Zül hulasa, Devs kabilesinin ibadet ettiği puttu. Bu yüzden Nebi ﷺ Huceyr bin Abdullah'a ***'Zül hulasaya gitmeyecek misin?'*** dedi. Beraberindekilerle bineklere binerek oraya gittiler. Orayı yakıp yok ettiler. Sonra Nebi ﷺ geldi ve döndüler. Tercümede hadis Buhari'nin şartı üzere zikredilmemiş. Daha sonra kendi şartı üzere gelen buna delalet eden diğer hadisleri zikretti. Sonra tercümesinde '*Zamanın Değişip Putlara İbadet Edilmesi*' adını verdi. Bu hadisi ondan başka imamlar da naklettiler. Allah en iyisini bilendir.

Şimdi ise Allah'ın kitabından, Resulü'nden ve ilim ehlinin sözlerinden genel olarak kalbin ve dilin cihadından, Allah'ın düşmanlarına düşmanlık ve velilerine dostluk beslemeye dair zikirlerde bulunacağız ki İslam ancak ve ancak bununla sahih olur ve insan İslam'a bununla girebilir.

ALLAH'IN DÜŞMANLARINDAN OLAN MÜRTED, MÜNAFIK VE KÂFİRLERE DÜŞMANLIK YAPMANIN VACİPLİĞİ

"Allah kitapta size şunu da farz kıldı ki; Allah'ın ayetleri ile dalga geçildiğini veya küfredildiğini işittiğiniz zaman onlar başka boş bir söze dalıncaya kadar onlarla oturmayın.Yoksa sizde onlar gibi olursunuz."[2]

1 *Buhari*, 7116; *Müslim*, 2476.

2 Nisa, 140.

"Sizden kim onları dost edinirse o da onlardandır."[1]

"Ey iman edenler! Benim ve sizin düşmanlarınızı dost edinmeyin."[2]

"Biz sizi tekfir ediyoruz. Bizim ile sizin aranızda bir olarak Allah'a iman edinceye kadar ebedi bir buğz ve düşmanlık başlamıştır."[3]

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir kavmin Allah'ın ve resulünün sınırlarını çiğneyenlere babaları, kardeşleri ve aşiretleri dahi olsa, onlara sevgi beslediklerini göremezsin."[4]

İmam Hafız İbn Vaddah dedi ki; birden fazlası bana haber verdi ki; Esed bin Musa Esed, İbnul Ferrat'a şöyle yazdı:

İyi bil ki ey kardeşim! Bu kitabeyi yazmamın sebebi beldenden insaf sahibi senin davetine itaat eden salihlerin hakkında verdikleri haberlerdir. Sünneti izhar etmen ne güzel bir ameldir. Bidat ehlinin ayıplarını ortaya çıkarman ve onların ayıplarını zikretmen, onları kötülemen ile Allah sana yardım etmiş, seninle sünneti izhar etmiş ve seni onlara karşı güçlendirmiştir. Senin onların ayıplarını izhar etmen ile Allah senin elinle onları zelil etmiş ve bidatlerini gizli bir hale getirmiştir ve yok etmiştir. Bu sevabın ile müjdelen ey kardeşim. Cihaddan, hacdan, oruçtan ve namazdan daha faziletli amel edindin. Bu ameller, Allah'ın Kitabı'nı ikame etmenin ve Rasulü'nün sünnetini ihya etmenin neresinde olur? Rasulullah ﷺ şöyle dedi: *"Kim benim sünnetimden bir şeyi ihya ederse, ben onunla cennette böyle olacağım."* -iki parmağını gösterdi- yine şöyle dedi: *"Hangi davetçi benim yoluma çağırırsa kıyamete kadar ona uyanların misli kadar ecri vardır."* Öyleyse hangi amel bu ecre ulaşabilir? Yine Allah için her bidatın yanında onu kınayan ve alametleri hakkında konuşan Allah'ın velilerinden bir veli, İslam'ın bir tuzağı olarak bulunur.

Ey kardeşim bu ganimet ile ganimetlen ve onun ehlinden ol. Çünkü Nebi ﷺ Muaz'ı Yemen'e gönderirken şöyle dedi ve vasiyet

1 Maide, 51.
2 Mümtehine, 1.
3 Mümtehine, 4.

etti: ***"Şüphesiz Allah'ın senin elin ile birine hidayet etmesi şundan ve bundan senin için daha hayırlıdır."*** Bundan söylenen en yüce söz budur. Sen bununla ganimetlen ve sünnete çağır ki arkanda binler olacak ve bu sünneti ihya eden bir cemaat olacak. Senden sonra imamlar olacaklar ve kıyamete kadar senin için ecir olacak. Bir eserde geldiği gibi, sen amel et, niyet et ve ecrini bekle. Allah, sapık bidatçi fetvacıyı bile senin elinle çevirecektir. Sen böylece Nebi'nin ﷺ halefi olacaksın. Buna benzer daha güzel bir amelle Allah ile karşılaşamazdın. Aynı şekilde seni bidat ehlinin arkadaşı, kardeşi ve onunla oturan olmaktan sakındırırım. Bir eserde şöyle geldi: "*Kim bidat sahibi ile otururwhile ondan koruma kalkar ve nefsine bırakılır. Kim bidatçıya giderse İslam'ı yok etmeye gider.*" Gene başka bir eserde şöyle geldi: "*Allah'tan başkasına ibadet edilenler için de Allah'ın en buğz ettiği heva sahibidir.*"

Bidat sahiplerine Nebi'den ﷺ lanet gelmiştir. Allah onların ne farzlarını, ne nafilelerini ve ne de adaletlerini kabul etmiyor. Onların oruçları, namazları ve ictihadları arttıkça Allah'ın onlara olan uzaklığı artar. Onların meclislerini kaldır. Onları zelil et. Allah'ın uzaklaştırdığı gibi sende onları uzaklaştır. Rasulullah'ın ve hidayet imamlarının onları zelil ettiği gibi onları zelil et.—sözü burada bitti.

Bu ve buna benzer seleften gelen sözlerin hepsi sahibini dinden çıkarmayan bidat sahipleri hakkında söylenmiştir. Ancak onlar şiddetle uyarmış ve sakındırmışlardır. Bunun iki sebebi var:

Birincisi: Dinde bidat hakkındaki sertliktendir ki bu büyük günahlardandır. Onlara karşı en katı muamele ile davranılır. Tıpkı insanların kalplerinde bir Rafizi ibadete düşkün âlimde olsa, Sünni bir büyük günah sahibinden daha fazla buğz edilmiş bir halde olması gibidir.

İkincisi: Bidatin sahibini açık riddete doğru götürmesindendir ki birçok bidat sahibi bu hale düşmüştür. Nebi'nin ﷺ yaptığı şiddetli sakındırma gibi. Tıpkı salih bir adamın kabrinin yanında ibadet noktasında, Müslüman ilerisinde şirke düşüp mürted olması konusunda şiddetle sakındırdı ise onlar da şiddetle sakın-

dırdılar. Kim bunu anlar ise bizim konuştuğumuz riddet ve ehli ile mücadele meselesi ile bidat meselesinin farkını anlamıştır. Aynı şekilde büyük nifak ve ehli ile yapılması gereken mücahede de olduğu gibi. Muhkem ayetler bu meselelerde inmiştir. ***"Ey iman edenler kim içinizden dininden dönerse Allah onların yerine Allah'ın onları sevdiği onların da Allah'ı sevdiği topluluk getirir." "Ey Nebi! Münafıklara ve kafirlere karşı sert ol ve onlarla cihad et. Onların varacağı yer cehennemdir. O ne kötü varış yeridir. O sözü söylemediklerine yemin ediyorlar. Fakat küfür sözünü söylediler ve imanlarından sonra kafir oldular."***

İbn Vaddah '*El Bida ve'l Havadis*' adlı kitabında bu ümmet arasında küfür ve sapıklık fitnesi düşeceğine dair hadisi zikrettikten sonra şöyle dedi: "*Küfür fitnesi riddettir ve malı ganimet almak helal olur. Delalet fitnesinde ise malı ganimet almak helal olmaz. Bizim içinde olduğumuz fitne, delalet fitnesidir ki malı ganimet almak helal olmaz.*" Ve gene dedi ki: "Bize Esed ona da bir adam İbnul Mubarek'ten haber verdi ki: İbn Mesud şöyle dedi: '*Şüphesiz her bidatin yanında onu zemmeden ve alametlerini konuşan Allah'ın velilerinden bir veli olarak İslam'ın ona tuzağı vardır. Bu yerlerde hazır bulunarak ganimetlenin ve Allah'a tevekkül edin.*' İbn'ul Mubarek dedi ki: '*Allah kefil olarak yeter.*' Sonra isnadını zikrederek selefin bazılarından şunu nakletti: '*Birinin bir ay itikaf yapmasındansa birinin kötü fikrini izhar etmesi daha sevimlidir.*'

Bana Esed, o da Ebi İshak el-Hizai'den, o da Evzai'den haber verdi ki: "Bazı ilim ehli şöyle derlerdi: '*Allah bidat sahibinden orucu, namazı, cihadı, sadakayı, haccı ve adaleti kabul etmez. Sizin en akıllınız onlara karşı şiddetli olan, onların bidatlerinden insanları sakındıran ve kalplerinin onlardan dolayı ürperdiği kişilerdir.*' Dedi ki: "*Eğer bidatlerini insanların dışında gizleselerdi kimse onları gizlemezdi ve avretlerini ortaya çıkarmazlardı. Fakat Allah sözü dinlenmeye daha layıktır. Eğer açığa çıkarılırsa ve ilim neşredilirse, orası hayat bulur ve o sapmış beldeye Resulullah'ın ﷺ duası ile rahmet ve koruma ulaşır.*" Sonra isnadını rivayet ederek dedi ki: "Otururlarken Ebu Musa El Eşari'ye ve Huzeyfe'ye geldi ve dedi ki: '*Bir adam gördün mü ki Allah için kızmış ve kılıcını vurmuş ta ki öldürülmüş. Bu adam cennette mi*

ateşte mi?' Ebu Musa dedi ki: '*Cennettedir.*' Huzeyfe dedi ki: '*Adama anlat ve ne dediğini anlamasını sağla.*' Bunu üç kere tekrar etti ve dedi ki: '*Ona anlatacağım.*' Onu çağırdı ve dedi ki: '*Eğer arkadaşın kılıcını vurur ve kırarsa, hakka isabet etti ise ve bu hak üzere öldürüldü ise cennettedir. Eğer hak üzere değilse ve Allah onu hakka isabet ettirmedi ise ateştedir.*' Sonra dedi ki: '*Nefsimi elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, senin sorduğun şekilde çok kişi ateşe girecektir.*' Sonra isnadını zikretti ve Hasan'dan şu sözü nakletti: '*Bidat sahibi ile oturma, çünkü kalp hastalanır.*' Sonra senedini zikrederek Süfyan es Sevri'den şunu nakletti: '*Bidat sahibi ile oturan, şu 3 şeyden birinden kurtulamaz: Başkası için fitne olmaktan, kalbine bir şey düşerek ayağının kaymasından ve bununla ateşe girmesinden ve şöyle demekten ki 'Vallahi ben onun konuştuğu bidatı konuşmuyorum ve ben nefsimden bu konuda eminim' Her kim ki göz açıp kapayıncaya kadar ona meylederse nasıl Allah onu dininden emin kılar?*' Sonra isnadını zikrederek seleften bazılarından şunu nakletti: '*Kim zikir için bidat sahibine gelirse İslam'ın yıkılmasına yardım etmiştir.*'

Esed dedi ki: "Bana birçokları Ebu Said'den haber verdi ve dedi ki: '*Kim bidat sahibi ile otururbut Allah'ın koruması ondan kalkar ve nefsine bırakılır.*' Esed İbn Musa'dan haber verdi ve dedi ki: '*Bize Hammad bin Zeyd, Eyyub'dan haber verdi ve dedi ki: 'Ebu Kulabe dedi ki: 'Heva ehli ile oturmayın. Onlarla tartışmayın da. Çünkü ben onların delaletlerine dalmayacağınızdan emin değilim. Ya da bildiğiniz şeyde size batılı hak göstermelerinden emin olamıyorum.*' Ve dedi ki: '*Eyyub akıl sahibi fakihlerdendi.*' "

Esed İbn Musa haber verdi ve dedi ki: "Bize Zeyd Muhammed bin Talha'dan haber verdi ve dedi ki: '*İbrahim şöyle dedi: 'Bidat ashabı ile oturmayın ve onlarla konuşmayın. Ben kalplerinizi çevirmelerinden korkarım.*' Esed isnad ile haber verdi ve dedi ki: '*Ebu Hureyre şöyle dedi:* 'Nebi ﷺ şöyle buyurdu: ***'Kişi dostunun dini üzeredir. Kimin dost edindiğine iyi baksın.'*** "

Bize Esed, Mümel'den o da İsmail'den o da Hammad bin Zeyd'den o da Eyyub'ten haber verdi ki: "Bir gün adamın biri Muhammed İbn Sirin'in yanına girdi. Dedi ki: '*Ey Ebu Bekir, sana Al-*

lah'ın kitabından bir ayet okuyayım ve üzerine bir şey arttırmayayım da sonra çıkacağım' deyince, İbn Sirin parmakları ile kulaklarını tıkadı. Ve dedi ki: '*Eğer Müslüman isen ben çıkmadan evimden çık dedi*.' Dedi ki: '*Ey Ebu Bekir, ben bir ayet okuyayım ve hiçbir şey arttırmayayım da sonra çıkayım*.' Elbisesi ile şiddetli bir şekilde kalktı ve kıyama geçti. Biz adama yöneldik ve: '*Çıkman gerekiyor yoksa o çıkacak. Senin bir adamı evinden çıkarman helal midir?*' dedik. Adam çıktı. Dedik ki: '*Ey Ebu Bekir, neden adamın okumasına sonrada çıkmasına izin vermedin?*' Dedi ki: '*Vallahi ben kalbimin onun diyeceğine isabet etmesinden korktum yoksa ayetin okunmasından değil. Fakat ben, kalbime çıkarmaya güç yetiremeyeceğim bir şeyin girmesinden korktum*.'

Esed haber verdi ki, Sevde'den Damre haber verdi ve dedi ki: "Ben Abdullah İbn Kasım'dan şunu işittim: '*Hiçbir heva sahibi kul yok ki onu terk etmeli yoksa ona daha şerlisi ulaşacaktır*.' Dedi ki: '*Bu hadisi bazı arkadaşlarımıza zikrettim*.' Dediler ki: 'Nebi'nin ﷺ şu hadisi bunu tasdik ediyor: ***'Okun yaydan çıkması gibi İslam'dan çıkarlar. Sonra ok üstüne dönene kadar dönmezler.'*** "

Esed haber verdi ve dedi ki: "Musa bin İsmail, Hammad bin Zeyd'den o da Eyyub'den haber verdi ve dedi ki: '*Bir adam bir görüşte idi döndü. Ben sevinçli bir şekilde Muhammed'e geldim ve dedim ki: 'Falan daha önceki görüşünü değiştirdi duydun mu?' Dedi ki: 'Değişene bakın. Onların son sözleri öncekinden daha kötüdür. İslam'dan çıkıyorlar ve geri dönmüyorlar.'* "

Sonra isnadı ile Huzeyfe'den şunu naklediyor: "O beyaz bir çakıl aldı ve avucuna koydu. Sonra dedi ki: '*İşte bu din. Bu çakılın parlaklığı gibi parlak. Sonra bir avuç toprak aldı. Çakıl arkasında kalacak şekilde ona toprak attı. Sonra da dedi ki: 'Nefsimi elinde tutana yemin ederim ki, öyle kavimler gelecek ki bu dini böyle gömecekler, tıpkı bu çakıl gibi.'* "

Muhammed İbn Said isnadı ile Ebu Derda'dan haber verdi ve dedi ki: "*Eğer Nebi ﷺ aranıza gelse kendi ve ashabının zamanından doğru olarak sadece namazı bulurdu*."

Süleyman bin Muhammed isnadı ile Ali'den haber verdi ve dedi ki: "*İlim talep edin ve onu bilin. Onunla amel edin ve ehlinden olun. Bazılarınızın üzerine öyle bir zaman gelecek ki hakkın onda dokuzu reddedilecek.*"

Yahya bin Yahya isnadı ile Ebi Sehl İbn Malik'ten, o da babasından şöyle rivayet etti: "*Benim insanlar da yetiştiğim ve gördüğüm tek şey ezan kalmış.*" İbrahim bin Muhammed isnadı ile haber verdi ve Enes'in şöyle dediğini rivayet etti: "*Ben Resulullah ﷺ zamanından zamanınızda lailaheillAllah sözünden başka bir şey bilmiyorum.*"

Muhammed İbn Said haber verdi, Esed isnadı ile Hasan'dan şunu rivayet etti: "Eğer bir adam ilk selefe ulaşsaydı da sonra da bu zamanda gönderilseydi İslam'dan hiçbir şey bilmezdi. Dedi ki: '*Ellerini koydu ve dedi ki: 'Ancak şu namazı bilirdi.*' Sonra dedi ki: '*Vallahi kim bu kötülüklerde yaşarsa yada salih selefe ulaşmaz da bu bidatına çağıran mübtedileri görürse ve aynı şekilde dünyaya çağıran arkadaşlarını görür de; Allah onun kalbini korur da salih selefi zikreder, onların yoluna uyar ve onların eserlerini anlatırsa, Allah katında büyük ecre ulaşır. Siz böyle olun inşaAllah.*' "

Abdullah bin Muhammed isnadı ile Meymun bin Mihran'dan haber verdi ve dedi ki: "*Eğer seleften biri sizin yanınıza gelseydi şu kıblenizden başka bir şey bilmezdi.*" Muhammed İbn Kudame el Haşimi isnadı ile Ümmü Derda'dan haber verdi ve dedi ki: "Ali, Ebu Derda'nın yanına kızgın girdi. Dedim ki ona: '*Niye kızgınsın?*' Dedi ki: '*Vallahi onlar Nebi ﷺ zamanından cemaat namazından başka bir şey bilmiyorlar.* -Başka bir lafızda- *Bir adam İslam'ı ve ehemmiyetini öğrenirse sonra da onu kaybederlerse hiçbir şey bilemezler.*' "

Abdullah İbn Amru'dan isnadı ile haber verdi ve dedi ki: "*Eğer bu ümmetin ilklerinden iki adam mushafsız bir şekilde bu bazı vadilere gelseler, insanlar hiçbir şey bilmeseler de onlara gelirlerdi.*"

Malik dedi ki: "Bana ulaştı ki Ebu Hureyre şu ayeti okurdu: ***'Yardım geldiği zaman sen insanların topluluklar halinde Allah'ın dinine girdiğini göreceksin.'*** Sonra da şöyle dedi: '*Nefsimi elinde tu-*

tan Allah'a yemin ederim ki insanlar bu dine topluluk olarak girdikleri gibi, topluluk olarak da çıkıyorlar.' "

Dur ve bunu iyi düşün. Eğer tabiin döneminde ve sahabelerinde son dönemlerinde iş böyle ise; nasıl Müslüman çokluğa bakar ve batıla bunu delil edinir?

Sonra İbn Vaddah isnadı ile Ebu Umeyye'den şöyle rivayet etti: "Ebu Salebe'nin yanına geldim dedim ki: '*Ey Ebu Salebe bu ayeti nasıl yapacağız?*' Dedi ki: '*Hangi ayet?*' Dedim ki: ***'Eğer iman edersenız sapkınlar sizi saptıramazlar.'*** Dedi ki: '*Vallahi ben haberci olarak onu sordum. Rasulullah'a ﷺ sordum dedi ki:* ***'İyiliği emredin kötülükten men edin. Öyle ki sen göreceksin ki; heva tabi olunan, dünya seçilen ve herkesin kendi görüşü olacak. Sen kendinle uğraş, avamın işlerini bırak. Çünkü sizin ardınızdan sabır günleri gelecek. O gün bir amel işleyen elli kişinin ecri gibi ecir kazanacak.'*** Denildi ki: '*Onlardan elli kişinin ecrinide mi?*' Dedi ki: ***'Sizden elli kişinin ecrini.'*** "

Sonra isnadı ile Abdullah bin Ömer'den Nebi'nin ﷺ şu hadisini rivayet etti: ***"Gariplere müjdeler olsun.*** (3 kere tekrar etti) dediler ki: '*Garipler kimler?*' Dedi ki: ***'Çok kötü insanların içindeki az salih insanlardır. Onlara buğzedenler sevenlerden çoktur.'*** "

Muhammed bin Said isnadı ile *Maarifi*'den şöyle rivayet etti: "Rasulullah ﷺ dedi ki: ***'Gariplere müjdeler olsun. Onlar ki inkâr edildiği zaman Allah'ın kitabına yapışanlar ve söndüğü zaman sünnetimi bilenlerdir.'*** Muhammed bin Yahya haber verdi: '*Esed isnadı ile haber verdi ki, Salim İbn Abdullah babasından haber verdi ve dedi ki: 'Nebi ﷺ şöyle dedi:* ***'İslam garip başladı. Garip olana kadar da kıyamet kopmayacaktır. O gariplere müjdeler olsun insanlar ifsat olduğunda, yine insanlar ifsat olduğunda o gariplere müjdeler olsun.'*** Abdurrahman şöyle işitti: ***'İslam garip başladı, başladığı gibi garipliğe dönecektir. Ne mutlu o gariplere.'*** Denildi ki: '*Kimdir garipler ey Allah'ın resulü?*' Dedi ki: ***'İnsanlar ifsat olduğunda onları ıslah edenlerdir.'*** " Bu da hafiz İbn Vaddah'ın bidatler kitabının naklettiğimiz sözün sonudur.

Garipler hakkındaki hadisleri iyi düşün. Bir kısmı sahihdir ve bir kısmı da şöhret bulmuştur. Aynı şekilde alimlerin bunun uzun

zaman sonra vakî olacağına dair icmalarını düşün. Hatta İbn kayyum şöyle dedi kendi zamanı için:

"*İslam, zamanımızda ilk zuhur ettiğinden beri en garip halini yaşıyor.*"

Bu sözü çok ama çok iyi, güzelce düşün ki insanların çoğu hevalarına uyarak çokluklara ve kalabalıkların karartılarına kanarak haktan saptılar. Bundan kurtulanlar ne de azdır.

Biz de Buhari'nin *Sahih*'inde rivayet ile noktalıyoruz. Abdullah İbn Mesud'dan gelen rivayette dedi ki: "Nebi ﷺ: ***'Allah benden önce hiçbir Nebi göndermesin ki onun ümmetinden havarileri ve ashabı olmuştur. Onun sünnetini alırlar ve ona itikat ederler.'*** Başka rivayette: ***'Onun hidayetine uyarlar, sünnetine uyarlardı. Onlardan sonra arkalarından öyleleri geldi ki; yapmadıklarını söylediler, emredilmediklerini yaptılar. Kim onlarla eli ile cihad ederse mümindir. Kim onlarla dili ile cihad ederse mümindir. Kim onlarla kalbi ile cihad ederse mümindir. Bunun ardında hardal tanesi kadar iman yoktur.'*** "

Ben Şeyh Takıyyuddin'in bir risalesini gördüm ki, o risaleyi ona hapis de iken düşmanlarına karşı yumuşak davranmasını ve hapisten çıkmasının kolaylaşması için rıfkı tavsiye eden mektuplara yazdığı cevapta şöyle diyor:

Hamd Allah'a aittir. O'ndan yardım diler ve O'na istiğfar ederiz. Kötü amellerimizden ve nefislerimizin şerrinden Allah'a sığınırız. O kime hidayet ederse onu saptıracak yoktur. Kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Şehadet ederiz ki Allah'tan başka ilah yoktur ve ortağı da yoktur. Şehadet ederiz ki Muhammed ﷺ O'nun kulu ve elçisidir. O'nu hidayet ve hak din ile gönderdi ki bütün dinlere üstün gelsin diye. Şahit olarak Allah yeter. Çokça selam ona, ashabına ve ailesine olsun. Bundan sonra;

Allah'ın kalplerine imanı yazdığı ve katından ruh ile desteklediği iki güzel Şeyhin ve kardeşlerin yazdıkları mektup kağıdı elime ulaştı. Onları sıdka dahil etsin. Sıdktan çıkaranlardan temizlesin. Kendi ka-

tında yardım edeceği bir sultan versin. Beyan ile ilim ve hüccet sultanı versin. Burhan, sultan, kudret, yardım versin. Onları evliyalarından kılsın ve galip taraftarları arasına katsın. Sabrı ve yakîni birleştiren imamlardan kılsın. Allah vaadini gizlide ve açıkta yerine getirir. Rahman'ın kulları için şeytanın taraftarlarından intikam alır. Ancak hikmeti ve geçen sünneti gereği imtihan ve belalar sebebi ile Allah, iman sıdk ehlini bunlarla imtihan ile ayırır. Nifak ve iftira ehlini ayırır. O'nun Kitabı delalet ediyor ki iman iddiasında olan imtihan edilir. Ceza azgınlık ve isyan sahiplerinindir.

"Elif lam mim. İnsanlar iman ettik demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı sandılar. Biz onlardan öncekileri de imtihan ettik. Ta ki Allah sadıkları ve yalancıları bilsin diye. Kötülükleri yapanlar bizi geçeceklerini mi sandılar? Ne kötü hükmediyorlar."[1]

Allah, iman iddiasında olan kişinin doğru ve yalancı bilinmeden, fitneye uğratılmadan bırakılmasını burada inkar ediyor.

Allah Kitabı'nda sadık bir imanın, Allah yolunda cihad ile olacağını haber veriyor:

"Arabîler dediler ki: 'İman ettik. ' De ki: 'İman etmediniz. Fakat İslam olduk deyin. İman daha kalplerinize girmedi.' ... Müminler o kimseler ki; Allah'a ve Resulü'ne iman edip sonra geri dönmeyen ve Allah yolunda malları ve nefisleri ile savaşan o kimselerdir. İşte onlar sadıklardır."

Yine Allah, ucundan kıyısından iman edenlerin fitne anında geri döneceklerini haber verdi. Onların yanında iman ancak dünyanın hayrı geldiğinde sebat buluyor.

"İnsanlardan bazıları Allah'a kıyısından ibadet ederler. Hayır dokunursa mutmain olur. Eğer fitne isabet ederse gerisin geri döner. Dünya ve ahiret hüsran olur. İşte bu apaçık hüsrandır."

"Allah sizden cihad edenleri ve sabredenleri belli etmeden cenne-

1 Ankebut, 1-3.

te gireceğinizi mi sandınız?"

"Mücahidleri ve sabredenleri bilmek için sizi imtihan edeceğiz."

Yine haber verdi ki, mürtedlerin yerine Allah'ı seven ve sevilen mücahidleri getirir.

"Ey iman edenler, eğer dininizden dönerseniz Allah yerinize Allah'ın onları sevdiği, onlarında Allah'ı sevdiği bir topluluk getirir. Onlar da sizin gibi olmazlar. Allah yolunda cihad eder ve kınayıcının kınamasından da korkmazlar."[1]

İşte bunlar kendilerine verilen nimete şükredenler ve başlarına gelenlere sabredenlerdir. Yine dedi ki:

"Muhammed yalnızca bir resuldür. O'ndan öncede resuller geldi. O ölünce topuklarınızın üstüne gerisin geri mi döneceksiniz?"

Eğer Allah bir insanı sabır ve şükür ile beraber olarak nimetlendirse, hayrın tamamımı ile nimetlenmiş olur. Nebi'nin ﷺ dediği gibi: *"Allah mümin için ne takdir ederse onun için hayır olur. Hayır ulaşsa şükreder ecir kazanır. Zarar isabet ederse de sabreder gene ecir kazanır." Allah Kitabı'nın birçok yerinde, çok sabreden ve şükreden kulları övmektedir. Allah kimi sabır ve şükür ile nimetlendirmedi ise onun hali şerdir. Mutluluklardan ve zararlardan her biri kendi hakkında malın kötülenmesidir. Hele ki bu birde yüce işlerde olursa nasıldır? Yani enbiyaların ve sıddıkların yolu ise, dinin aslının ispatı var ise, imanın ve Kur'an'ın sapık iftiracı nifak ehlinin tuzağından korunması var ise nasıl olur. Allah'a çokça hamd olsun. Rabbimizin sevdiği ve razı olduğu şekilde mübarekli hamd O'na olsun. Vechinin keremine istediği gibi hamd O'na olsun.*

Allah sizi ve diğer müminleri sabit söz ile dünya ve ahiret hayatında sabit kılsın. Zahir ve batın nimetini tamamlasın. Dinine, Kitabı'na, Rasullerine ve mümin kullarına kendileri ile savaşmayı emrettiği ve onlara karşı katı olmamızı istediği nifak ehli kâfirlere karşı yardım etsin.— Zik-

1 Maide, 54.

redilen uzun risaleden Şeyh Ebu'l Abbas'ın sözleri burada bitti.

Aynı şekilde Ebul Abbas'a 'haşhaş'ın yenmesinin caiz olduğunu söyleyenlerin hükmü sorulduğunda dedi ki: "*Bu haşhaşın yenmesi haramdır. Bu haram kılınan en büyük pisliklerden bir pisliktir. Azı ve çoğu birdir. Fakat çok kullanımı adamı sarhoş eder. Müslümanların ittifakı ile bu haramdır. Bunu helal sayan kafirdir. Tevbeye çağrılır ve tevbe etmezse kafir olarak öldürülür. Onun cenazesi yıkanmaz, cenaze namazı kılınmaz ve Müslümanların mezarlığına defnedilmez.*"

Mürtedin hükmü, Yahudi ve Hristiyanların hükmünden daha şerlidir. Bunu helal sayanlardan bazılarının, bu bazı kişilere zikri ve fikri götürmez ise helaldir demeleri veya genele helaldir demeleri arasında fark yoktur. '*İnsana yolda faydası olur veya sakini hareketlendirir*' gibi sözlerin de önemi yoktur.

Seleften bazılarının içkinin bir kısma helal olduğunu sanmaları gibi. Allah'ın şu sözünü tevil ettiler. ***"O müminlerin yediklerinde ve içtiklerine iman edip sakındıkları ve salih amel işledikleri müddetçe bir sıkıntı yoktur."*** *Sahabenin âlimleri, Ömer ve Ali haramlığını ikrar ederlerse sopa vurulmasına ve eğer helalliğinde ısrar ederlerse öldürülmelerine ittifak ettiler.*—Şeyhin sözü burada sona erdi.

Bu sözü iyi düşün ve kendisini ona nispet etmelerine rağmen muayyen tekfirden uzak duranların, peygamberlerin dinine olan küfürleri açığa çıksa da şirk ehlinden olsa da, onların nasıl da böyle insanları hak ehli gördüklerini, onlarla birlikte olmayı emrettiklerini, tevhide açıkça sövmeyeni inkâr etmediklerini ve bu müşriklerin kendilerini İslam'a nispet ettiklerinden dolayı onlarla olmalarını iyice bir düşün.

Bak nasıl da muayyen tekfire giriyor. Velev ki haşhaşı helal gören ibadete düşkün de olsa, onun fikrine göre özel olarak helal olduğunu zannetseler de nasıl bu görüşe gittiğine bak. Kudame'nin ve ashabının tekfirine icma eden sahabenin icmasını istidlal etmesine iyice bak ve bunun muayyen bir mesele olduğunu gör. Sahabenin sözü de muayyen bir tekfirdeydi. Bizim örnek getirdiğimiz

haşhaşın helal sayılması meselesi ise içkinin helal sayılmasının altında 1000 parçanın sadece küçük bir parçasıdır. Allah her şeyin en iyisini bilendir.

Hamd âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur.

Çokça selam Muhammed'in ﷺ üzerine, ashabına ve O'nun ailesinin üzerine olsun.

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

MUHAMMED BİN ABDULVEHHAB'IN

AKİDESİ

Mütercim: Ebu Ubeyde

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

بسم الله الرحمن الرحيم

Rabbim Allah'ı ve yanımda hazır bulunan melekleri şahit kılarım ve sizi de şahit kılarım ki; kurtulan fırka olan fırkatun naciyenin ve Ehli Sünnet'in itikad ettiği gibi itikad ediyorum.

Onlar Allah'a, meleklerine, kitaplarına, ölümden sonra dirilişe, kadere, hayır ve şerre iman ederler.

Allah'a imandandır ki: Allah'ı kitabında ve Resulü'nün ﷺ dilinde kendini vasıflandırdığı gibi sıfatlandırırlar; tahrif etmeden ve tatil yapmadan. Bilakis Allah'ın şu sözüne itikad ederler: ***"Onun misli gibisi yoktur. O işitendir, görendir."*** O'nun kendi nefsine ispat ettiği sıfatları iptal etmezler. Kelimeleri yerlerinden oynatıp tahrif etmezler. Allah'ın isimlerinde ve ayetlerinde ilhada gitmezler. Allah'ın sıfatlarını yarattıkları ile misallendirmezler ve keyfiyetlendirmezler. Çünkü Allah'ın dengi, ortağı ve isimde benzeri yoktur. Yarattıkları ile kıyas edilmez. Çünkü kendi nefsini ve başkalarını en iyi bilen O'dur. Sözlerin en doğrusu O'nunkidir. En güzel sözdür. O kendi nefsini, vasıflandıran, sıfatlarını keyfiyetlendirip misallendirenlerin ve sıfatlarını iptal edenlerin ve onu mahlûklara benzetenlerin söylediklerinden tenzih etmiştir. ***"İzzetin Rabbi, onların vasıflandırdıklarından münezzehtir. Selam, Resullerin üzerine olsun. Hamd alemlerin Rabbi Allah'adır."***

Kurtulan fırka, Allah'ın fiillerinde Kaderiye ve Cebriyye arasındadır. Allah'ın cehennem vaadi konusunda Cehmiyye ve Mürcie arasındadır. Nebi'nin ﷺ ashabı hakkında Rafiziler ve Hariciler arasındadırlar.

Ben itikad ediyorum ki, Kuran Allah'ın indirilmiş kelamıdır, mahlûk değildir. Ondan başlar ona döner, onunla hakikat ile konuşur. Vahyini kuluna, Resulüne, eminine indirdi. Kulları ile onun

arasındaki elçisi ile Nebimize ﷺ indirmiştir.

Ben inanıyorum ki, Allah dilediğini yapar. Her şey ancak onun iradesi iledir. Hiçbir şey onun dilemesinin dışına çıkamaz. Âlemdeki hiçbir şey onun kaderinin dışına çıkamaz. Her şey ancak ondan sadır olur. Hiç kimse kaderin sınırının dışına çıkamaz. Satırlarla yazılmış levhada yazılı olanın dışına çıkamaz.

Ben itikad ediyorum ki iman, Nebi'nin ölümden sonrası için haber verdiği her şeydir. Kabir fitnesine ve nimetlerine inanıyorum. Ruhların cesede iadesine inanıyorum. İnsanlar, Alemlerin Rabbi'ne sünnetsiz, çıplak olarak kalkacaklar. Güneş alçakta olacak, teraziler kurulacak. Orada kulların amelleri tartılacak. "***Kimin terazileri ağır basar ise, işte onlar kurtulmuşlardır. Kimin terazisi de hafif gelirse, işte onlar nefislerini hüsrana uğratanlardır. Cehennem de ebedi kalacaklardır.***" Sayfalar yayılacak, kimileri kitabını sağından, kimileri de solundan alacaktır. Kıyamet yerinde Nebi'ye ﷺ verilecek havuza da iman ediyorum. Onun suyu sütten daha tatlı ve tatlılığı da baldan daha tatlıdır. Onun kâseleri de gökteki yıldızlar adedincedir. Ondan bir yudum içen ebedi olarak asla susamaz.

Sırat cehennemin üzerine kurulmuştur ve insanlar amellerine göre üzerinden geçeceklerdir.

Biz Nebi'nin ﷺ şefaatine iman ediyoruz. O ilk şefaat eden ve şefaat edilendir. Bu şefaati bidat ve delalet ehlinden başkası inkâr etmez. Fakat bu şefaat ancak Allah'ın izni ve rızası ile olur. ***"Ancak onun razı oldukları şefaat edebilir."*** Dedi ki: ***"Onun izni olmadan kim şefaat edebilir."*** Dedi ki: ***"Gökte kaç melek vardır ki, onların şefaatleri ancak Allah onlara izin verirse ve razı olursa fayda verir."*** Onun razı olması ancak tevhid ile olur. Onun izin vermesi de ancak ehli olması ile olur. Müşriklerin şefaatten nasipleri yoktur. ***"Şefaat edenlerin şefaati onlara fayda vermez."***

İman ediyorum ki; cennet ve cehennem mahluktur, yaratılmıştır. İkisi de bugün mevcuttur. İkisi de yok olmaz.

Ben iman ediyorum ki, Müminler Rablerini kıyamet günü bakışları ile tıpkı ayın 14. Gecesi ayı görmekte sıkıntı çekmedikleri gibi, rablerini görmekte de sıkıntı çekmeyeceklerdir.

Ben iman ediyorum ki; Nebimiz ﷺ Nebilerin ve Resullerin sonuncusudur. Kulun imanı onun nübüvvetine şehadet etmeden sahih olmaz.

Bu ümmetin en faziletlisinin Ebu Bekir, sonra Ömer Faruk, sonra iki nur sahibi Osman ve sonra da Ali Murtaza olduğuna iman ediyorum. Sonra cennetle müjdelenen on kişi, sonra bedir ehli, sonra rıdvan beyatındakiler ve sonra da diğer sahabelerdir. Ben Resulullah'ın ﷺ ashabını dost edindim. Onların iyiliklerini zikrediyorum. Onların razı olunanlardan olmaları için dua ediyorum. Onlar için istiğfar ediyorum. Seviyeleri hakkında elimi çekiyorum. Aralarındaki anlaşmazlıklar hakkında susuyorum. Onların faziletlerine itikad ediyorum. Allah'ın şu sözü ile amel ederek; "***Onlardan sonra gelenler dediler ki; 'Rabbimiz bizi bağışla. Bizi imanda geçen kardeşlerimizi de bağışla. İman edenlere karşı kalplerimiz de kin bırakma. Şüphesiz sen Raufsun, Rahimsin.***" Her türlü kötülükten pak olan müminlerin annelerinin razı olunmaları için dua ederim.

Ben evliyaların kerametlerini ikrar ediyorum ama onlar sıkıntı gideremezler. Ancak onlar Allah'ın hakkı olan şeylerle sıfatlanamazlar. Allah'tan başkasının güç yetiremeyeceği şey onlardan talep de edilmez.

Müminlerden kimseye ne cennet ne de cehennem için şehadette bulunmayız. Ancak Resulullah'ın ﷺ şehadette bulunduklarına bizde şehadette bulunuruz. Ancak iyi olan için temennide bulunurum, kötülük sahibi içinde korkarım.

Müslümanlardan kimseyi büyük günahtan dolayı İslam dairesinden çıkartmam ve tekfir etmem.

Geçmiş zamanlardaki iyi olsun facir olsun bütün imamlarla cihad edilmesi gerektiğini düşünüyorum. Arkalarında namazın

caiz olduğuna da inanıyorum. Allah'ın Muhammed'i ﷺ gönderdiği ilk zamandan bu ümmetin deccalinin sonuncusuna kadar cihad devam eder. Hiçbir adilin adaleti ya da zorbanın gücü bunu men edemez.

İşitmenin vacipliğine inanıyorum. Allah'a masiyette müslümanların imamı olanlardan ister facir olsun ister iyi olsun itaatin olmadığına inanıyorum. Her kim halifeliğe ehil olur, insanlar etrafında toplanır ve kimden razı olursalar, o kişi de kılıcı ile onlara galip gelir ise ona itaat vacip olur. Ona karşı çıkmak haramdır.

Bidat ehlinin ayıplarını ortaya çıkarıp, ta ki tevbe edene kadar kınamak gerektiğine inanıyorum. Onların zahirleri ile onlara hükmediyorum. Gizliliklerini ise Allah'a havale ediyorum.

Dinde her sonradan ortaya atılanın bidat olduğuna iman ediyorum.

İman ediyorum ki iman; dil ile ikrar, azalarla amel etmek ve kalp ile itikad etmektir. İtaat ile artar masiyet ile azalır. 70 küsür şubedir. En yücesi lailaheillAllah, en düşüğü ise yoldan eza verici bir şeyi kaldırmaktır.

Muhammed'in ﷺ zahir şeriatından vacip olanların iyilikte emredilip, kötülükten nehyedilmesinin vacip olduğuna inanıyorum.

Veciz ve hür akide budur. Benim yanımda olan ulaştığım ilim budur. Allah söylediğime vekildir.

Bize ulaşan Süleyman bin Suheym'in risalesi size de ulaşmıştır. Sizin cihetinizden ilme müntesip bazılarının kabul ettiği ve doğruladığı bazı şeyler olmuş. Allah biliyor ki; bu adam söylemediklerimi ya da söylediğimin daha fazlasını söylemiştir.

Mesela; benim 4 mezhebin kitaplarını iptal ettiğimi,

Benim insanların 600 senedir sapıklıkta olduğunu söylediğimi, Benim ictihad iddiasında olduğumu,

Benim taklitten çıktığımı,

Benim alimlerin ihtilafının azap olduğunu söylediğimi, Salihlerle tevessül yapanları tekfir ettiğimi,

'Ey yaratılmışların en keremlisi' sözünden dolayı Busiri'yi tekfir ettiğimi,

Eğer gücüm olsaydı Nebi'nin ﷺ kabrini yıkacağımı söylediğimi, eğer güç yetirseydim Kabe'nin etrafını tahtadan yeniden inşa edeceğimi,

Nebi'nin ﷺ kabrine ziyareti haram kabul ettiğimi,

Anne ve babanın kabrinin ziyaretlerini ve diğer kabir ziyaretlerini haram saydığımı,

Allah'tan başkasının adına yemin edenleri tekfir ettiğimi, İbn Farid ile İbn Arabi'yi tekfir ettiğimi[1],

Delailul Hayrat ve *Ravdatur Riyaheyn* kitaplarını Ravdatuş Şeytan diye isimlendirdiğimi söylemiş.

Bu meselelere cevabım ise; Allah'ı tenzih ederim, bu büyük bir iftiradır. Bundan önce de Muhammed'in ﷺ İsa ibn Meryem'e sövdüğü ve salihlere sövdüğü iftirasında bulundular. Yalan, iftirada ve kötü sözde bulunmalarından dolayı Allah kalplerini benzeştirdi: ***"Allah'ın ayetlerine inanamayanlar yalan, iftirada bulunurlar..."*** Nebi'nin ﷺ; Şüphesiz Melekler, İsa ve Üzeyr ateştedir dediği iftirasında bulundular. Allah bunun hakkında şu ayeti indirdi: " Bizden kendilerine iyilik geçmiş olanlar işte onlar ondan uzak olmuşlardır."

Diğer meseleler ise; şüphesiz ben diyorum ki, insan lailaheillAllah kelimesinin manasını bilmez ise İslam'ı tamamlanmaz.

1 Şeyh bu sözleri davetinin başından ibnu Arabi'nin küfründen cahil olduğu dönemde söylemiştir. Daha ileri de telif ettiği risalelerde onu tekfir etmeyeni dahi tekfir etmiştir. Bu meselenin yeri burası değildir.

Ben manasının getirdiklerini de biliyorum. Şüphesiz bu yüzden ben, eğer adak adayan adağı ile Allah'tan başkasına yakınlaşmayı irade ederse onu tekfir ediyorum. Allah'tan başkası adına kesmek küfürdür ve o kesilen haramdır. İşte bu meseleler haktır. Ben bunları iddia ediyorum. Benim yanımda da bunlara dair Allah'ın kitabından, Resulünün sünnetinden ve alimlerin sözlerinden -imamın sözleri- birçok söz bulunmaktadır. Eğer Allah kolaylaştırır ise başka mustakil bir risale de onlara da cevap veririz inşaAllah.

Son olarak şunu bil ve iyi düşün ki Rabbimiz şöyle buyurdu:

"Eğer bir fasık size haber getirirse onu araştırın. Yoksa bilmeden bir kavme zulmedersiniz."

(*Resailuş Şahsiyye*, 8-13)

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

HAKiKAT VE VEHM ARASINDA

MÜSLÜMAN HALKLAR

EBU KATADE'YE REDDiYE

Ebu Davud Abdulvedud

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

Önsöz

بسم الله الرحمن الرحيم

Bu yazı Ebu Katade el-Filistini'nin ses kaydına bir cevabımdır. Bu cevap, benim ve günümüzdeki muvahhidlerin akidesini savunmak için yazılmıştır. Bunu kardeşlerime bağlılığımdan ve onların onurunu olduğundan daha yüksekte tutmak için yazıyorum. Bunun yanında bu yazım müşriklere, her zaman kendi yalanlarını Allah'ın izniyle ortaya çıkaran Müslümanların olduğunu hatırlatmak içindir.

Ve Müslümanların akidesini öğrenmek isteyenler için bir açıklama olsun diye yazdım.

Bu risalede Ebu Katade olarak bilinen şahsın, Tevhid akidesine aykırı görüşleri ve beyanatlarının hepsine değinilmeyecektir. Bu risalenin konusu ise halkların hükümleri hakkındadır. Bu konu İslam'ın hem akidevi hem de fıkhi boyutunu ilgilendirdiği için, beyan edilmesi ve saptırılmaların açıklanmasında büyük faydalar vardır. Öyle ki; tevhidi ve fıkhı ilgilendiren hususlar şunlardır:

Tevhid- Tevhid akidesinin nefy rüknü'ne taalluk eden müşriklerden beri olma ilkesini ilgilendirdiği için.

Fıkıh- Pratik hayatta bu topluluklarla muamelede bulunulduğundan onların her birine layık oldukları ahkâmı uygulayabilmek için.

Dolayısıyla bu meselenin getirisi ve götürüsü çok önemlidir. Öyleki bu meseleyi ihmal eden ve batıl görüşlere intisap edenler, tevhidlerini bozmuş olacaklardır.

Şeyh Abdurrahman ibn Hasen *rahimehullah* der ki: "*Tevhid ehli-*

nin tevhidi, şirk ehlinden beri olup, onları tekfir edip, düşmanlık edene kadar tamamlanmaz."

Aynı şekilde zahiren dinini izhar etmeyen birine ise bazı alametlerden dolayı onu İslam dairesine sokacaktır. Bu ise hem ona Allah'ın isimlendirdiği ismi vermemek, hem de onu dost edinmek gibi facialara sebep olacaktır.

Bu risalenin orijinali yabancı dilde olmasına rağmen, malum (Ebu Katade) şahsın Türkçe konuşulan topraklarda da bilinmesinden dolayı Türkçe'ye çevrilmiştir. Risale'nin ismi her ne kadar Ebu Katade'ye reddiye olsa da, asıl hitap etmek istediğimiz topluluk onun bu düşüncelerine taraftar olanlardır.

Hidayet ve Tevfik Allah'tandır.

Ebu Katade diyor ki: "*Bazı gençlerin içine düştüğü hatalar için faydalı bir katkı ve açıklama olduğunu düşündüm. Onlar silsile ile tekfir ediyorlar ve insanlarda aslolanın küfür olduğunu iddia ediyorlar.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Silsile tekfir ile sözde İslam Ülkeleri'nin sakinlerinin müslüman olmadığına inanmak iki farklı şeydir. Eğer buna da cevap yazarsam, yazımın çok uzayacağından dolayı diğer içeriğe odaklanıyorum.

Ebu Katade diyor ki: "*Onlar Müslümanları, onların akidesini öğrenmek için ve onları tekfir etmek için sorguluyorlar.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: İnsanlara karşı alacağımız tavrı belirlemek için onların akidelerini soruşturmakta ne hata var?

Selefin bu konudaki tutumuna bir bakalım:

Ebu Bekir el-Mervezi dedi ki: "*İmam Ahmed'e: "Farzet ki sokakta yürüyorum ve kameti işitiyorum, onların arkasında namaz kılmam gerekir mi?" diye sorduğumda İmam Ahmed şöyle cevap verdi: "Başta bu konuda esnek davranıyordum, fakat bidatlar yaygınlaştığında, sadece tanıdığın (akidesini bildiğin) insanların arkasında namaz kılabilirsin.*"[1]

Burada İmam Ahmed bidatların yaygınlaştığı zamanlarda, kişinin sadece tanıdığı (akidesini bildiği) insanların arkasında namaz kılmasının gerektiğini söylüyor. İmam Ahmed bunu bidatlerin yaygınlaştığı bir dönemde söylüyor. Eğer o bizim yaşadığımız, büyük şirkin yaygınlaştığı, bir zamanda yaşasaydı ne derdi acaba?![2]

1 *Tabakat el-Hanabile*, 1/59.

2 "*Burada bidatlarin yaygınlaştığı dönemde böyle söylüyor*"denilmesinin manası şudur ki; bidatlar bazen dinden çıkarırken bazen de dinden çıkarmaz. Dinden çıkaran bidatları işleyenlerin tekfirinde eğer bir müslüman hata ederse, ona hüccet ikame ettikten sonra tekfir hükmü verilebilir. Ancak büyük şirki işleyenlerin tekfiri ise dinin aslına taalluk eden bir meseledir. Bu nedenle müşrikleri tekfir noktasında yapılan hatanın cehalet, tevil vb. engelleri yoktur. Bu yüzden bu konuda Allah'ın hücceti kullara kitap, sünnet ve resulün gönderilmesi ile kaim olmuştur. Allah en doğrusunu bilendir.

İmam Ahmed bidatlar yaygınlaştığında, sadece akidesini bildiğin kişilerin arkasında namaz kılınmasının gerektiğini açıkladı. Bir kişi sadece, halinin ve akidesinin bilinmesiyle tanınır.

Abdullah ibn Ahmed ibn Hanbel, İbrahim ibn Ziyad Sablaan'a dayanarak şöyle rivayet ediyor: "*Ben Abdullah ibn Mehdi'ye şöyle sordum: 'Kur'an'ın mahluk olduğunu söyleyen kişi hakkında ne dersin?' O şu şekilde cevap verdi: 'Eğer gücüm olsaydı bir köprüde bekleyip her geçen kişiye (Kur'an'ın mahluk olup olmadığını) sorardım. Ve onun cevabı 'Kur'an mahluktur' olduğunda o kişinin kafasını kesip suya fırlatırdım.'* "[1]

Sadece sorgulamak yüzünden bizi eleştirenler ise, bu alimin sorgulamakla yetinmeyip onları ibarede geçtiği gibi cezalandırırım sözü gerçekten manidardır. Acaba kafalarını kesmek için insanların akidelerini sorgulayan bu Ehl-i Sünnet aliminin hükmü, Ebu Katade'ye göre nedir?

Bunun yanında şu açıklamayı yapmam gerekiyor. Biz Müslümanları değil, meçhulu'l-hal[2] olan kişileri, hangi hükmü vermemiz gerektiğini bilmek için sorguluyoruz. Ve toplumda yaygın olan şirkten dolayı dinini izhar etmeyen kişilere genel Tevhid daveti yapıyoruz. Sorgulamayı ise ancak bir maslahata[3] binaen yapmayı uygun görürüz. Ama Ebu Katade bunu bildiği halde, onun yanında şirk yaygın dahi olsa kişilerde aslolan Müslümanlıktır.

Ebu Katade diyor ki: "*Bu zamandaki bazı fırkalar insanları aslolarak Müslüman görmüyorlar yada müslüman halkları müslüman kabul etmiyorlar. Bu halklarda hiç bir yarar görmüyorlar ve onlarla olan muamelelerinde sadece red, mesafe, sertlik, ve kabalık var. Biz sizden bu zamandaki Müslüman halkların cehaletlerine rağmen onların hakkındaki görüşlerinizi açıklamanızı istiyoruz. Siz kendinizi onların bir parçası olarak kabul ediyor musunuz? Yoksa kendinizi on-*

1 Abdullah ibn Ahmed'in *es-Sunne* kitabından; No.206, 1.cilt, s.172.

2 Meçhulu'l-hal hangi din üzere olduğu bilinmeyen kişidir. Bu kişinin ne büyük şirk işlediği, ne şirkten ve müşriklerden beri olduğu açık değildir.

3 Arkasında namaz kılma durumu, ya da kişi evlilik akdi yapılacaksa, buna benzer muamelelerde.

lardan ayrı mı görüyorsunuz?"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Günümüz toplumları hakkındaki inancımızı size açıklamak isterim. Günümüzde büyük şirkin işaretleri sözde İslam Ülkeleri'nde yaygındır. İçerisinde büyük şirkin işlendiği tapınaklar her şehirde ve bölgede mevcuttur.

Şu misalleri düşünebilirsin: "Mahkemeler, (içerisinde şirkin öğretildiği) okullar, üniversiteler, Allah'ın dışında kendilerine ibadet edilen kabirler ve parlamento binaları, askerî kurumlar."

Demokrasiye ve büyük şirkin diğer şekillerine davet eden medya ordusu. Ve içleri büyük şirklerle dolup taşan gazeteler, her şehirde ve her köyde bulunmaktadır.

Tağutların tahtlarını koruyan ordular, polis, istihbarat servisleri, deniz donanmaları ve generaller. Hepsi birer birer bu halkların fertleridir.

Tağutun hükümleri ile hükmeden yargıçlar bu halkın bir parçasıdır. Tağutun yasalarını sokaklarda uygulayan polisler bu halkın parçasıdır.

Şirke ve demokrasiye davet eden gazeteciler bu halktandır. İstihbarat servisinin çalışanları, parlamenterler, krallar ve cumhurbaşkanları, hepsi birer birer bu halkın parçaları olan kişilerdir.

Hepsi okullarda şirkin ve demokrasinin iyi bir şey olduğuna ve bunlarda hiçbir kötülük olmadığına dair eğitildiler. Ebeveynler çocuklarını bunlarla büyütüyorlar. Bunlar büyük şirk olmasına rağmen herkes bundan bir pay alıp tağutun dininin doğru olup, öğrettikleri İslam'ın gerçek İslam olduğuna inandırılarak büyütülmüştür.

Bu ülkelerdeki yasalar tağutun yasalarıdır. Tağuta muhakeme olmak, büyük şirk olmasına rağmen genel olarak kabullenilmiştir. Anneler ve babalar çocuklarını kendi istekleri ile gelecekte şirk olan bir makama yönlendiriyorlar.

Çocuklar gazeteci, avukat ya da rütbeli bir memur oldukları zaman, ailenin onuru ve gururu oluyor.

Büyük şirkin bu şekilleri ve bu şirklere davet edip bunları savunmak bu ülkelerde oldukça yaygınlaşmıştır.

Bu halde bu halkların İslam üzere oldukları nasıl söylenebilir?

Hangi İslam? Eğer bunları söyleyen Ebu Katade sözde İslam Ülkeleri'nde kralın tağut olduğunu söylerse, onun varacağı yer cezaevi olacaktır. Eğer halk sizin dediğiniz gibi Müslümansa neden akıbeti bu şekilde olacaktır? Bir Müslümanın sana ihanet edip polise teslim etmesi yerine, senin bu fiilini coşkuyla karşılaması ve sana destek çıkması gerekmez mi?

Bu ahmakça olan sonuca sadece, mürcie ve telefilerin yaptığı gibi, işlenen büyük şirkleri ve bunların yaygınlaştırılmasını vs. küçük şirk olarak adlandırıp kişiyi dinden çıkarmayan küfür olduğu söylenerek varılabilir. Fakat bunu yaparsanız sizin mücadeleniz değersiz olur ve her şey biter. Siz ise bunu yapmıyorsunuz. Siz krala kafir diyorsunuz ve polislerle, hakimlerle ve ordularla savaşılması gerektiğini söylüyorsunuz. Fakat sizin gözünüzde halk tamamen Müslümandır.

Bu büyük bir saçmalıktır. O ülkelerdeki krallar ve ordular uzaydan gelip de o ülkeleri işgal edip halkları bastırmadılar.

Bu krallar ve bu ordular halktan çıktı ve onlar o halkların bir parçasıydılar. Bunu sadece ahmak olan inkar edebilir.

Şimdi halkların hükmüne değinebilirim.

Biz bu halkların bütün fertlerini mutlak olarak kafir kabul ediyoruz. Bu halkların içinde Müslümanların da bulunması mümkündür, fakat biz onları tanımıyoruz. Ya da onlar imanlarını saklıyorlar ve müslüman olarak tanınmamaktadırlar. Biz insanlara zahirlerine göre hükmediyoruz. O ülkelerdeki din anlayışı, tağutların öğrettiği din anlayışıdır.

Önceden sufi şeyhlerine ibadet ediyorlardı. Bu zamanda ise şirkler modernleşti. Kabirler bırakılıp insanlar tarafından yapılan yasalara ve ideolojilere ibadet edilmeye başlandı. Çoğunluk tevhidin özünü bilmiyor ve onlar İslam'ın neler içerdiğinden bilgisizler. Bu sebeplerden dolayı biz onları müşrikler olarak görüyoruz.

Ebu Katade diyor ki: "*Bu konulardaki bidatçılar, kitleleri tekfir edip insanların aslını küfür olarak kabul eden aşırılardandırlar. Onlar insanlara başta İslam'daki bera (reddetme) temeline dayanarak muamele ediyorlar. Fakat bu temel (reddetme) küfre ve şirke dahil değildir. Bundan dolayı onlar, kan dökme, hırsızlık ve tecavüz yoluna girdiler.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Kan dökme yoluna çıkanlar siz, kıtalîlersiniz[1]. Bu kişi, Ebu Katade, kendisi tağutların askerlerini öldürmeye cevaz veren bir fetva yayınladı. Hatta çocukların operasyonlarda öldürülmesinde dahi bir beis olmadığını, bunda Allah'ın rahmeti olduğunu söyleyebilmektedir.

Günümüzde müşrikleri tekfir edenlerden hiç kimse ne kan döktü, ne de buna davet etti. Kan döküp kişilerin mülklerini çalmak ise asıl tevhide muhalefet edip, kıtali, dinlerinin aslı yapan insanların yaptığı şeylerdir. Burada konumuz bu fiillerin cevazı değildir, fakat ün saldığınız fiillerle başkalarını suçlamak ne kadar doğru?

Muvahhidler hakkında delil olmadığı halde iftiralar atmanız, bizim için yeni değildir. Mesela Atiyetullah'ın[2] tevhid davetçilerine esrar içip, sokakta karşılaştıkları kadınlarla cariye diye yattıklarını söylediği gibi delilsiz biçimde iftira atmakla biliniyorsunuz zaten. O yüzden sizi tanıyanlar için, bu yaptıklarınız garip değildir.

1 Bu ıstılahla amacımız alay etmek değil, sadece tevhidi gerçekleştirip mücahede edenle, tevhidsiz kıtal söylentileri yapanları ayırt etmek içindir. Bunlar kıtal farizasını tevhidden önce tutup onu ihmal edenler, hatta bozanlardır. Kendileri ve tabiileri, şirk ve müşriklerden şer'i manada beri olmayanlar, vela bera'sını tevhide göre değil de kıtal edip etmeyenlere göre yapanlardır. Örnek, Hamas'ın birçok küfrünü es geçip kıtal hatırına tekfir etmezler, ama kıtali terkeden anlaşmalara imza atarken onları en ağır şekilde eleştirirler.

2 Atiyetullah Rabbani bir Tevhid ehli alime yazdığı reddiyesinde bu asılsız iftiraları, o alimin tabiileri hakkında iddia etmiştir. Her müslüman tarafından malumdur ki insan iddiayı ispat edemezse, şeriatta ki cezası 80 sopadır.

Ebu Katade diyor ki: "B*iz bu ümmetteki aslın İslam olduğundan eminiz.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Peki senin indindeki İslam nedir ki toplumun aslının İslam olduğunu iddia edebiliyorsun? Eğer kastın eskiden İslam'ın hakim olduğu diyarlar ise, o zaman İran halkının da sana göre aslı İslam'dır ve daha ötesi, eski adıyla Endülüs olan İspanya da aslı İslam olan bir yer, ne de olsa orada da camiler var.

Yok, bunu kastetmiyorsan, o zaman sen İslam'dan ne anlıyorsun ki, bu toplumda aslolanın İslam olduğuna şehadet ediyorsun? Eğer İslam'a girmek, Müslüman olmak iki şehadeti telaffuz etmekse ve sadece dinin şiarlarını yerine getirmekse, o zaman sen kendin İslam'ı anlamamışsın. Bu belki ağır bir ifade, ama senin telbisin şüphesiz daha çirkindir.

Bakalım alimler İslam'ı nasıl tanımlamış? Bunu anladıktan sonra, birde toplumun genel durumuna bir göz atalım:

Ulemanın sözlerinde dinin aslına değindikleri nakiller gerçekten oldukça fazladır. Biz burada ancak bazılarına değineceğiz.

Şeyh Muhammed bin Abdulvahhab diyor ki: "*İslam dininin temeli ikidir: Birincisi; tek olan Allah'a ibadet etmeyi emretmek, buna teşvik etmek, buna göre dostlukta bulunmak ve terk edeni tekfir etmektir. Diğeri ise; Allahu Teala'ya kullukta şirkten sakındırmak, bu meselede sert olmak, şirk işleyenlere düşmanlık beslemek ve bunu yapanları tekfir etmektir...*"

Daha sonra Şeyh dinin asli Tevhid'e muhalefet edenleri zikretmektedir. Acaba bu toplumda Tevhidi, Allah'ın rahmet ettikleri hariç, bu şekliyle anlamış kaç kişi var ki buna göre iman edip amel etsin ve buna muhalefet etmekten nefsini korumuş olsun?

Bir başka yerde Şeyh diyor ki: "*İslam dini, tağutlardan beri olup onları tekfir edene kadar kabul olunmaz.*"

Tağut'un Manası Risalesi'nde ise diyor ki: "*Tağutu reddetme sı-*

fatı, tağuta yapılan ibadetin batıl olduğuna itikad etmek, ibadetinden beri olmak, ona buğzetmek, ehlini (tağuta tabii olanları) tekfir etmek ve düşmanlık etmektir."

Ebu Katade'ye sualim, senin Tevhidlerini gerçekleştirmişler evhamına kapıldığın bu toplumlardan kaç kişi Tağutun ne olduğunu biliyor, lafzen bilmese dahi hakikatini bilip ondan beri olup tekfir ediyor? Bunun yanında Tağuta tabi olan müşriklerden de, aynı şekilde beri olup tekfir edenler sence bu toplumlar mı? Gerçi etseler sana göre tekfirci olurlar, aynı tevhid ehline ettiğin iftira gibi. Sen önce kendi nefsini hesaba çek, sen Tevhidi gerçekleştir-din mi ki toplumu savunmaya kalkışıyorsun. Sen ve savunduğun halkların durumu, "*Bozacının şahidi şıracıdır.*" deyimindekilerin durumu gibidir.

Şeyh Abdurrahman bin Hasen şöyle diyor: "*Bir kişinin İslamı, La ilahe illAllah'ın manasını bilip onun getirdiklerini de anlamadıkça gerçekleşmez. Bu şehadet ise; şirki ve onu işleyeni reddetmek, onlara buğz/düşmanlık etmek ve Allah'a şirk koşmadan ibadet edip, ona sadık kalmaktır.*"[1]

Acaba daha sonra sayacağımız şirkleri kaç kişi şirk olarak tanımlıyor ki, onları reddetsin ve onları işleyeni müşrik bilip gücü nispetinde buğz ve düşmanlık etsin. Kendisi şirk işlemese dahi, bu sefer şirk koşana ben karışmam diyenleri, ya da şirk koşanları tek-fir etmemek için olmadık mazeretler türetenleri düşünürsek, şirkin ehlinden de beri olmayanların garipliklerini düşünelim.

Şimdi de bu nakiller ışığında birde bu toplumların[2] durumuna göz atalım kısaca. Bu sayacaklarımızın küfür oluşu hakkında dinden biraz nasibi olanlar bile şüphe etmez. Kişileri risaledeki yukarıda gelmiş ve aşağıda gelecek nakillere karşı vicdanlarıyla, adalet, insaf ölçüleriyle baş başa bırakıyoruz.

1 *Mecmuer-Resail Ve'l Mesail en-Necdiyye*, 5.cilt s.547.

2 Bu sayacağımız özelliklerden herhangi birisi bulunduğumuz toplumlarda olmasa bile bu yine hakikatten bir şey değiştirmez. Çünkü birtane küfür olsa da on tane olsa da hükmünü değiştirmez. Biz burada en yaygın olan şekillerini zikredeceğiz. Toplumdan topluma şekiller değişebilir ama neticeye etki etmez.

Ne yazık ki bunların yanında, oralarda, insanlar tarafından yapılan yasalarla hükmeden mahkemelerin ve içlerinde yasalar yapıp ilahlık taslayan parlamento binalarının varlığına değinmemiş ve bunları çoktan kabullenmiş, destekleyen, en azından reddetmemiş halk yığınından da bahsetmemiş.

İçlerinde insanlar tarafından yapılan yasalar hakkında ders verilen, kendilerine parlamenter oldukları zaman nasıl yasa yapacaklarını ya da bu insan yapımı yasalarla nasıl hükmedeceklerini öğreten üniversiteleri de zikretmemiş.

Ve başka yerlerde, polis ya da istihbarat görevlisi oldukları zaman bu yasaları nasıl uygulamaları gerektikleri öğretiliyor. Halkın da bu düzeni korumak için tağutun ordusunda askerlik görevini vatani borç bilmesi de cabası.

Çocukların okullarda putların önünde küfür sözleriyle fıtratları tahrip edilmekte, laiklik ve demokrasi gibi birçok tağutî fikir ve simgelerle eğitilmekteler. Bunlara rağmen ebeveynler, çocuklarını hiçbir şey yokmuş gibi bu okullara göndermekteler.

Ve bu toplumların önde gelen dini liderleri dahi dinin aslından uzak oldukları sabit iken, bunlardan daha cahil olup tâbi olanları düşünmek bile, tabloyu ortaya koymaktadır.

Yine başka mekanlarda mezarlara gidilip ölülerden fayda ve zarar vermeleri için medet umulmaktadır. Bazıları sihirbazlara gidip bu şekilde başkalarına zarar vermek için uğraşmaktadır.

Bunların bir halk hakkında hüküm vermek için kaçınılmaz bilgiler olmalarına rağmen, maalesef Ebu Katade bunları zikretmemiş. Velev ki şöyle bir soru akla gelse, '*Ama toplumun hepsi bu küfür amellerini yapmıyor*'. Öyle olsa dahi acaba bu kişiler amelleri küfür olarak telakki ediyorlar mı ve işleyenleri de tekfir ediyorlar mı?

Ebu Katade diyor ki: "*Bu (İslam) ülkelere girdiğiniz zaman camiler görürsünüz. Ezanlar okunur ve insanlar namaz kılmak için yollara*

çıkar. Onlar kurbanlarını keserken Allah'ın ismini anıyorlar, bizim kıblemize yöneliyorlar ve kelime-i şehadeti ikrar ediyorlar. Bunların hepsi İslam alametidir."

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Onlar kelime-i şehadeti ikrar ediyorlar fakat manasını bilmiyorlar. Kelime-i şehadetin manasını anlamak onun bir şartıdır. İnsanların çoğunun bunu anlamadıkları amellerinden belli oluyor.

Zira büyük şirk yaygınlaştı ve herkes bu şirklerde yer alıyor. Eğer kelime-i şehadet o kadar iyi anlaşıldıysa büyük şirk nasıl bu kadar yaygın olabilir?

Büyük şirki işlediği halde kelime-i şehadeti ikrar eden kişinin şehadetinin değersiz olduğunu ulema açıklamıştır.

Şeyh Abdullah ve İbrahim, Şeyh Abdullatif ve Süleyman bin Sehman'ın oğulları, İslam'ı şu şekilde tarif ettiler: "*Allah'ın peygamberleri gönderdiği ve onların davet ettiği İslam'ın aslı şudur: Allah'a şirk koşmadan ibadet etmeyi, halis bir şekilde sadece O'na kul olmayı, O'nun hakkında kendisine eşler koşmamayı ve Allah'ı sadece O'nun kendini tanıttığı özelliklerle onu tanımayı emretmek. O halde kim peygamberlerin getirdiği davete muhalefet ederse, onu inkar ederse ya da onu bozan ameller işlerse, La ilahe illallah dese de ya da Müslüman olduğunu iddia etse de, gerçekten o kişi yanılan bir kafirdir. Zira o kişinin işlediği şirk, üzerinde olduğunu iddia ettiği ya da söylediği şeyi (yani La ilahe illallah'ı) geçersiz kılar. Bu kişinin ikrar ettiği şehadetin kendisine bir faydası yoktur, zira o kişi amel etmediği bir sözü söylemiştir ve şehadetin delalet ettiği manalara iman etmemiştir.*"[1]

Şeyh Muhammed bin İbrahim bin Abdullatif dedi ki: "*İnsanların çoğu kendilerini İslam'a nisbet ediyorlar, kelime-i şehadeti ikrar ediyorlar ve İslam'ın zahiri amelleriyle amel ediyorlar. Fakat bu, bu kişilere İslam hükmü vermeye yeterli değildir, bunun yanında onların kestiklerini yemekte caiz değildir. Çünkü onlar başka şirklerin yanında, peygamberlere dua edip onlardan yardım dileyerek ibadette*

1 *Durerus-Seniyye i el-Ecvibe en-Necdiyye*, 10.cilt s.432.

Allah'a şirk koşuyorlar.

Kendini İslam'a nispet eden insanların arasında yapılan bu ayrım, delillerle Kur'an'dan, sünnetten, selefin ve imamların icmasından açıklanmıştır."[1]

Bu halde Şeyh İbn İbrahim de mi tekfircilerden oluyor?

Şeyh Abdurrahman bin Hasen, tevhidin aslından bahsettikten sonra şöyle dedi: "*Ve bu ümmetten buna muhalefet edenler çoktur, bu:*

• Ya Uluhiyyete ve Rububiyyete sahip olduğunu zannedip, insanları kendisine ibadete çağıran bir tağuttur.

• Ya putlara ibadete çağıran bir tağuttur.

• Ya Allah'tan başkasına dua eden ve onlara yaklaşmak için birçok ibadetle onlara yönelen bir müşriktir.

• Ya tevhidde şüphe eden birisidir: 'Hak bu mudur? ' ya da 'İnsan Allah'tan başkasına ibadet edebilir mi?' sorusunu soran kişi.

• Ya da işlediği şirk amelinin kendisini Allah'a daha da yaklaştıracağına inanan bir cahildir.

Cehaletten, atalarının dinini takipten, dinin garipleşmesinden ve peygamberlerin dininin ilimlerinin unutulmasından dolayı insanların çoğu bu haldedir."[2]

Şimdi Şeyh Abdurrahman bin Hasen de mi halkları tekfir etmekle suçlu?

Ebu Katade diyor ki: "*Al-Kasaani, Bedai'u's-Senaî 'Kitab'ul Cihad' da şöyle söylüyor: 'Kişinin müslüman olduğuna hükmedilen alametler şunlardır: Ya Kelime-i şehadet ile ya Müslümanları diğerlerinden ayıran bir amel ile ya da Müslüman olan anne babadan doğmuş olması*

1 *Fetava ve'r-Resail Muhammed bin İbrahim Alu'Şeyh*, 1.cilt, s.63.

2 *Fethu'l Mecid*, s.357.

ile.' Bizim halklarımız bu şartlara uyuyorlar. Bu halde kim bu ümmetin tamamıyla şirke ve küfre döndüğüne inanırsa o kişi sapmıştır."

Allah'ın tevfiki ile derim ki:

Şimdi El-Kasaani gerçekten ne söylemiş ona bakalım:

"*...Bir kişinin Müslüman olduğuna hükmetmek üç şekilde olur: 1. Nass (kişinin dinini izhar etmesi, inancını söylemesi) 2. Delalet (Kişinin dini durumu, onun amelleri) 3. Tebe'iyye (tabii olmak). Nass kişinin kelime-i şehadeti ikrar edip önceden inandığı şeylerden açık bir şekilde beri olmasıdır. Bunu daha da açıklamak için kafirleri dört gruba ayıralım. Birinci grup yaratıcının varlığını inkar eden dehriler (günümüz ateistleri), ikinci grup yaratıcının varlığına inanıp onun birliğini inkar eden müşrikler ve zerdüştler. Üçüncü grup yaratıcının birliğine iman edip onun rasullerini inkar eden bir grup filozoflar. Son grup ise yaratıcının birliğine ve rasullerine iman edip bunun yanında bizim Rasulümüz Muhammed'in ﷺ peygamberliğini inkar eden Yahudiler ve Hristiyanlar.*

Bu halde birinci ve ikinci grupta olan kişiler Allah'ın birliğine şehadet ettiklerinde müslüman hükmü alırlar. Zira bu gruplar Allah'a ya da bir olan Allah'a imanı inkar ediyorlar. Bundan dolayı bunlardan birinin şehadet etmesi halinde onların imanına dair yeterli delil kabul edilir. Fakat üçüncü gruptan bir kişi Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederse bu o kişinin Müslüman olması için yeterli değildir. Çünkü bu kişi Allah'ın birliğini, önceki zamanlarda inkar etmemişti. Bu gruptan bir kişi şehadetine Muhammed ur-Rasulullah şehadetini eklerse o zaman Müslüman hükmü alır. Çünkü önceden bu şehadeti inkar ettiği için, Muhammedur-Rasulullah şehadetini eklemesi onun imanı için yeterli bir delildir. Ve dördüncü gruptan olan bir kişi kendisinin üzerinde olduğu dinden (Yahudilik ya da Hristiyanlık) beri olmadıkça kelime-i şehadeti ikrar etmesi, Müslüman hükmü alması için yeterli değildir. Çünkü onların aralarında Muhammed'in ﷺ peygamberliğine iman eden, fakat onun sadece Araplar için gönderildiğine iman eden gruplar vardır. Bu yüzden kelime-i şehadeti ikrar etmeleri kendi dinlerinden beri olmadıkça ye-

terli bir delil değildir. Aynı şekilde inandığını ya da Müslüman olduğunu söyleyen bir Yahudi ya da Hristiyan, Müslüman hükmü almaz. Zira bu sözleri söyledikten önce de onlar kendilerinin iman ettiklerini, Müslüman olduklarını ve İslam'a ve imana (yani Hristiyanlık ve Yahudilik) inandıklarını iddia ediyorlardı. El-Hasen, İmam Ebu Hanife'ye, 'Bir Yahudi ya da Hristiyanın, Müslüman olduğunu ya da teslim olduğunu söylerse, bu kişi Müslüman olur mu? ' diye sordu. Ebu Hanife şöyle cevap verdi: "Bu kişi bu sözlerle ne kastettiğine dair sorgulanmalıdır. Eğer bu kişi bu sözleriyle Yahudilik ve Hristiyanlıktan beri olduğunu ve İslam'a girmek istediğini kastettiyse, Müslüman hükmünü alır ve sonra da bu sözlerinden dönerse mürted olur. Fakat bu sözleriyle hak üzere olduğunu ve kendi dininden beri olmadığını kastettiyse o zaman Müslüman hükmü almaz.[1] *Ve bir Yahudi ya da Hristiyanın Allah'tan başka ilah olmadığını ve kendi dininden beri olduğunu söylemesi, ona Müslüman hükmü vermez. Zira kendi dininden beri olması onun İslam'ı kabul edeceği anlamına gelmez. Kendi dininden beri olması, onun Müslüman olduğuna delil değildir, zira İslam'dan başka bir dine dönmesi olasılığı vardır. Fakat İslam'ı ya da Muhammed'in ﷺ dinini kabul ettiğini söylerse Müslüman hükmünü alır. Çünkü bu sözleri ile başka bir dine dönme olasılığı yok olur. Allahualem."*[2]

Eğer bu metni tarafsız bir şekilde incelersek, bir kişinin sadece açıkça İslam'ı kabul edip büyük şirk ve küfürlerden beri olunca Müslüman hükmünü aldığını görürüz.

Biz bu halkları, büyük şirk ve küfrü yaygınlaştırıp, onu reddetmedikleri halde nasıl Müslüman kabul edebiliriz? Bu şirkleri eleştiren kişiler için cezaevlerinin kapılarının açıldığı bir toplumda nasıl bir İslam'dan bahsedebiliriz? Kurban keserken Allah'ın adını anmanın ya da kelime-i şehadeti ikrar etmenin, büyük şirkin yaygın olup işlendiği bir yerde ne değeri var?

Kadı İyaz, *Sahih-i Muslim*'de geçen, ***'Ben insanlarla Allah'tan***

1 Burada yine Ebu Katade'nin eleştirdiği, dalalet ve suçmuş gibi bahsettiği bir sorgulamadan söz ediliyor.

2 *Bedai'u's-Senaî, Kitab es-Siyer*; 15. Cilt, s.292,

başka ilah olmadığına şehadet edene kadar savaşmakla emrolundum' hadisinde ***'Kanı ve malı haram olur'*** cümlesi hakkında şöyle diyor: "*Bunun lailaheillAllah diyen bir kişiye has kılınması o kişinin dini kabul etmesinden dolayıdır. Bu cümleyle kastedilenler ise Arap müşrikler ve yaratıcıyı ve onun birliğine iman etmeyenlerdir. İslam'a ilk çağrılan ve kendileriyle ilk olarak savaşılan taifeler bunlardır. Önceden yaratıcının birliğine iman edenler için ise, mallarını ve kanlarını korumak için şehadeti ikrar etmeleri, onu küfürlerinde ve kendi akidelerine göre anladıkları için yeterli değildir.*"[1]

Bu halde şirk işledikleri halde İslami gelenekleri gerçekleştirenler için, şehadeti ikrar etmeleri, onlara Müslüman hükmü vermek için yeterli değere sahip değildir.

Bu ülkelerde yaşayan insanların çoğu kelime-i şehadeti ikrar ediyorlar ve namazı kılıp oruç tutuyorlar. Fakat onlar fevc fevc siyasi partilere yasalar yapmaları için oy veriyorlar ve kendi aralarındaki çekişmeleri tağutlara muhakeme olarak çözüyorlar. Onlar ne tağutun nasıl reddedileceğini, ne de şirkten ve müşriklerden beri olmalarının gerektiğini bilmiyorlar. Ve nesiller boyunca bu yolda yetiştirilmişlerdir.

Ebu Katade diyor ki: "*Eğer onların dalalete sapmalarının sebebine odaklanırsak sözlerimiz çok uzar. Fakat onların itikadına göre bir ülke, darul küfür ismini aldığında oranın sakinleri kafir ismini alır.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Bu doğru değil. Eğer bir ülke darul küfür olursa bu oranın sakinlerinin kafir olduğu anlamına gelmez. O halk sadece şirkin yaygınlaştığında ve onun iyi birşey olduğunu kabullendiğinde kafir olur.

Ebu Katade diyor ki: "*Bu insanlar ikrah altındadırlar.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Hangi ikrahtan bahsediyor-sun? Herkes açıkça seçimlere katılıp siyasi partilere oy veriyor ve kendi aralarındaki anlaşmazlıkları tağuta muhakeme olarak

1 *İkmal el-Mulim bi-Fevaid Muslim*, 1/246.

çözüyorlar. Çocuklarını gönüllü olarak askere, avukatlığa ya da hakimliğe gönderiyorlar. Bu insanlar alınlarında silah olduğu şekilde mi yaşıyorlar?

Eğer bu ülkelerin insanları ikrah altında iseler, nasıl oluyor da Arap baharı olarak çıkan isyanlarda halklar demokrasi, özgürlük adına ayaklanabiliyorlar? Demek ki aynı halkın kendi dinleri adına da en değerli emelleri olması gereken, Allah'ın şeriatı içinde ayaklanma potansiyeli varmış. [1]

Eğer sizin iddia ettiğiniz gibi bu halk Müslümansa, neden devletin tağut olduğundan dolayı başkaldırmadılar ve demokrasi yerine şeriatı talep etmediler?

Ebu Katade diyor ki: "*Şeyhulislam'ın Mardin hakkındaki fetvası.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Mardin geçerli bir örnek değil, zira Mardin'in İslamî bir ordusu ve şirklere katılmayan bir toplumu vardı. O insanların hayatı, ülkelerini istila eden küfür ordularıyla mücadele ile doluydu. Bu, günümüzdeki ülkeler için geçerli değildir. Bugün herkes apaçık bir şekilde şirklere katılıyor. O zaman büyük şirk herkes tarafından kabul edilmemişti.

Maalesef Ebu Katade, sadece İbn Teymiyye'nin farklı vakıalar için kullandığı sözleri yanlış yerlerde naklediyor. İbn Teymiyye'nin şu sözlerini neden zikretmemiş?

İbn Teymiyye diyor ki:

"*Bir ülkenin darul küfür, darul iman yada darul fısk olması, halkların değişmesine göre değişken bir özelliktir. Yani Allah'tan korkan imanlılar yaşıyorsa o zamanda, dar evliyaullah olur. Ve kafirlerin içerisinde yaşadığı bir ülke o zamanda darul küfür, fasıkların yaşadığı bir ülke o zamanda darul fısk hükmünü alır. Eğer halklar değişirse o*

1 Birkaç küçük topluluğun islami söylemler kullansada isyanlarda bu çoğunluk yanında itibar edilmez. Onları mustesna kılsakta, usuli kaide'ye göre nadirin hükmü yok gibidir.

ülkenin yeni sakinlerine göre ülkenin hükmü de değişir."[1]

Başka bir nakilde ise: "*Ayet, Mekke'nin darul küfür olduğu bir zamanda indiği halde, Mekke, Allah indinde en çok sevilen yer idi. Yani Allah bununla (Mekke'nin) halkını kastediyordu.*"[2]

Yine başka bir nakilde şöyle diyor: "*Kulların olduğu gibi, yani bir kişi bazen Müslüman, başka zaman kafir, yine başka bir zamanda mümin, bazen münafik, bazen muttaki, bazen fasık ve bazen facir olabilir. Aynı şekilde ülkeler halklarına göre isimlendirilir.*"[3]

Başka bir yerde: "*Bir yerin Müslümanların olup olmaması, değişken yani sürekli aynı olmayan özelliklerdendir. Yani bir beldenin, darul islam, darul küfür, darul harb, darul eman, darul ilm, darul iman ya da darul cehl ve münafıklık beldesi olması, o beldenin halkının ve o halkın özelliklerine göre değişir.*"[4]

Bu nakillere göre bir ülke kendi halkının hükmüne göre hüküm alır. Büyük şirkin işlenip yayılmasını kim mümkünleştiriyor? O ülkelerin halkları değil mi? Fukaha, küfrün yasalarının hakim olduğu ve egemenliğin kafirlerin elinde olduğu bir ülkenin darul küfür olduğunu söylemiyorlar mı? Günümüzde sözde İslam Ülkeleri'nde İslam'ı tamamıyla tebliğ edebiliyor musunuz? Üzerinde Müslümanların icması olan, bir müslüman erkeğin dört kadınla evlenmesinin caiz olduğuna dair bir fetva yayınladığınızda hemen suçlanıp kınanıyorsunuz. Tağutu tekfir etmenin gerekliliğine değinirseniz eğer, o zaman sonunuz ya idam ya da hapis cezası olur. Bu cezanız ise tağutlar ve onlara coşkuyla nida eden halklarından çıkan ordular tarafından verilir.

Ebu Katade diyor ki: "*Hariciler, kendi ülkelerinin ve halklarının darul İslam olduğunu, kendi dinlerine girmeyen ve onların hükmü altında olmayan diğer bütün ülkelerin riddet taifeleri olduklarına ina-*

1 *Mecmu'al Fetava*, 18/282.
2 *Mecmu'al Fetava*, 18/282.
3 *Mecmu'al Fetava*, 18/284.
4 *Mecmu'al Fetava*, 27/53.

nırlardı. Bu ülkelerde yaşayanlar onlara göre, mürted ve kafir olurdu."

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Şimdi ben de darul küfürde yaşadığım için, kendimi kafir diye isimlendirmem mi gerekiyor? Haricilerin ve bizim inandıklarımız arasında doğu ile batı kadar fark var. Neden böyle bir karşılaştırma yapılıyor?

Biz, Allah'ın yasalarına uyan, bu dini yaşayan, şirkin ve küfrün yayılmadığı bir ülkeye darul İslam, halkına da müslüman diyoruz.

Hariciler büyük küfür olmayan günahlardan dolayı insanları tekfir ediyorlardı. Mesela yalan söylemek, zina, uyuşturucu ve içki kullanımı, kumar gibi ameller. İmanı zayıf olmasından dolayı arada şarap içen liderleri ve halkları bundan dolayı tekfir ediyorlardı.

Biz ise bu sebeplerden dolayı hiç kimseyi tekfir etmiyoruz. Biz yöneticilerin ve halkların büyük şirk işledikleri için ya da bunları yapmayıp bunu yasaklamadıkları için ya da bu amelleri işleyenleri tekfir etmedikleri için tekfir ediyoruz. Bu tekfirden kastımız ise en azından kendi isteğiyle büyük şirk işleyen birinin müşrik olduğuna iman etmektir.

Ebu Katade diyor ki: "*Bazıları dediler ki: "Bu halklar tağutları reddettiklerini izhar etmediler. Ve asıl olan onların bunu izhar etmeleridir. Tağutun reddedilmesinin izhar edilmesinin gerektiğini okudukları zaman bunu söylüyorlar. "**İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. "Onlar kavimlerine demişlerdi ki, «Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret belirmiştir.» demişlerdi.***"[1]

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Bu sözlerin bizimle alakası yoktur. Zira biz bu insanların tağutu reddettiğine inanmıyoruz, aksine biz bu halkların çoğunluğunun tağutun dinine iman ettiklerini ve birçok şekilde büyük şirke düştüklerine inanıyoruz. Onlar tağuta muhakeme oluyorlar, Allah'ın dışında yasalar yapan siyasi partile-

1 Mümtehine, 4.

re oy veriyorlar ve tağutun ordularına katılıyorlar.

Tağutları tekfir etmek el-kufru bi tağutun bir rüknüdür. Fakat tağutun kafir olduğuna inanmak (batını tekfir) ile onu izhar etmek (zahiri tekfir) arasında fark vardır. Eğer bir insan tağutun ve onun kullarının kafir olduğuna iman ederse, o zaman bu rüknü gerçekleştirmiş olur. Fakat eğer bu tekfiri geçerli bir sebepten dolayı izhar etmez ise mazur kabul edilir. Bunun yanında bu tekfiri, imanının zayıf olduğundan dolayı izhar etmez ise bu kişi yalan söyleyen ya da içki içen biri gibi günahkar olur.

Ebu Katade diyor ki: "*Daha fazlası, bu ümmet her fırsatta İslam'a olan bağlılığını gösteriyor.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Hangi İslam ve bağlılıktan bahsediyorsunuz? Birincisi, halkın kastettiği İslam, kültürel, sadece adı ve bazı şiarları olan, içinde bir sürü şirk ve küfür barındıran dindir. Çoğu, İslam'ın hakikatini bilmiyor ki müntesibi olsun. İkincisi siz kıtalîler, İslam hakkındaki düşüncelerinizi söylediğinizde, şeriatı getirmek ve Müslümanları korumak istediğinizde neden hapislere atılıyorsunuz ve halklar sizin çağrınıza neden kulak vermiyorlar? Halklar neden size olan bağlılıklarını değil de, tağutlara olan bağlılıklarını izhar ediyorlar?

Ebu Katade diyor ki: "*Demokrasiyi icat eden yenilikçiler, insanlara, Allah için seçimlere katılmaları gerektiğini söylediklerinde, halklar bunlara istediklerini verdiler.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Bu yine sizin aleyhinize olan bir delildir. Eğer halklar Müslüman iseler, neden demokrasinin tağut olduğunu ve onda yer almanın büyük şirk olduğunu anlamadılar. Bunlar dinin aslına bağlı olan ve her müslüman olan kişinin bilmesi gereken meselelerdir.

Yinede Ebu Katade'nin delillendirmeye çalıştığı şeyler doğru değil. Bu insanlar kendilerine İslam olarak getirilen şeyler için fedakarlık yapmıyorlar. Hayır, onlar kendilerinin İslam olarak bil-

dikleri, ve aslen İslam'a zıt olan şeyler için fedakarlık yapıyorlar.

Ebu Katade diyor ki: "*İslam onların kalplerindedir. Bu halklar, İslami halklardır.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Büyük şirkte, onların sözlerinde ve amellerindedir. Onlar tağuta muhakeme oluyorlar ve Allah'ın dışında kanun yapan siyasi partilere oy veriyorlar.

Uzuvların amelleri ile kalbin amelleri arasında sadece ikrah halinde fark olabilir.

Ebu Katade diyor ki: "*Bu fırkalar ehli sünnete dahil değildirler, bizim ve onların arasında hiçbir benzerlik yoktur.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Bu senin düşüncendir. Fakat Allah'a hamdolsun ki Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat'a dahil olan kişileri sen belirlemiyorsun. Bizim sözlerimiz ve amellerimiz Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat'e dahil olduğumuzu gösterir, Ebu Katade'nin sözleri değil.

Ebu Katade diyor ki: "*Bizim halklarımızın onlara hakkı öğreten bir öğretmene ihtiyacı var. Belki bizim ümmetimiz cihadın sadece yabancılara karşı yapıldığına inanıyordur. Filistinliler cihadın sadece Yahudilere karşı olduğunu düşünüyorlardı; buna rağmen orada cihad hala devam ediyor. Buna rağmen onlara cihadın mürtedlere karşı da olması gerektiğini anlatacak birine ihtiyaçları var ki onlar silahlarının namlularını çevirsinler.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Ebu Katade, onun ümmetinin sanki sadece cihad konusunda hatalı olduğunu düşünüyor. Hakkında konuşulan ümmet büyük şirkte boğulmuştur ve Ebu Katade cihad hakkında konuşuyor?! Bu ümmetin cihadı düşünmeden önce, tevhidi ve İslam'ın aslını öğrenmesi gerekir. Cihad bir araçtır, fakat aslolan tevhiddir. Cihad, tevhidi yaymak veya korumak için bir araçtır.

Fakat kitalîlerin dinlerinde asıl budur: Savaşmak. Herkes gelebilir, büyük şirk işlese bile müşriklerden beri olmasa bile. Bunları

ya da bir kısmını gerçekleştiren ise reddedilir. Ve Seyyid İmam (Abdulkadir bin Abdulaziz) güzel bir örnektir. Oy verenleri ve İhvan'ul Muslimin'i tekfir ettiğinde hemen aşırı damgası yedi ve kitabı Eymen Zevahiri tarafından sansürlendi.

Ebu Katade diyor ki: "*Müslüman halklar İslam'ın özelliklerini taşıyorlar ve bu ümmetten hiç kimse delil olmaksızın tekfir edilemez.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Onlar aynı Kureyş'in müşrikleri gibi hac ve sadaka gibi İslam'ın bazı geleneklerini taşıyorlar, bu doğru. Fakat bunun yanında büyük şirkin özelliklerini de taşıyorlar. O halde İslam'ın ne değeri olur?

Delillerden açıktır ki her şirk işleyen kişi (ikrah hariç) müşriktir.

Şeyh Muhammed bin İbrahim bin Abdullatif dedi ki: "*İnsanların çoğu kendilerini İslam'a nispet ediyorlar, kelime-i şehadeti ikrar ediyorlar ve İslam'ın zahiri amelleriyle amel ediyorlar. Fakat bu, bu kişilere İslam hükmü vermeye yeterli değildir, bunun yanında onların kestiklerini yemekte caiz değildir. Çünkü onlar başka şirklerin yanında, peygamberlere dua edip onlardan yardım dileyerek ibadette Allah'a şirk koşuyorlar.*"

Kendini İslam'a nispet eden insanların arasında yapılan bu ayrım, delillerle Kur'an'dan, sünnetten, selefin ve imamların icmasından açıklanmıştır."[1]

Ebu Katade diyor ki: "*İslam ümmeti hala aynıdır ve Rasulullah ﷺ, zamanların sonunda yaşayacak olanları bile bir ümmet olarak gördü, bireyler olarak değil.*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Ebu Katade bizim zamanımızda mı yaşıyor ya da bir hayal dünyasında mı? İnsanlığın kötüye gideceğini açıkça beyan eden hadislerin olmasına rağmen nasıl bu ümmetin aynı olduğunu iddia edebilir? Sonradan gelen ulemanın kendisine muhalif görüşte olmalarına rağmen nasıl iddia edebilir

1 *Fetava ve'r-Resail Muhammed bin İbrahim Alu'Şeyh*, 1.Cilt, s.63.

böyle bir şeyi? Şeyh Hammad bin Atik, muttefekun aleyh olan hadiste alimlerin kabzedilip cahillerin başa geçmelerini ve onların da saptırmalarının, kendi döneminde zuhur ettiğini beyan etmiştir. Kaldı ki Şeyh bunları kendi dönemine izafe etmişse, günümüzdeki fitneler ve dalaletler daha şiddetlidir.

Ebu Katade diyor ki: "*Binlerce kişiden oluşan Mehdi ile savaşan ordu kimlerden oluşacak? Meryem oğlu İsa ile yüz, iki yüz ya da üç yüz kişiden oluşacak Müslüman orduda kim yer alacak? Müslümanlar seksen bayrağa karşı savaştıklarında ve her bayrağın altında seksen bin savaşçının olduğu savaşta olacak olan Müslümanlar nerede? Nerede bunlar?!*"

Allah'ın tevfiki ile derim ki: Bunlar üzerinde hiçbir etkimiz olmayan konulardır. Mehdi'nin *aleyhisselam* ve İsa'nın *aleyhisselam* gelişlerinin zamanı bizim için meçhuldur. Biz günümüzde yaşadığımız insanlara hüküm veririz. Günümüzdeki insanların gelecekte değişeceği veya gelecek nesillerin yeniden İslam'a dönecekleri, şimdi belli olmayan meselelerdir. Bunlar Allah'ın kaderidir ve bunlara sadece O karar verir.

Şimdi de ulemanın bu konudaki bazı sözlerine bakalım. Bir konuda konuştuğumuzda bizim durumumuza en yakın olan bir dönemde yaşayan alimlerin sözlerini almamız gerekir. Necd ulemasının durumu ise bizim durumumuza çok benzemektedir.

Şeyh Hammad bin Atik dedi ki: "*Sizin el-Ahsa'nın halkından zorla alınan malların (ganimet) ticaretini yapan kişileri azarladığınızı işittim ve bu beni üzdü. Bu kişileri, sadece her La ilahe illAllah diyenin hiç bir zaman kafir olamayacağını düşünen, dalalette olanlar azarlayabilir.*

Ulemanın sözlerini araştıran herkes, bir ülkede büyük şirkin yaygınlaştığını, yasak amellerin açıkça işlendiği ve İslam'ın inançlarının saklandığı zaman, bu ülkenin darul küfür olduğunu, o halkların mallarının ganimet olarak alınabileceğini ve onların

kanlarının helal olduğunu bilir."[1]

El-Ahsa halkı ile savaşılıp, malları ganimet alınıp yeniden satılıyordu. Şeyh ise bunu yapan kişileri azarlayanların dalalette olduğunu açıklıyor.

El-Ahsa halkı Hristiyan, Yahudi ya da Romalı mıydı? Hayır, el-Ahsa halkı kendilerini İslam'a nispet ediyorlardı ama bunun yanında kendi aralarında büyük şirk yaygındı. Ve bu, Şeyhin onlara verdiği fetvadır. Ebu Katade'ye göre bu kitlesel tekfirdir ve haricilerin ve tekfircilerin çıkardığı bir bidattır.

Başka bir yerde Mekke'nin darul küfür ya da darul İslam olduğuna dair bir tartışmada şöyle dedi: "Mekke'nin darul küfür yada darul İslam olduğuna dair bir tartışma vardı, ben ise Allah'ın yardımıyla diyorum ki; Allah Muhammed'i ﷺ tevhid ile gönderdi, bütün rasullerin dini ile.

Tevhidin ilk aslı: Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet etmektir, bu ibadeti hak edenin sadece Allah olduğu, yaratılanların hiçbir ibadet şekliyle O'ndan başkasına ibadet etmelerinin yasak olduğu manasına gelir. İbadetin aslı ise duadır (taleb etme). Korku, ümit, güven, boyun eğme, namaz ve ibadetin birçok şekli. İbadetin en büyük aslı budur ve her amelin kabul şartıdır.

İkinci asıl ise; Rasulullah'a ﷺ onun emirlerinde itaat etmek. O'nu, küçük ve büyük sorunlarda hakim kabul etmek, O'nun getirdiği dine ve yasalara boyun eğmek ve o dinin asıllarına ve gerekliliklerine uymaktır.

Yani ilk asıl, şirki inkar etmektir ve büyük şirk vuku bulduğunda da iman geçersizdir. İkinci asıl, bidatları reddetmektir. Onun ihdası ile ikame edilmez.

Eğer bu iki asıl biliniyor, bunlarla amel ediliyor, buna davet ediliyor ve bir halkın dini bu asıllar ise, yani bir halk bu iki asılla

1 *Durerus-Seniyye el-Ecvibe en-Necdiyye*, 6/402.

amel ediyor, buna davet ediyor, bu asıllarla amel edenlere yardım ediyor ve bu iki asılla amel etmeyenlere düşmanlık ediyorsa, o zaman onlar muvahhidlerdir.

Eğer şirk her yere yayılmış ise; Kabe'ye dua etmek, Hatime dua etmek, Makamı İbrahim'e dua etmek, Nebilere ve salihlere dua etmek ve şirkin ifşa olmuş tabiîleri gibi meseleler. Örneğin; zina ve faiz gibi.

İşte bunlar zulmün kısımlarıdır. Sünneti arkalarına attılar. Bidatlar yayıldı ve sapıklıklar yayıldı. Muhakeme zalim imamlara yapılıyor. Ya da müşriklerin görevlilerine yapılıyor. Davet ise Kuran ve sünnetin gayrısına yapıldı. Bu her beldede böyle olduğu bilinen bir şeydir. En az ilmi olan bile bundan şüphe etmez. Bu beldelerin şirk ve küfür beldeleri olduğuna hükmedilir. Özellikle tevhid ehline düşmanlık yapıyor iseler, ya da tevhid dinini izalede koşturuyorsa ve İslam beldesinin tahrip olması için yardımlaşıyorlarsa böyledir. Eğer bunun için delil arıyorsan, Kur'an'ın tamamı bunun için bir delildir. Ve bu konuda ulema icma etmiştir, bundan dolayı bu, İslam'da bilinmesi zorunlu olan konulardandır.

Eğer bir kimse bize: "*Sizin saydıklarınız şirkleri vs. sadece bedeviler işliyor, şehirlilerin yaptığı ameller değildir bunlar.*" derse, bizim ona cevabımız: "*Bu, kişinin kibrinden veyahut gerçekleri bilmemesinden kaynaklanıyor.*" olur. Bu konuda bilindiği gibi Kabe'ye, makama ve hatime dua etmekte bedeviler şehirlilerin takipçileridirler. Ve bu, her muvahhid tarafından biliniyor ve herkes tarafından da duyulmuştur. İkincisi ise, eğer bu (şirk) amel açığa çıktıysa, bu, bu tartışmada yeterli delildir. Kim bu konuda ayrım yapmıştır?!

Ey Allah'ım, ne kadar garip bir durum. Eğer siz inandığınız tevhidi, onların dininize olan düşmanlığından ve kininden dolayı, onların ülkesindeyken saklıyorsanız, onların yanında dininizi izhar etmek için gücünüz yoksa ve namazınızı açıkta kılmaya korkuyorsanız, bu hususta akıl sahibi olarak nasıl şüphe edebilirsiniz?

Düşünün, eğer bir kişi Kabe'ye, makama, hatime, peygambere

ya da sahabeye dua eden birine: "*Ey sen, Allah'tan başkasına dua etme.*" Ya da "*Sen bir müşriksin.*" derse onu affedeceklerini mi zannediyorsunuz? Ya da ona karşı bir pusu kuracaklarını mı düşünüyorsunuz? Bu konuda tartışan kişi bilmeli ki o, Allah'ın tevhidi üzere değildir. Allah'ın indinde tevhidi anlamamıştır ve Rasulullah'ın ﷺ dinini gerçekleştirmemiştir.

Bir adamın onlara gelip şöyle söylediğini düşünün: "*Ey insanlar, dininizi gözden geçirin ve kabirleri yıkın, Allah'tan başkasına dua etmek yasaktır.*" Kureyş'in Rasulullah'a ﷺ yaptıklarını bu adama yapsalar onlar için yeter mi? Vallahi hayır, Vallahi hayır. Eğer bu beldeler İslam beldeleri iseler; niçin onları İslam'a çağırıyorsun, neden bu kubbelerin yıkılmasını, şirki ve onun mukaddimesi olan kötülükleri terk etmelerini istiyorsunki? Eğer onların namazları ve hacları sizi yanıltıyorsa, o zaman meseleyi baştan gözden geçirmeniz gerekir.

Tevhid, Mekke'de Halil olan İbrahim'in *aleyhisselam* oğlu İsmail *aleyhisselam* tarafından sabitleşti ve Mekke'nin halkı uzun bir zaman bu tevhidde sabit kaldılar. Fakat bu süreden sonra, hac ve hacılara sadaka vermek gibi İslami geleneklerle hala amel etmelerine rağmen, Amr bin Luhay tarafından onların arasında şirk yaygınlaştı ve müşrik oldular. Ülkeleri de darul küfür oldu. Size Abdulmuttalib'in, fil vakıasında ve başka rivayetlerde okuduğu şiirler de ulaştı. Fakat bu onu tekfir etmek için ve ona düşmanlık etmek için bir engel değildir. Biz ise bugünkü şirkin o zamankinden çok daha şiddetli olduğuna inanıyoruz.

Eğer özetleyecek olursak: Bir ülkede şirk, ve şirke götüren yollar yaygın olursa ve halk bu şirklerle amel edip, tevhide ve tevhid ehline düşmanlık ederlerse, bunun yanında dine teslim olmayı reddederlerse, bu ülkeye darul küfür hükmü vermekten nasıl kaçınabiliriz?! Onlar kendilerini kafirlere nisbet etmeseler ve onlardan, Mekkelilerden beri olduklarını söyleseler bile fark etmez. Aynı zamanda onlar muvahhidlerle alay ediyorlar, onların inançlarının hatalı olduğuna inanıyorlar ve onlara harici ve kafir damgası vuruyorlar. Bunların hepsinin vuku bulmasına rağmen nasıl darul

küfür hükmü vermeyelim? Bu genel bir meseledir.[1]

Bundan daha açığını bulamazsın. Sanki Şeyh bizim zamanımız hakkında konuşuyor. Bu sözlerinden dolayı Şeyh de mi kitlesel tekfir etmekle suçlu ve tekfirci taifesine dahil?!

Fakat her zaman söylediğiniz gibi; biz ulemanın sözlerini ya yanlış anladık ya da manipule ettik. Bu söze cevabım: Kaynağı kontrol edin ve önyargısız davranın.

Bu yazı Ebu Katade'nin sözlerine benim cevabımdır... Hidayet Allah'tandır.

1 *Durerus-Seniyye el-Ecvibe en-Necdiyye*, 9/259-263.

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

ŞEYH İSHAK'IN TAĞUT RİSALESİ

Şeyh İshak
Abdurrahman Ali Şeyh

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

Tağutu Tekfirin Hükmü

بسم الله الرحمن الرحيم

Şeyh İshak ibn Abdurrahman Ali Şeyh 'Akide meseleleri hakkında faydalı yönler' yazısında dedi ki;

Tağutu inkar etmek farzdır, lazımdır
Sağlam kulptur, Ayet el-Kursi
Ve Nahl'daki şifa veren yeterli olan
Sağlığa uygun olanı bilen nerede

Şerh: Yani Ademoğluna farz kılınan ilk şey tağutu inkar etmek ve Allah'a iman etmektir. Buna delil Allah'ın *Subhanehu ve Teala* şu sözüdür: ***"Biz her ümmete Allah' a kulluk edin, tağuttan sakının diye bir peygamber gönderdik."*** *(Nahl, 36)*[1] Bu şiirdeki '*Lazımdır*' sözünün manası şudur ki; İmanın tahkiki için lazımdır. Aynı şekilde '*Sağlam kulptur*' sözünün manası ise; lazım olmadan olmazdır. Ne din, ne şeriat o sayılmadığı ve olmadığı zaman batıl olur ve itibar etmez. '*Bilen nerede*' sözü ise, yani delil ile o delillerde '*Ayet el-Kursi ve Nahl'daki*' sözüdür.

• Ayet el-Kursi'deki ise şu ayettir: ***" Her kim tağutu inkar eder, Allah'a iman ederse kopması mümkün olmayan sapasağlam bir kulpa yapışmıştır."*** *(Bakara, 256)*

İbn Abbas dedi ki: '*Kopması mümkün olmayan sapsağlam kulp' LailaheillAllah'tır.*[2] *Mücahid, Dahhak ve Said ibn Cubeyr'den*

1 Tağutun manası ve başlıcaları risalesi Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab'ın yazısıdır.

2 İbn Ebi Hatim tefsirinde tahriç etmiştir.(2624)

benzeri rivayet edilmiştir.[1]

Sana apaçık beyan oldu ki; '*Tağutu inkar ve Allah'a iman*' söz öbeğinin manası lailaheillAllahtır. 'Lailahe' sözündeki nefiy yani iptal tağutu inkar kısmıdır. '*İllallah*' sözündeki ispatın ise Allah'a iman kısmıdır.

Allame Şeyh Emin Şenkiti, "*Edvaul Beyan*" adlı eserinde şöyle söyledi (1/393):

"*Tağutu inkar etmeyen birinin imanın olmadığına işaret ederek dedi ki:* ***"Her kim tağutu inkar eder, Allah'a iman ederse kopması mümkün olmayan sapasağlam bir kulpa yapışmıştır."*** *Şartın mefhumundan anlaşılan şudur ki; Her kim tağutu inkar etmemişse, sağlam kulpa yapışmamıştır. İşte bu şekilde her kimde sağlam kulpa yapışmamışsa imandan çıkmıştır.*"

Nahl Suresi'ndeki ayet ise şöyledir; " Biz her ümmete Allah' a kulluk edin, tağuttan sakının diye bir peygamber gönderdik." *(Nahl, 36)*

Şeyh Süleyman ibn Sehman dedi ki: "*Allah Subhanehu ve Teala bütün Nebilerin aleyhisselam tağuttan uzaklaşmaları için gönderildiklerini haber verdi. Her kim tağuttan uzaklaşmassa o bütün Resullere muhalefet etmiştir.*

Burada uzaklaşmaktan maksat şudur ki; kalp ile buğz etmek, dil ile onu kötülemek ve ona sövmek, güç imkanında da ondan uzaklaşıp el ile onu izale etmektir. Tağuttan uzaklaştığını söylemesine rağmen bunu yapmayan kişi, doğru söylememiştir."[2]

Tağutu inkar etmenin sıfatı:

Şeyhulislam Muhammed ibn Abdulvehhab dedi ki: "*Tağutu inkar etmenin sıfatı şudur: Allah'tan başkasına ibadetin batıllığına itikad etmen, ondan başkasına ibadeti terk etmen, ona buğz etmen,*

1 Mücahid'den nakledilene ibn Ebi Hatim işaret etti (2624); İbn Cerir Dahhak ve Said ibn Cubeyr'den gelenleri tahriç etti; 4/560-561.

2 *Durerus Seniyye*, (10/502-503).

ehlini tekfir ederek onlara düşmanlık beslemendir."[1]

Şu anda bizim yanımızda şu beş şey oluştu:
Birincisi: Tağuta ibadetin batıllığına itikad etmen.
İkincisi: Tağuta ibadeti terk etmen.
Üçüncüsü: Tağuta buğz etmen.
Dördüncüsü: Tağuta ibadet edeni terk etmen.
Beşincisi: Tağuta kulluk yapanlara düşmanlık yapmandır.

Biz inşaAllah 4. Sonuç üzerinde duracağız o da şudur ki: Tağuta ibadet edenleri tekfir etmektir. Öyleyse tağutun nefsini tekfir etmek daha evla bir meseledir. Tağutu inkar etmek ancak onu tekfir etmek ile olur. Allah'ın şu sözü buna delalet etmektedir: ***"Her kim tağutu inkar ederse."*** Ayetin Arapça lafzındaki **"be"** harfi ceri kelimeyi geçişli fiil yapar. Fiilin geçişli olması da aslına döndürülerek sülasi haline getirilmesidir yani **'yekfur'** hemze ile başına getirilerek ziyadeleştirildiğinde **'ekfere'** olur. Manası da şöyle olur: **'femen ekferet tağut.'** Yani her kim tağutu küfre nispet ederse. *Kamusul Muhit* de şöyle geçiyor: " *'ve ekfuruhu.' yani onu kafir olarak çağırmaktır.*" *Mucemul Vasit*'de ise bu fiil şöyle geçiyor: " *'ekfere' bir başkasını küfre nispet etmektir.*"[2]

İşte bu şekilde buradaki be harfi cerinin geçişli olduğuna itibar ettiğimiz zaman, sadece ve sadece bağlantılı olması caizdir. Manası ise şu olur: ***"Her kim tağutu inkar ederse."*** *Yani kim ondan beri olursa, ancak kafirden beraat etmek caizdir. Denilir ki;* "*İblisi inkar ettim. Ondan beri oldum.*"[3]

Zebidiyyu dedi ki; "*Küfür beraattır. Tıpkı Allah'ın Subhanehu ve Teala, şeytan ateşe girdiğinden dediğinden haber verdiği gibi:* ***"Ben sizin beni ortak koşmanızı inkar ediyorum."*** *(İbrahim, 22) Yani beri oldum.*"[4]

Bu iki manada doğrudur. Bu iki manada tekfirin vacipliğine delalet eder. Bizim de izah etmeye çalıştığımız şey budur.

1 *Manat Tağut.*
2 791. Sayfa.
3 Bu lugavi faydayı Şeyhimiz Allame Abdulhakem Kahtani zikretti.
4 *Tacul Urus*, 14/ 62-63

Şeyhulislam Muhammed ibn Abdulvehhab dedi ki; "*İşte bunlar tağutlardır... Bunların hepsi kafirlerdir. İslam'dan dönmüşlerdir. Kim onlar hakkında mücadele ederse ya da onları inkar edenleri reddederse, zannederse ki onların bu yaptıkları batıl ancak onlar bununla küfre girmezler, işte bu şekilde ki bir mücadeleci en düşük seviyede bir fasıktır. Şehadeti kabul edilmez. Arkasında namaz kılınmaz. Bilakis bu ta-ğutları tekfir edip, onlardan beri olmadıkça İslam'ı sahih olmaz. Allah dedi ki;* ***"Her kim tağutu inkar ederse ve Allah'a iman ederse kopması mümkün olmayan sağlam kulpa tutunmuştur."*** *(Bakara, 256)*"[1]

Şeyhin şu sözünü iyi düşün; "*Bilakis bu tağutları tekfir edip, onlardan beri olmadıkça İslam'ı sahih olmaz.*" Onun bu sözüne delil edinmesi bizim az önce bahsettiğimiz delillendirmedir. (Yani luga-vi izah) ve sözündeki '*bilakis*' lafzı öncesini iptal için gelmiştir. O da şu sözüdür: '*Bu mücadelecinin en düşük hali.*' En küçük ilim talebelerinin yanında bile '*bilakis*' lafzının iddirab olduğu malumdur. İddirabın manası ise şudur: Birinci hükmü iptal edip ikinci hükmü ispat etmektir. Şu misalde olduğu gibi: '*Zeyd gelmedi bilakis Amr geldi.*' Gelen Amr'dır, Zeyd değil. Bu da önceki geçeni iptal edip sonraki geleni ispat etmektir.

Sonra şeyh dedi ki:

Her haddini aşan Şüphesiz ki o tağuttur.
De ki: İbadetten, itaatten ve sevilmekten men edilen budur. Ona itaat eden rab edinmiş delalete gitmiştir.

Şerh: Şeyh bu sözü ile tağutu tanımladı. Bu tanımı da Şeyh ibn Kayyum'dan aldı.

"*Tağut, kendisine ibadet edilme, bağlanılma ve itaat edilmede haddini aşan kul demektir. Her kavmin Allah'ın ve Resulünün dışında kendisine muhakeme oldukları, ibadet ettikleri, Allah'tan delil olmadığı halde tabi oldukları şey, onların tağutudur. İşte bunlar âlemin tağutlarıdır. Sen bu tağutları ve insanların halini düşünecek olsan göreceksin ki, insanların çoğu Allah'a değil tağuta ibadet eder, Allah'a ve Resulüne değil tağuta muhakeme olur, Allah ve Resulüne*

ra ibadet edip tabi olurlar..."[1]

Şeyh Süleyman ibn Sehman bunu şöyle kısaltı: "*Hasılı tağut üç çeşittir. Hüküm tağutu, ibadet tağutu ve taat ve itaat tağutudur.*"[2]

Şeyh, itaat tağutunu izah etti ve dedi ki:

İtaat ile sapan rab edinmiştir.

İşte Adiy dedi ki: biz onlara ibadet etmiyoruz, Nebi de maksut bu değildir dedi.

Ona ahbarları rabler edinmeği okudu, Onların alimlerine bina ederek; haramı helal kılmada onlara itaat ederek, Bu şekilde saptıklarından bahsetti.

Şerh: Şeyh, Adiy ibn Hatem hadisine işaret ediyor. Adiy dedi ki: boynumda altından bir haç ile Nebi'nin ﷺ yanına geldim. Dedi ki: ***'Ey Adiy, boynundaki şu putu at.'*** Bende boynumdan attım. Bu bittikten sonra Nebi ﷺ beraat suresini okuyordu. Şu ayeti okudu: ***"Onlar rahiplerini ve hahamlarını Allah'tan başka rabler edindiler."*** *(Tevbe 31)* Dedim ki: Ey Allah'ın Resulü, biz onlara ibadet etmiyorduk. -Başka rivayette onlara namaz kılmıyorduk.- Nebi ﷺ dedi ki; ***"Siz onlar Allah'ın haramını helal, helalini haram kıldıklarında onlara itaat etmiyor muydunuz?"*** Dedim ki: Evet. Dedi ki: ***"Bu ibadetleri idi."*** "[3]

Allame Şeyh Şenkiti dedi ki; "*Bu Nebevi tefsir şunu gösteriyor ki; Allah'ın haramını helal, helalini haram kılan bütün teşrilere uyanlar onlara ibadet etmiş demektir. Onları rab edinmiştir. Sıhhatinde şüphe olmayan bu tefsire göre kafir olmuştur. Kur'an'ın ayetleri bunun sıhhatine şehadet etmişlerdir. Bu Kur'an'da sayılamayacak kadar çoktur.*"[4]

Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab *Kitabut Tevhid* kitabında bu ayet için bir bab açarak şöyle koydu ismini: "*Her kim alimlere ve emirlere haramı helal, helali haram yapmada itaat ederse*

1 *İlamul Muvakkin*, 1/92-93.
2 *Durerus Seniyye*, 10/503.
3 Tirmizi *Sünen*'inde çıkardı. (3095), İbn Cerir tefsirinde tahriç etti (11/418).
4 *Azbun Nemir*, 5/440.

onu rab edinmiştir" babı.

Aynı şekilde Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab *Mecmuattut Tevhid* adlı kitabının ilk başlarında şirkin çeşitlerini beyan ederken şöyle dedi:

"*Üçüncü çeşit: itaat şirki. Buna delil ise Allah'ın şu sözüdür:* ***"Onlar rahiplerini ve ruhbanlarını Allah'tan başka rabler edindiler."*** *(Tevbe, 31) Bu ayetin tefsirinde hiçbir sorun yoktur. Alimlere ve Abidlere, Allah'a isyan da itaat, ancak onlara dua etmeleri gibidir.*"

Bu ayetten daha açık bir delil ise şudur: ***"Allah'ın adı anılmayanlardan yemeyin. Çünkü o fısktır. Şeytanlar dostlarına sizinle mücadele etmeleri için vahyederler. Eğer onlara itaat ederseniz sizde onlar gibi müşrik olursunuz."*** *(Enam, 121)*

Şenkiti dedi ki: "*İşte bu semadan gelen Rahmani fetvadır. Her kim Allah'ın şeriatına muhalif olan noktalarda başka şeriatlara uyarsa Allah'a ortak koşmuştur.*"[1]

Sonra Şeyh, hüküm tağutunu tekrarlayarak dedi ki:

Kanun hüküm koyma münker bir iştir,

Emreden de uyan da hoş değildir.

Şerh: Ayetler kanunlarla hükmedenleri kötülüyor. Maide Suresi'ndeki ayet çok açıktır: ***"Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir."*** *(Maide, 44)* Burada küfür marife olarak yani elif lam ile gelmiştir. ***'İşte onlar'*** lafzı bu da tarifdir. ***'El kafirun'*** kelimesindeki elif lam da tarifdir. İkisinin arasının munfasıl bir zamirle ayrılması da tarifdir. Peki hangi marifelik bundan daha güçlü olabilir? Mana tıpkı Allah'ın şu ayetinde bildirdiği gibidir: ***"İşte onlar gerçek kafirlerdir. Biz kafirlere küçük düşürücü bir azap hazırladık."*** *(Nisa, 151)*

Şeyh Muhammed ibn İbrahim Ali Şeyh dedi ki:

1 *Edvaul Beyan*, 7/181.

"*En açık ve belirgin küfürdür ki, lanetlik koyulmuş kanunlar, Ruhul Emin'in Muhammed'in ﷺ kalbine uyarıcılardan olsun diye Arapça dil ile indirdiğinin menzilesine konulan, alemlerde insanların arasında hükmedilmesi için ve tartışanların tartışmalarını götürecekleri yer kılınmasıdır...*"[1]

Bu kanunları emredenler açıklandı.

Emredilenler ise; tağuta muhakeme olanlardır.

Allah böylelerinin hükmünü beyan etti: ***"Sana indirilene ve senden öncekilere indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Onlar tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Hâlbuki onu inkâr etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan ise onları apaçık bir sapıklığa sürüklemek istiyor."*** *(Nisa, 60)*

İşte bu ayette 3 yönden tağuta muhakeme olanların küfrü tekid edilmiştir.

Birinci yön; iman vasıflarının sadece zan olması, yani yalan olması ve hakikatinin bulunmamasıdır.

İkinci yön; tağutu inkarı yerine getirmeyişleridir.

Üçüncü yön; fiillerinin uzak bir sapıklık olarak vasıflandırılmasıdır. Bu da büyük küfürdür:

"Allah, kendisine ortak koşulmasını elbette bağışlamaz, bundan başkasını dilediğine bağışlar. Allah'a ortak koşan kimse derin bir sapıklığa sapmış olur." *(Nisa, 116)*

"Ey İnananlar! Allah'a, Peygamberine, Peygamberine indirdiği Kitap'a ve daha önce indirdiği Kitap'a inanmakta sebat gösterin. Kim Allah'ı, Meleklerini, Kitaplarını, Peygamberlerini ve Ahiret Gününü inkar ederse, şüphesiz derin bir sapıklığa sapmıştır." *(Nisa, 136)*

"İnkar edenler, Allah yolundan alıkoyanlar, şüphesiz derin bir

1 *Tahkimil Kavanin.*

sapıklığa sapmışlardır." *(Nisa, 167)*

"Rablerini inkar edenlerin işleri, fırtınalı bir günde, rüzgarın şiddetle savurduğu küle benzer; yaptıklarından hiçbir şey elde edemezler. İşte bu uzak sapıklıktır." *(İbrahim, 18)*

"Allah'ı bırakıp, kendisine fayda da zarar da veremeyen şeylere yalvarır. İşte derin sapıklık budur." *(Nisa, 12)*

Tağuta hakkını almak için gidip muhakeme olmanın hükmü nedir?

Şeyh Süleyman ibn Sehman buna cevaben dedi ki:

"*Şayet tağutlara muhakeme olmak küfürse burada ihtilaf ancak dünyalık bir meseleden dolayı olabilir. O halde senin dünya adına küfre girmen nasıl caiz olur? Bil ki! Allahu Teâlâ ve Rasulü ﷺ herşeyden daha sevgili olmadıkça hiç kimse iman etmiş olamaz. Aynı şekilde Rasulullah ﷺ kendi çocuğundan, babasından ve bütün insanlardan daha sevgili olmadıkça hiç kimse iman etmiş olamaz. Bütün dünyan gitse bile tağutun mahkemesine muhakeme olmak senin için asla caiz değildir. Şayet ya elindeki her şeyi vereceksin veya tağuta muhakeme olacaksın denilirse sana farz olan şey elindeki her şeyi vermen fakat asla tağuta muhakeme olmamandır.*"[1]

Şeyhin emredenler ve emredilenler sözü ise:

Yani bu iki sınıfa buğz vaciptir. Hakim ve muhakeme olan. Bu imanın en sağlam kulpudur.

Sonra şeyh dedi ki:

Miskine yağcılık yapılırsa ne bilinir,
Onlara yaslanma onlarla oturma.

Şerh: "Allah'a ve ahiret gününe inanan bir toplumun, babaları veya oğulları veya kardeşleri ya da akrabaları olsa bile Allah'a ve Peygamberine karşı gelenlere, sevgi beslediklerini görmezsin. İşte Allah,

1 *Durerus Seniyye*, 10/510.

imanı bunların kalblerine yazmış, katından bir nur ile onları desteklemiştir. Onları, içlerinden ırmaklar akan, içinde temelli kalacakları cennetlere koyar. Allah onlardan hoşnut olmuştur, onlar da Allah'tan hoşnut olmuştur. İşte bunlar, Allah'tan yana olanlardır. İyi bilin ki, saadete erecek olanlar, Allah'tan yana olanlardır." *(Mücadele, 22)* Onlarla oturmayın sözü ise şu ayettedir: ***"O, size Kur'an'da "Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini ve alaya alındığını işittiğinizde, başka bir söze geçmedikçe, onlarla bir arada oturmayın, yoksa siz de onlar gibi olursunuz" diye indirdi. Doğrusu Allah münafıkların ve kafirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır."*** *(Nisa, 140)* Onlara yaslanmayın sözü de şudur ki: ***"Haksızlık yapanlara yönelmeyin, yoksa ateş size de dokunur. Sizin Allah'tan başka dostunuz yoktur; sonra, yardım da göremezsiniz."*** *(Hud, 113)*

Dinim diyor ki: De ki ey dini sana yeten,
Ancak onların cehaletleri onları yağlıyor

Şerh: Bu yağcının şu ayete ihtiyacı var: ***"Sizin dininiz size benim dinim bana."*** *(Kafirun, 6)* Eğer bu yağcı miskin, surenin başına dönerse görecektir ki; ***"De ki: Ey kafirler!"*** İşte bu da onların bu cehaletlerini ve sapıklıklarını reddetmeye yeterlidir.

Onların tekfirlerini dillerine name, oyun(yani tekfir edilmezler demeleri) yapmış olanlara yetmez mi bu?

Bu ayrılış için indirildi çarpışma için,
Ama birleşme ve uzlaşmaya gittiler.

Şerh: Yani Kafirun Suresi Müslümanlar ve kafirlerin arasını ayırmak için indirildi. Çarpışma ise onlarla tekfirleşerek ve onlara düşmanlık yaparak olur. 'Ama birleşme ve uzlaşmaya gittiler' sözü ise yağcı miskinlerin yaptıklarıdır.

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

SUUD FİRAVUNLARININ SİHİRBAZLARI

Ebu Ubeyde

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

بسم الله الرحمن الرحيم

Bu yazı, Suud tağutunun hizmetçiliğini yapan bir şahsın, Türkiye'deki Müslümanlar aleyhinde görüntülü video yayınlaması üzerine reddiye olarak kaleme alınmıştır.

Hamd Alemlerin Rabbi Allah'a mahsustur. Salat ve selam onun resulüne, arkadaşlarına, ailesine ve onun yolundan gidenlerin üzerine olsun. Bundan sonra;

Bazı kardeşlerim bana, Suud Kralının Sihirbazlarının takipçisi olan bir şahsın Müslümanlar hakkında ahlak sınırlarını aşan bir şekilde konuştuğunu, hakkı gizlemek adına ortaya bazı şüpheler attığını haber verdiler. Bu şahsa ilmi reddiyemizi vermeden önce şunu belirtmeliyim ki Buhari'nin ilim babında rivayet ettiği şu hadis tahakkuk etmiştir:

"Allah toplumlardan ilmi çekip almakla ilmi kaldırmaz. Ancak Allah, alimleri onların aralarından almakla onlardan ilmi alır. Sonra onlara cahiller imam olurlar, hem kendileri saparlar hem de başkalarını saptırırlar."

Ne yazık ki tartışma ve ihtilaf etme fıkhından habersiz olan, edep ve ahlak yoksunu bu insanlar, muhalefet ettikleri kişilere üstün gelebilmek için hakaret etmeyi dahi kendilerine helal saymışlardır. Eğer bu kişiler rabbani ilim ehli olsaydılar kesinlikle selefi salihinin düşmanlarına takındığı tavrı takınarak onları hüccet ile mağlup eder, sonra da insanların gözünde hakkın ortaya çıkmasını sağlarlardı. Belirttiğimiz gibi selefin ahlakından yoksun olan bu şahıs, bir takım insanların ilim talebi için dizlerinin dibine oturduğu, şirkin yayıldığı yeryüzünde insanları İslam'a çağıran Türkiye'deki İslam davetçilerine "*birkaç serseri, aciz, sefih ve miskin*" diyecek kadar haddini aşmıştır. Allah *Subhanehu ve Teala* nasıl

ki Firavun haddini aştığında Musa'ya *aleyhisselam* ***"Firavun'a git çünkü o azdı."*** emrini vermişti, işte bugüne kadar, hasmımız olduğu herkesçe bilinen bu şahsa reddiye yazmayışımızın ve bugün ona bu reddiyeyi yazıyor oluşumuzun en temel sebebi onun bu azgınlığıdır. Biz de Allah'ın *azze ve celle* emri ile bu asrın firavununun küfürlerini gizlemekle görevli sihirbazlarının azgınlığını gidermek adına bu risaleyi kaleme aldık. Nebilerin dediği gibi: ***"Başarım ancak alemlerin Rabbinin dilemesi iledir."***

Allah'ın inayeti ve tevfiki ile derim ki; yayınladığı görüntülü videoda bu şahıs öncelikle ilmin emanet oluşundan, ilmin bir tarihinin bulunduğundan bahsetmiştir. Böylece kendi şeyhlerinin, emanet olan ilmi, önceki şeyhlerden miras aldığını kastetmektedir.

Biz ilmin tarihine baktığımızda şunu görüyoruz ki; İlim Allah'tan *Subhanehu ve Teala* Cebrail'e *aleyhisselam*, ondan da Nebi'ye ﷺ, ondan Sahabesine, onlardan da tabiine ve onların tabilerine aktarılmıştır. O dönemlerde fitneler baş göstermeye başlayınca emanet olan bu ilme, hadis ehli sahip çıkmıştır. İmam Ahmed, Buhari, Müslim, Ebu Davud, Lalekai gibi alimler bu emaneti her asırda nesilden nesile aktardılar. Daha sonra İbn Teymiyye *rahimehullah* ve talebeleri; İbnul Kayyum, İbn Kesir, İbn Abdilber ve Zehebi gibiler bu emaneti sonraki nesillere taşıdılar. Zalim ve cahil insanların dine hurafelerini soktukları bir sırada Muhammed ibn Abdulvehhab ve torunları tekrardan alimlerin bıraktığı mirası ortaya koydular. Bu şahıs ise Muhammed bin Abdulvehhab ve torunlarından sonra ilmin kendi şeyhlerine geldiğini iddia etmektedir.

Biz Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab'ın davetine baktığımız zaman onun ve torunlarının üç aşama geçirdiğini görebiliriz. Birinci aşamada Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab, Muhammed ibn Suud'a tabi olmuş ve ilmi ile ona destek vermiş, Muhammed ibn Suud da askeri güç ile onun davetine yardım etmiştir.

Osmanlı devletinin bina ettiği, halkın yıkılmasını istemediği türbeleri, Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab tabi olduğu Muhammed ibn Suud'un askeri güçlerini yanına alarak rahatça yerle bir

etmiştir. Daha sonra Şeyh vefat etmiş ve kurduğu şeriat devleti Osmanlı tarafından yıkılmıştır. Osmanlı, Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab'ın iki çocuğundan birini şehit etmiş, diğer oğlunu da hapsetmiştir.

Sonra torunu Şeyh Abdurrahman ibn Hasan Ali şeyh dedesinin mirasını alarak ikinci devleti kurmuştur. Aynı Osmanlı devleti o dönemde kurulan ikinci devleti yıkmak için de Mısır valisi olan ve daha sonra Osmanlı'ya isyan ederek bağımsızlığını ilan eden Mehmet Ali Paşa'nın oğlu İbrahim Paşa'yı görevlendirmiş ve ikinci devleti yıktırmıştır. Şeyhin torunlarına o kadar kin beslemektedirler ki; kabirden cesedini çıkarıp ağaca asmış ve ölü cesedini ok yağmuruna tutmuşlardır. Allah mekanını firdevs eylesin. Daha sonra ise şu anda var olan üçüncü Suud devleti kurulmuş ve Abdulaziz ibn Suud devletin başına geçmiştir.

Tabii ki bu dönemde dünyada birçok olay gerçekleşmektedir. Devletler yıkılmakta ve yeni sınırlar çizilmektedir. Abdulaziz ibn Suud Amerikalı ve İngiliz yandaşları ile büyük bir ortaklığın içerisine yavaş yavaş girmiştir. Ancak o dönemde teknoloji olmaması sebebi ile her şey gizli kapılar arkasında gerçekleşmektedir. Ancak o dönemin rabbani alimleri tehlikenin farkına varınca krala birçok kez düzeltmeler yapılması adına ilticada bulunmuşlardır. Sekiz bin kişilik bir heyet kabilelerden temsilciler ile Kral'ın sarayına yakın bir yerde konaklayarak kralla görüşme talep ederler. Olayın ciddiyetini anlayan kral bu heyetten belirli sayıda bir grubu özel görüşmeye almak istediğini ve aynı zamanda isteklerini de sıralamalarını söyler.

Temsilciler ise: "*Irak'taki Hüseyin'e ibadet eden müşriklerle neden cihad edilmiyor, cihad hareketi neden durduruldu? Aynı şekilde devlet tevhid davetçilerini yeteri kadar finanse etmiyor, bunun nedeni nedir?*" gibi dinin ehemmiyeti ile alakalı maddeleri öne sürmüşlerdir. Bu sekiz bin kişi içerisinden seçilen heyet Abdulaziz ibn Suud ile görüşmüştür ve bu görüşmeden sonra Abdulaziz ibn Suud yanlarına çıkarak isteklerinin tek tek yerine getirileceğini ancak Irak'taki müşriklerle neden cihad edilmediğini de daha sonra açık-

layacağını belirtir. Bu heyette buna razı olduklarını belirtince o gün insanlar geri dönerler. Ama o dönemdeki rabbani alimler meselenin ehemmiyetini anlayınca örgütlenirler ve kralın ordusuna karşı bir ordu kurarlar. Kralın çadırına konuşmak için gelen Müslüman temsilci selam vermeyince, Kral bizi tekfir ediyorsunuz hariciler diyerek savaşı başlatmış ve o gün binlerce Müslümanı şehit etmiştir.

Abdulaziz ibn Suud'un münafık olması hasebi ile bazı alimleri de kendi safına çekmiş, aynı zamanda bir kısım dünyayı isteyen kötü alimleri de yanına alarak bu Müslümanlarla savaşmıştır. Ve ilmin nakli bu devirden sonra değişmiştir. Artık kralın yanındaki alimler kralın istediği fetvaların altına sadece imza atmaktadırlar. Yoksa fetvayı asıl veren merci kral olmaktadır. Bunun delillerini yazının ilerleyen bölümlerinde aktaracağız inşaAllah.

İşte ilmin emanetinden bahseden bu şahıs, öncelikle kendi şeyhlerinin kralın yanında olmasını ve onların hevalarına göre fetva vermeleri meselesini iyice bir izah etmek zorundadır. Çünkü İmam Gazali dedi ki: "*Biz eğer bir alimi krallarla oturuyor görsek o alimin münafık olduğundan şüphe ederdik.*" Eğer denilirse ki; Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab da Muhammed ibn Suud'un yanında idi. Deriz ki; Muhammed ibn Suud, Şeyhin tevhid davetine icabet etmiş ve bütün Arap yarım adasındaki emirliklerle savaşı göze alarak malı, canı ve kanı ile tevhid davetini desteklemiştir. Ne kafirlerle cihadı iptal etmiştir, ne de Amerika ve İngiltere gibi kafirlerle işbirliği yapmıştır. Ancak Abdulaziz ibn Suud Allah'ın dinine ihanet etmiş, Amerika ve İngiltere ile ortak hareket etmiş ve İslam'dan irtidat etmiştir.

"Yahudi ve Hristyanları dost edinmeyin, onlar birbirlerinin dostlarıdırlar. Sizden kim onları dost edinirse o da onlardandır."[1]

Şeyhulislam İbn Teymiyye *rahimehullah* bu ayetteki ***'o da onlardandır'*** sözünün; riddeti içerdiğini söylemektedir. Aynı şekilde sünenlerde sabit olduğu üzere Ömer *radiyallahu anhu* yanında ehli kitap bir kafir çalıştıran sahabeye, bu fiilin, yani yanında ehli ki-

1 Maide, 51.

tap bir kafiri çalıştırmanın küfür olmamasına rağmen, ehli kitaba dostluğun kapısını açtığından dolayı ve sakındırmak için bu ayeti okumuştur.

Evet, ilmin tarihi ve geçmişi budur. Selefin dediği gibi: "*İki taife ifsad olunca insanlar da ifsad olur, iki taife ıslah olunca insanlar da ıslah olurlar. Yöneticiler ve alimler.*"

Aynı şahıs diyor ki: "*Geçmiş alimlerin lafızlarındaki manaları bizler anlayamayız, asrımızdakilere sormamız lazım.*"

Ben derim ki; Hak bir sözle batılı irade ettin. Evet, alimlerin bazı sözlerini anlamak için onların ıstılahlarını ve neyi irade ettiklerini iyi bilmek gerekir. Ancak bu demek değildir ki alimlerin sözlerini ilim talebeleri anlayamaz. Yazılanlar anlaşılmayacaksa alimler neden telif yaptılar. Şüphesiz alimler teliflerini insanlar anlasınlar diye yapmışlardır. Çünkü onların kitaplarının kaynağı Kur'an ve Sünnet'tir. O zaman herkes sadece Kuran'ı ve Sünnet'i okurdu, anlayacağını anlardı. Ancak alimler kitaplarında Kitap ve sünnetin kapalı kalan yerlerini açmışlardır. Vallahi senin ilim ehline iftira ettiğin gibi onlar insanların kafasını karıştırmak için değil Allah'ın dinini en doğru şekilde beyan etmek için telif yapmışlardır. Evet, sana göre nassları biz anlamayız fakat Kuran'ın tercümanı Abdullah ibn Abbas ne diyor:

"*Tefsir dört şekildedir; Araplar kelamları üzere bilirler. Bir de hiç kimsenin cehaletle özürlü olmadığı tefsir vardır. Bir de alimlerin bildiği tefsir vardır. Bir de Allah'tan başkasının manasını bilmediği tefsir vardır.*"[1] Yani Kuran'ın tevhid ile alakalı olan kısmının tefsirini herkes anlamak zorundadır. Anlamayan Müslüman olamaz.

Sonra bu şahıs demiş ki: "*Tekfirciler, Muhammed ibn Abdulvehhab ile İbn Teymiyye'nin bazı sözlerini kullanıyorlar, çünkü işlerine gelen yerler var.*"

Ben derim ki; peki gerçekten işimize gelen yerler mi var ve

1 İbn Cerir Taberi birçok yoldan tahric etti.

biz insanları gereksiz tekfir mi ediyoruz? Yoksa sen gereksiz tekfir düşmanlığı ve tekfirden sakındırma mücadelesi içerisinde misin? Senin bu cılız şüphene bir sonraki bölümde cevap vereceğiz inşa-Allah.

Yine diyor ki: "*İbn Teymiyye hiç kimseyi muayyen tekfir etmiş midir?*"

Ben derim ki; gerçekten sen sakın "*Ben İbn Teymiyye'nin kitaplarını okuyorum, ondan faydalanıyorum ve onu biliyorum*" deme. İbn Teymiyye, meşhurlardan telif ehli olanları tekfir etmiştir. Bunun en bariz örneği şudur ki; İbn Teymiyye Şafiilerin büyüklerinden Fahreddin Er Razi'yi tekfir etmiştir. Sana tavsiyem *Durerus Seniyye*'nin Mürtedin hükmü babını okumandır. Umulur ki Allah senin kalbini İslam'a açar da İslam ile şereflendirir. İşte sana seleften muayyen tekfir örnekleri:

İmam Ahmed bin Hanbel, bir adamın '*Kur'an'ın lafızları mahlûktur. Kim Kur'an'ın lafızları mahlûk değildir derse kâfirdir*' sözünü duyunca dedi ki: "*Bilakis o kendisi kâfirdir. Allah onu kahretsin.*"[1]

İmam Ahmed'in yanına iki adam gelir. İmam Ahmed onlardan birisine '*Allah'ın ilmi hakkında ne dersin*' diye sorar? Adam '*Allah'ın ilmi mahlûktur*' deyince İmam Ahmed adama '*Sen kâfir oldun*' demiştir.[2]

İmam Şafi, '*Kur'an mahlûktur' diyen bir kimseye: "Sen yüce olan Allah'a kâfir oldun*" demiştir.[3]

İmam Zehebi, *Kitabul Arş* isimli eserinde şöyle nakleder: "*Cehmin karısının yanında bir adam 'Allah arşın üzerindedir' dedi. Buna karşılık kadın 'Mahdut bir şey mahdut bir şeyin üzerinde' deyince İmam Asmai: 'O bu sözü ile kâfir olmuştur' demiştir.*"[4]

1 *Tercumetu Ahmed min Tarihil İslam*, Hafız Zehebi, 24.
2 *Tercumetu Ahmed min Tarihil İslam*, Hafız Zehebi, 38.
3 *Usulul İtikad*, 2/252
4 *Muhtasarul Uluv*, Hafız Zehebi, 180; *Mecmuatul Fetava*, 5/53.

Şeyh Ebu Bekir Ahmed ibn İshak ibn Eyyub bir adamla karşılaşır; Adam'a bize şu rivayet etti ki diye hadis okumaya başlayınca adam: "*Bırak bize şu rivayet etti, bize bu rivayet etti demeyi! Nereye kadar bunu diyeceksin*" deyince imam o adama: "Kalk ey Kâfir bundan sonra ebediyyen senin benim evime girmen helal değildir" demiştir.[1]

Mücahid'e, Haccac hakkında sorulduğunda, '*Bana o yaşlı kâfirden mi soruyorsunuz?*' demiştir. İbn Asakir, Şabi'nin, '*Haccac tağuta ve cibte iman eden, yüce Allah'a kâfir olan biridir*' dediğini nakletmiştir.[2]

Hafız İbn Hacer şöyle der: "*Şeyhimiz Hafız Siracuddin Bulkuni'ye, İbn Arabî hakkında sordum, o da duraksamaksızın hemen, 'O kâfirdir' diye cevap verdi.*"[3]

Buhari'den şöyle söylediği naklolunur: "*On sekiz yaşında iken hocam olan Humeydi'nin yanına vardım. O esnada birisiyle bir hadis hakkında tartışıyordu. Humeydi, beni görünce tartıştığı zata, 'aramızı bulacak olan geldi' dedi ve durumu bana anlattılar. Sonuçta ben, Humeydi'nin lehine hüküm verdim. Eğer muhalifi, muhalefetinde ısrar edip o hal üzere ölseydi, kâfir olarak ölecekti.*"[4]

İbn Teymiyye şöyle der: "*Hiçbir ilim ve iman ehli kararsızlığını övmemiştir. Ancak 'El- Fusus' adlı kitabın yazarı İbn Arabî ve benzeri şaşkın mülhidler hariç. Onlar, hem akıllarından olmuşlar hem de dinlerinden olmuşlardır. Onlar ne Müslüman, ne Yahudi ve ne de Hristiyandırlar.*"

Muhammed bin Abdulvehhab yazmış olduğu bir mektubunda, muhatabına şöyle demiştir: "*Sana şunu hatırlatmalıyız ki sen ve baban birlikte küfrü, şirki ve nifakı ilan etmektesiniz. Kelime-i şehadetin anlamını anlamamaktasınız. Kıyamet gününde hesabını vereceğim*

1 Ebu İsmail Abdullah ibn Muhammed El-Herevi, 2/71.
2 Zehebi, *Tarihul İslam*, 2/242; İbn Kesir, *El Bidaye ven Nihaye*, 9/157.
3 Hafız Burhaneddin el-Bukai, *Tenbihul gabi ila Tekfiri ibn Arabi*.
4 *Siyeru Alamin Nubela*, 12/401.

bir şahitlik ederim ki, ne sen ne de baban henüz şehadet kelimesini anlamış değilsiniz. Bunu sana açıklamamızın sebebi, tevbe edip Allah'ın hidayetiyle İslam'a girmeni istememizdir."[1]

İmam Hasan bin Ali el-Berbehari şöyle der: "*Kıble ehlinden hiç kimse Allah'ın kitabından bir ayeti veya Resul'ün ﷺ eserlerinden bir şeyi reddetmedikçe veya Allah'tan başkasına namaz kılmadıkça, Allah'tan başkası için kurban kesmedikçe İslam'dan çıkmaz. Eğer bunlardan bir şeyi yaparsa, senin onu tekfir etmen vaciptir!*"[2]

'Muhtasaru's Siyre' de der ki: "*Tabiinden olup Abdullah bin Ömer'in radiyallahu anh eniştesi Muhtar bin Ebu Ubeyd es-Sakafi'den ve O da babasından aktarır... Hayatının son dönemlerinde kendisine vahiy geldiğini iddia etmiş buna karşın Abdullah bin Zubeyr ona bir ordu göndermiştir ve onun ordusunu hezimete uğratmıştır. Ordunun emiri Mus'ab bin Zubeyr'in hanımı vardır ve onun babası ise sahabeden biridir. Musab, kadına babasını tekfir etmesini söyler. Kadın ise bunu kabul etmez. O da bunun üzerine kardeşi Abdullah'a bir mektup yazarak bu konu ile ilgili fetva ister. Kardeşi de ona bunu bildirdi ve dedi ki: ''Eğer kadın sözünden dönmezse onu öldür.'' Kadın ise bundan imtina eder ve bunun üzerine Musab kadını öldürür. Ve âlimler, Peygamberlik iddia ettiği için Muhtar'ın küfrüne (İslam'ın şiarlarına sahip olmasına rağmen) icma ettiler. O halde sahabe, bir sahabe kızı olan ve tekfirden sakınan kadını öldürüyor ise onların hallerini (küfürlerini) ikrar eden bedeviyi tekfir etmeyenin hali nice olur? Ya da onların İslam ehli olduklarını iddia edenlerin hali ne olur?*"[3]

Muhammed ibni Abdulvehhab Siyretinde altı yerde şöyle diyor: "*Bedevilerden birisi bize gelip İslam'dan bir şeyler işittiğinde ne güzel de söylemiştir: 'Ben şehadet ederim ki bizler kâfiriz -yani o ve diğer bedeviler- ve ben yine şehadet ederim ki; bize gönülden, Müslüman diyenlerde kâfirdir!'* "[4]

1 *Durerus Seniyye*, s.61-62.
2 *Şerhu's Sunne*, s.31.
3 *Muhtasaru's Siyre*, s.34.
4 *Mecmuatu't Tevhid*.

İbn Hacer *rahimehullah*, Haccac ibn Yusuf'un tercümesinde şöyle dedi: "*Tavus dedi ki: 'Ben onu Müslüman olarak isimlendirene şaşıyorum.' Onu bir cemaat de tekfir ettiler; Said ibn Cubeyr, İbrahim en Nehai, Mücahid, Asım ibnil Nucud, Şabi ve diğerleri...*"[1]

Şeyh Abdurrahman ibn Hasan dedi ki: "*Şeyhulislam, Fahreddin Razi'yi zikrederek; onun 'Sırrul Mektum fi İbadetin Nücum' adlı bir kitap yazdığını ve bununla mürted olduğunu, belki tevbe etmiş olabileceğini zikretti. Şeyh, Fahreddin Razi'yi şirk ile süslendiği zaman muayyen olarak tekfir etti. Muayyen tekfir yapamayacakları hastalığının kalplerine atıldığı kişilerin, kendisini ona nispet ettikleri imama iyi bak. Nasıl da Ebi Maşer ve Fahreddin Razi gibi meşhur yazarların kâfir olup İslam'dan irtidat ettiklerini beyan etti.*"[2]

Şeyh Süleyman ibn Sehman dedi ki: "*Şeyh'in Fahreddin Er Razi'nin yaptığı telif ile apaçık bir riddet ile müşriklerin dinine girdiğini nasıl da zikretti. İşte bu muayyen bir tekfirdir. Şeyh Abdullatif'in Beşir el Merisi, Cehm İbn Safvan, Cad ibn Dirhem, Tusi, Telmisani, İbn Sina, Farabi ve Ebi Maşer el Balehi gibilerinin tekfiri hakkındaki sözü geçmişti. İşte bunların hepsi muayyen kişilerdir.*"[3]

Şeyhulislam İbn Teymiyye dedi ki: "*İbn Hudeyr bana babasından haber verdi ki; o da dönemin Hanefi imamlarındandı. Buhara fakihleri dediler ki; 'İbn Sina zeki bir kâfirdir.'* "[4]

Ravza Sahibi dedi ki: ''*Her kim İbn Arabî'nin taifesinin küfrü hakkında şüphe ederse o da kâfirdir.*"[5]

Salih ibn Ahmed ibn Hanbel dedi ki: "*Babam dedi ki: 'Her gün iki adam hapiste yanıma geliyorlardı. Birine; Ahmed ibn Ahmed ibn Rebbah diğerine ise Şuayb el Hicam deniyordu. Benimle hep tartışıyorlardı. Öyle ki; ikisi kalktı ve gardiyanı çağırdılar. Benim bağlarımı arttırdılar. Ayağımda dört pranga oldu. Üçüncü günde ise biri yanı-*

1 *Tehzibu fi Ricalil Hadis*, 1/673-674.
2 *Durerus Seniyye*, 11/452-453.
3 *Keşfuş Şubuhat*, 36.
4 *Durerus Seniyye*, 9/423.
5 *Durerus Seniyye*, 9/423.

ma girdi. Benimle tartıştı ona dedim ki: 'Allah'ın ilmi hakkında ne diyorsun?'. Dedi ki: 'Mahlûktur. 'Dedim ki: 'Kâfir oldun.' Orada hazır bulunan elçi İshak ibn İbrahim dedi ki: 'Bu müminlerin emirinin elçisidir.' Ben de dedim ki 'Şüphesiz bu kâfirdir.' "[1]

Zehebi dedi ki: "*İbn Sina hakkında; onun şifa adında kitabı ve bunun haricinde ihtimalsiz bir şekilde birçok eseri vardır. İmam Gazali onu 'El-Menguz Mined Dalal' adlı kitabında tekfir etti. Aynı şekilde Farabi'de onu tekfir etti.*"[2]

İbn İmad dedi ki: "*Farabi için, birçok âlim onun küfründe ve zındıklığında ittifak ettiler. Ta ki İmam Gazali 'El-Menguz Mined Dalal' adlı kitabında dedi ki: 'İkisinin küfründe şüphe yoktur. (Farabi ve ibn Sina) bunlar kendilerini İslam'a nispet ettiler. Farabi ve İbn Sina gibilerin İslam'ın aslında olan yirmi noktada küfürleri sabittir ki üç yerde onları tekfir etmek vaciptir. On yedi yerde ise bidatları sabittir.'* "[3]

Muhammed ibn Abdulvehhab dedi ki: "*İşte İbn Kayyum'un zikrettiği şey; ibnul Mufid denen adam ki o birçok meşhur yazısı bulunan biridir. Onun hakkında muayyen söylediği şeyi gördün. Nasıl olur da muayyen tekfiri inkâr ederler.*"[4]

Ebu Saib El Kadı dedi ki: "*Ben bir gün Hüseyin ibn Yezid'in yanında idim. O sırada adamın biri Aişe radiyallahu anha hakkında kötü konuştu. Dedi ki: 'Ey çocuk vur şunun kellesini!' Oradaki bir şia dedi ki: 'O bizim taraftarlarımızdandır.' Dedi ki: 'MaazAllah! Bu adam Nebi'ye ﷺ sövdü. Allah ayette şöyle dedi: 'Temiz erkekler temiz kadınlara, pis erkekler pis kadınlaradır.' Eğer Aişe pis ise Nebi de ﷺ pistir. -Hâşâ- O kâfirdir. Vur onun boynunu. Vurun onun boynunu. Ben hazırım buna (yani boynunu vurmaya).'* "[5]

Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab dedi ki; "*Diğer imamların tekfir hakkındaki sözlerinin çoğundan sadece az bir kısmını zikrede-*

1 *Mukaddimetu Müsnedi Ahmed li Ebi Suheyb*, 459, *Hilyetul Evliya*, 6/329.
2 *Siyeru Alamun Nubela*, 17/535.
3 *Şezziratuz Zeheb*, 2/353.
4 *Durerus Seniyye*, 9/421.
5 *Şerhus Sunne*, Lelekai.

ceğiz. Hanefilerin bu meseledeki sözleri en sert ve katı sözlerdir. Onlar muayyen olarak mushafcık veya mescidcik diyerek küçümseme lafızlarını kullananları tekfir etmişlerdir. Hatta abdestsiz namaz kılanı dahi tekfir etmişlerdir."[1]

Şeyh İshak ibn Abdurrahman ibn Hasan dedi ki; "*Bize ulaştı ve bizler duyduk ki din ve ilim iddiasında bulunan ve Muhammed ibn Abdulvehhab'ı kendine imam edinmiş olduklarından bahseden bir takım insanlar, Allah'a ortak koşan ve putlara ibadet edenlerin küfrünün ve şirkinin muayyen olarak tekfir edilemeyeceğini söylüyorlarmış...*"

Sonra şöyle söyledi; "*Sonuç olarak, bunlar müşrikleri ancak umum olarak tekfir ediyorlar ve bunu da takva zannediyorlar. Bu bidatleri ve şüpheleri öyle yayıldı ki bazı cahil kardeşlerimize bile sirayet etti. Onların da bu hataya düşmesinin sebebi usul kitaplarını terk edip, kalp hastalığından korkmamalarından dolayı olabilir. Allah daha iyisini bilir.*"[2]

Ebi Şuayb el Mısri dedi ki; "*Şafi bir yerde hazır bulundu. Sağında da Abdullah ibn AbdulHakem vardı. Solunda ise Yusuf ibn Amru ibn Yezid vardı. Hafsul Ferid de orada hazırdı. Abdullah ibn Abdulhakem'e dedi ki; ' Kur'an hakkında ne diyorsun?' Dedi ki; ' Diyorum ki Allah'ın kelamıdır.' Dedi ki ' Sadece bu değil.' Sonra Yusuf ibn Amr'a sordu o da benzeri cevap verdi. Şafi'ye sorması için insanlar onu imam kıldılar. Hafsul Ferid dedi ki; 'Ey Ebu Abdullah, insanlar seni seviyor sana hayret ediyor.' Dedi ki; ' Bırak böyle sözleri.' Dediler ki; de ki Şafi'ye; 'Kur'an hakkında ne dersin?' dedi ki; 'Kur'an Allah'ın kelamıdır, mahlûk değildir.' Onunla tartıştı ve harb etti. Öyle ki Şafi onu tekfir etti. Hafs kızarak kalktı. Ertesi gün Hafs ile Mısırdaki tavuk çarşısında karşılaştım. Bana dedi ki; 'Şafi'nin dün yaptığını gördün mü? Beni tekfir etti.' Dedi ki; ' Sonra gitti ve geri döndü.' Ve son olarak dedi ki; ' Bu meselede onunlayım. Ondan daha iyi bilen bir insan görmedim.' "*[3]

1 *Durerus Seniyye*, 9/421.

2 *Hükmü Tekfiril Muayyen vel Farku beyne Kıyamul Hucce ve Fehmul Hucce*, 169-170.

3 *Hilyetul Evliya*, 9/112.

Adamın biri Müminlerin annesi Aişe'ye geldi dedi ki; "*Falan zannediyor ki sen onun annesi değilsin." Aişe ona dedi ki; "evet doğru söylemiş. Ben müminlerin annesiyim, kâfirlerin annesi değilim.*"[1]

"*Âlimlerin muayyen tekfir hakkındaki sözleri çoktur. Bunların en üst çeşidi ise Allah'tan başkasına ibadet etmektir. Bu Müslümanların icması ile küfürdür. Bununla vasıflanarak bu şirki işleyen kişinin tekfirinde mani yoktur. Çünkü her kim zina yaparsa, falan kişi zinakardır denir. Her kim faiz yerse ona faizci denir.*"[2]

Bunlar bizim gücümüzün yettiği kadarı ile toparlayabildiklerimizdir. Daha sayamadığımız ve zikrini yaptığımızda meselenin uzayacağı birçok örnek kitaplarda mevcuttur. Burada bu kadar nakli vermemizdeki gayemiz, bir takım çevrelerin kendilerini selefilik ve benzeri isimler altında veyahut ehli sünnet vel cemaat adının arkasına gizlenerek, geçmiş ulemanın aslında hiç muayyen tekfir yapmadığını ve bu tekfiri onlara göre bu asrın haricileri olan muvahhidlerin ortaya çıkarmış olduğunu söylemeleridir. Bunların hepsi onların yalanlarıdır. Yalan kâfir kavimlerin ortak karakteridir ve muvahhidleri karalama kampanyaları ilk zamanlardan beri süregelen bir küfür alışkanlığıdır.

Soruyorum bu kadar nakilden sonra hala utanmadan konuşacak mısın muayyen tekfir hakkında? Size de Allah'tan başka ibadet ettiklerinize de yazıklar olsun.

Yine demiş ki : "*İbn Baz, ibn Useymin ve Elbani rabbani alimlerdir onlara tabi olunması gerekmektedir.*"

Ben derim ki; Şu senin rabbani alimlerinin gerçek yüzünü önce bir insanlara anlatalım ondan sonra rabbaniler mi değiller mi buna insanlar karar versin.

Riyad'da birkaç müslüman Amerikalı kafirleri öldürmüştü. Allah'ın izni ile üç yüz Amerikan kafiri gebermişti. Bu olay üzerine

1 *El Kevakibud deril Münir fi İbtali hügine tahdiri anit Tekfir*, 110.

2 *Mecmuatur Resail*, 1/657.

senin rabbani alimlerinin yayınladığı fetvadan kareler sunuyorum;

16 Safer 1417 Hicri (2-7-1996 Miladi) tarihli "*er-Reyul Urduni*" gazetesinde "*Suud âlimlerinin önde gelenlerinden bir heyet bombalama eylemlerini kınıyor*" adı altında yayınlanan fetvada şöyle deniliyor;

Dün Taif'te Suudi Arabistan müftüsü Abdülaziz bin Baz başkanlığında olağanüstü toplanan heyetin açıklaması şöyleydi:

«*Heyet konuyu tüm detayları ile inceleyerek üzerinde düşündükten sonra görüş birliği ile şu karara vardı: Bu yapılan bombalama eylemi Müslümanların icmasıyla şeriat bakımından haram olan büyük bir cinayettir.*»

Kutsal topraklara necis ayakları ile basan Amerikalıları öldürmek mi cinayet! Halbuki Nebi sallahu aleyhi ve sellem ölümünden az önce şunu vasiyet etmişti; "*Müşrikleri arap yarımadasından çıkartın.*" Senin Şeyhlerin ise bunun tam aksine Amerikalıların Arap yarımadasına girmesine dair fetva verdiler. Pardon rabbani alimler...

Heyet açıklamalarına şu şekilde devam etti: «*Bu bombalama eylemi İslam'ın zorunlu olarak koruma altına aldığı belli mukaddeslerine karşı bir saldırıdır. Masum insanların(Amerikalı diyemiyorda insanlar diyor- Size de Allah'tan başka taptıklarınıza da yazıklar olsun-) can, mal dokunulmazlığına ve güvenliğe, istikrara ve evlerinde sakin bir şekilde yaşayan insanların yaşam teminatına karşı bir saldırıdır. Allah'ın haram ettiği şeylere karşı gelen, O'nun kullarına zulüm eden, Müslümanları ve onların arasında yaşayan kişileri korkuya sokanların işlediği bu suç ne kötü ve iğrenç bir suçtur. Maalesef böyle kişilere... Allahu Teâla böylelerinden ve onları bu suça teşvik edenlerden intikam alsın! Allahu Teâla'dan bu kişilerin gerçek yüzlerini ortaya çıkarmasını dileriz.*»

Ben senin rabbani alimlerine diyorum ki; Tağutlarınıza kanun koyma izni veren, onların içki içmesine ruhsat tanıyan sizler değil misiniz? Tağutunuz Fahd haç taktı; "*Bu bir armadır, haç değildir*" dediniz. Sonra ABD'nin Cezire'ye (Arap Yarımadasına) girmesine,

orada kalmasına ve Saddam'a karşı onun desteklenmesine yönelik fetvalar verdiniz. Daha önce ise Saddam ve ordusunu tekfir etmiyordunuz. Hatta İran'a karşı savaşıyor diye onun çığırtkanlığını yapıp, alkışlamıştınız bile. Daha sonra ise; "*Kuveyt'i işgal etti*" diyerek onu tekfir ettiniz. "*Saddam tağuttur, suçludur, Kuveyt ile olan sınırına uymadı*" diyerek kâfirlerin savaşında onlarla yardımlaşmanın caiz olduğuna dair fetvalar verdiniz. Sizler hayâ perdesini bütünüyle yırtmış bulunmaktasınız. Müslüman , muvahhid gençlerin öldürülmesine izin vererek, müşrik hrıstiyan kâfirleri sevindiriyorsunuz. Riyad'da meydana gelen büyük patlamanın ardından dört muvahhid gencin ölümüne fetva verdiniz.

İşte senin rabbani alimlerinin gerçek yüzü budur. İlim talebesiyi olduğunuzu söylüyorsunuz, elinizi vicdanınıza koyun ve söyleyin, İslam ümmetinden değil bir alim, aklı başında bir kişi dahi bir müslümanın bir kafire kısas olarak öldürüleceğini söylemiş midir? Size de Allah'tan başka taptıklarınıza da yazıklar olsun...

Senin rabbani alimlerinin marifeti bunlarla bitmedi. Aynı sihirbaz İbn Baz, İbn Kesir'ın *rahimehullah* Tatarların Yesak'ına muhakeme olanların küfrüne dair naklettiği icması için İbn Kesir hata etmiştir demektedir. Bunlar mı rabbani alimler ? Kralların çıkarları için selef alimlerine dahi yalan icma nakletti diyenler mi? Size de Allah'tan başka taptıklarınıza da yazıklar olsun...

Yine senin rabbani alimlerin Amerikalıların Suud'a girmesi için ortak fetva yayınladılar. Onlara nasihat eden alimlere de biz buna güç yetiremeyiz diye pişkin pişkin karşılık verdiler. Nice hapisteki tutuklu alimlerle konuşmaları için gönderildi senin rabbani alimlerin belki onları döndürebilirler diye. Bu alimlerle konuşupta ağızlarının paylarını ilim ve hüccet ile aldıklarında '*Havariç havariç*' diye bağırarak bunlar ıslah olmaz dediler. Önce kendileri ıslah olmayı deneseydi daha hayırlı olurdu.

Bununla da bitmedi, Elbani '*Elkufur Kufran*' adlı ses kasedinde küfrün çeşitlerini anlatırken diyor ki: "*Eğer biri sokakta Allah'a küfrederse sorarız sen bunu helal görerek mi söyledin? Yoksa haramdır,*

biliyorum ama nefsime yenildimde söyledim; diyor ki, eğer derse ben haram olduğunu biliyorum ama nefsime yenildim bu adam şiddetli fasıktır, tekfir edemeyiz." Size de Allah'tan başka taptıklarınıza da yazıklar olsun... Hiç şüphesiz Allah'a küfreden kafirdir. Ona kafir demeyen de kafirdir. Allah'a küfredeni Yahudi ve Hristyanlar bile tekfir ederler. Senin rabbani alimin harici olmayacağım diye imanda yeni batıl bir mezhep oluşturmuş. Ama normaldir İbn Teymiyye sen ve senin sözde rabbani alimlerin hakkında daha o zamandan şöyle diyor;

"*Sonrakilerin çoğu selefin mezhepleri ile cehmiyye ve mürcienin sözlerini birbirinden ayırt edememektedirler. Bunda birçok sözün karışmasından dolayı. Batınında aslında İman meselesinde Cehmiyye ile Mürcienin görüşlerini görüş edinmiş ancak selefi ve hadis ehlini tazim ediyor. Zannediyor ki bu ikisinin arasını cem ediyor. Yâda selefin ve emsallerinin sözlerini cem ettiğini zannediyor.*"[1]

Yine Şeyhimiz dedi ki; "*Onların çoğunu selefin imamlarının sözlerini zikrederken görürsün ancak araştırmaları Cehmiyyenin görüşlerine münasiptir.*"[2] Size de Allah'tan başka taptıklarınıza da yazıklar olsun...

Senin rabbani alimin bak ne diyor ; Elbani dedi ki; "*Eğer bir kişi derse ki namaz imanın sıhhat şartıdır; onu terk eden ebedi cehennemdedir işte bu kişi bazı sözlerinde haricilere muvafakat etmiştir.*"[3]

Allah'a sığınırım. Abdullah ibn Şakik'in rivayet ettiği sahabenin namazı terkedenin kafir olduğu hakkındaki icmasını haricilerin sözüne muvafakat olarak isimlendirdi. Harici olmayacağım diyerek ne dediğini anlamayacak kadar mecnun olmuştur. Sen de böylesin, harici olmayacağım diye farkında olmadan cehm'in ve kerramiye'nin yollarına sulûk ettiniz. Onlara muvafakat etmeseniz de bu kadar bidat fırkanın içerisinde siz de bir bidat fırka olarak bu asırda ortaya çıktınız.

1 *Mecmuatul Fetava*, 7/228.
2 *Mecmuatul Fetava*, 7/251.
3 *Silsiletus Sahiha*, 7/137.

Aynı şahıs demiş ki; '*Bizim alimlerimizin telifleri var onların alimlerinin ne telifi var sadece tağut hakkında veya üç,beş mesele hakkında dönen yazıları var.*'

Öncelikle senin alimlerin riyakar ise söylenecek birşey yok. Bizler de onlar gibi o kadar telif içerisinde gereksiz telifler mi yapalım? Ümmet fıkıhta onlarca kitap telif etmiş olduğu halde hiçbirisini tercüme edip basmazsınız. Ama İbn Baz'ın ve ibn Useymin'in fıkıh hakkında yazdıkları telifleri tercüme edip basarsınız. Önce bu yolla şöhret kazandırırsınız. Sonra da bu şöhretleri ile insanlara batıllarını empoze edersiniz. Son olarak Kitabut Tevhid'in şerhi olarak İbn Useymin'in şerhini tercüme ettirdiniz. Sizler art niyetli insanlar olmasaydınız Şeyh Abdurrahman'ın ,dedesinin Kitabut Tevhid adlı o güzel eserine yazdığı Fethul Mecid adlı eseri, ya da diğer torunu olan Şeyh Süleyman ibn Abdullah'ın Teysirul azizul Hamid adlı şerhini tercüme ettirirdiniz. Ya da Şeyh Hamid İbn Atik'in Kitabut Tevhid'e yaptığı o güzel eseri tercüme ederdiniz. Ama sizler de iyi biliyorsunuz ki onların eserlerini tercüme etseniz, sizin deyiminiz ile insanlar tekfircilere meyledecekler. İşte o yüzden kendi belamlarınızın kitaplarını tercüme ederek insanlara onların şöhretlerinin altından sinsice küfrü ve batılı empoze etmektesiniz. Allah'a hamd olsun selefin telifleri bize yeter. Bu kadar telif ile kafası karışan insanları bir de içerisinde birçok zellenin bulunduğu kendi teliflerimiz ile oyalayıp insanların yükünü ağırlaştırmak istemiyoruz.Bu ancak sizin gibi kibri seven ve insanların hiçbirşey bilmediğini anlatıp kendinizin ise alim olduğunu sürekli enjekte ederek uyuşturmaya çalışanların işidir.

Yine diyor ki : "*Günümüzde tabi oldukları üç, beş serseridir.*"

Sana hiçbir şey demiyorum , bu sözlerinle seviyeni ortaya koydun. Sana yakışan da ancak buydu.

Bu şahıs diyor ki : "*Bunlar tağuttan başka bir şey bilmezler onu da doğru bilseler.*"

Derim ki; Allah'a hamd olsun bizler tağutun ne olduğunu çok

iyi biliyoruz. Tağut; Allah'tan başka ibadet edilen ve bu ibadete razı olan herşeyin genel adıdır. Bizler tağutu sen ve senin sözde rabbani alimlerinden değil, Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab'tan öğreniyoruz. Şeyhulislam tağutun manası hakkındaki risalede dedi ki:

"*İyi bil ki Allah'ın insana emrettiği ilk şey Allah'a iman etmek, tağutu inkar etmektir. Buna delil Allah'ın şu sözüdür;* ***"Biz her ümmete Allah'a kulluk edin tağuttan sakının diye bir peygamber gönderdik."***[1]

Tağutu inkar etmenin sıfatı; Allah'tan başkasına ibadetin batıl olduğuna inanman, ona ibadeti terk etmen, ona buğz etmen, onun kullarını tekfir etmen ve onlara düşmanlık yapmandır.

Allah'a iman ise ; Allah'ın tek başına ilah olduğuna ve O'ndan başka ilah olmadığına itikat etmektir. İbadetin bütün çeşitlerinde Allah'ı birlemektir. O'ndan başka bütün sahte ilahlardan ibadeti nefyedip iptal etmektir. İhlas ehlini sevmen ve onlara dostluk beslemendir. Şirk ehline buğz edip onlara düşmanlık etmektir. İşte bu, sadece ahmak ve akılsızın yüz çevireceği, İbrahim milletidir. Bu Allah'ın haber verdiği güzel örnektir; ***"Sizin için İbrahim ve beraberinde olanlarda güzel örnekler vardır; onlar kavimlerine dediler ki; Biz sizden ve sizin Allah'tan başka ibadet ettiklerinizden beriyiz. Sizi tekfir ediyoruz. Sizinle bizim aramızda ebedi bir buğz ve düşmanlık baş göstermiştir. Ta ki Allah'a tevhid üzere iman edinceye kadar..."***[2]

Tağut genel bir isimdir. Allah'tan başka ibadet edilen ve bu ibadetten razı olan, itaat edilen, Allah ve resulünün taatinden başka itaat edilendir. İşte bunlar tağutlardır ve çokturlar, başlıcaları ise;

Şeytan, Allah'tan başkasına ibadete çağıran; ***"Ben size şeytana ibadet etmeyin o sizin apaçık düşmanınızdır demedim mi?"***[3]

Allah'ın Ahkamını değiştiren zorba yönetici; ***"O sana ve senden önce indirlenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi?***

1 Nahl, 36.
2 Mümtehine, 4.
3 Yasin, 60.

Onlar tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Oysa ki onu reddetmek ile emrolunmuşlardı. Şeytan onları apaçık bir sapıklık ile saptırmak istiyor."[1]

Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen hakim; ***"Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridirler."***[2]

Allah'tan başka gaybı bildiğini iddia eden; ***"Gaybı o bilir. Gaybını kimseye açmaz. Ancak resullerden razı olduklarına müstesna..."***[3] yine dedi ki; ***"Gaybın anahtarları onun yanındadır. Onu ondan başkası bilmez."***[4]

Allah'tan başka ibadet edilen ve bu ibadetten razı olanlar; bunun delilidir; ***"Her kim derse ben O'ndan başka bir ilahım biz onu cehennem ile cezalandırırız. İşte böyle cezalandırırız."***[5]

İyi bil ki ; insan tağutu inkar etmeden müslüman olamaz. ***"Her kim tağutu inkar eder Allah'a iman ederse kopması mümkün olmayan sapasağlam kulpa yapışmıştır."***[6] "[7]

Şimdi soruyorum sen mi anladın Tağutun ne demek olduğunu yoksa Şeyhulislam Muhammed ibn Abdulvehhab mı anladı? Biz ondan öğrendik. Şeyh senin insanların kafasını bulandırdığın gibi günümüzün yöneticilerinin müslüman olduğunu söylemedi, ama sen şeytana kardeşlik yaparak Allah'ın düşmanlarını Allah'ın dostları yaptın,o kafirlere müslüman demekle, ve aynı şekilde bizim gibi tevhid ehli olan insanları , Allah'ın mümin kullarını da cehennemin köpekleri olan hariciler yaptın. Ne kötü hükmettin. Allah *azze ve celle* dedi ki :

"Biz müslümanlar ile mücrimleri bir mi tutarız. Ne oldu size ne

1 Nisa, 60.
2 Maide, 44.
3 Cin, 26-27.
4 Enam, 59.
5 Enbiya, 29.
6 Bakara, 256.
7 *Risaletu Manat Tağut*.

kötü hükmediyorsunuz."[1]

Size göre tağutu inkar etmek, tağutu inkar ettim demektir. Ancak Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab ise keyfiyeti çok açık şu sözlerle açıklamıştır; "*Tağutu inkar etmenin sıfatı; Allah'tan başkasına ibadetin batıl olduğuna inanman, ona ibadeti terk etmen, ona buğz etmen, onun kullarını tekfir etmen ve onlara düşmanlık yapmandır.*"

Sen mi anladın Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab mı? Size de Allah'tan başka ibadet ettiklerinize de yazıklar olsun...

Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab *Durerus Seniyye*'de insanın lailaheillAllah dediğinde reddettiği ve ispat ettiği dört şeyi anlatmaktadır. İptal ettiği dört şeyi zikrederken; birinci olarak sahte ilahlar, tağutlar, ortaklar ve dördüncü olarak da hakkın muhalifine fetva veren alim diyerek, bunun inkarının da imanın gerekliliği olduğunu söylemiştir. Bize de demişsin ki; bir de tağutu anlasalardı! Biz diyoruz ki; sen tağutsun sana basiretsizce tabi olanlar da tağuta kulluk edenlerdir.

Sonra bu şahıs bizim için demişki : '*Bırakın bunları bunlar ne anlar Maide 44'te istihlal şartından.*'

Allah'ın tevfiki ile deriz ki; sen ve senin şeyhlerin senelerce insanları saptırmaya çalıştınız. Maide 44 Ayeti hakkında alimlerin sarf ettikleri sözleri yerli yerinden oynattınız. Allah ehli kitabın yaptıklarından bahsederken kitabında onlar için şöyle demişti; ***'Kelimeleri yerlerinden oynattılar.'*** Evet, sizler de kelimeleri yerlerinden oynattınız. İbn abbas ve benzeri salihlerin kimler hakkında ve ne zaman konuştuklarına bakmadan hevanıza uygun olan sözleri aldınız ve insanlara aktararak insanların kafalarını bulandırdınız.

Öncelikle şunu bilmen gerekir; herşeyden önce bir usulü karar kılmamız lazım ki ondan sonra nassları istidlal yöntemine baş vuralım. Sonra da alimlerin sözleri ile bu anlayışımızı destekleyelim. Her yerde usulden bahsediyorsun bakalım usulden ne kadar anlıyorsun.

1 Kalem, 35-36.

İmam Şevkani *rahimehullah* dedi ki; "*İyi bil ki vacip olan şeri delilin zahirine ittiba edip onunla amel etmektir. Çünkü sahabe delillerin zahiri ile amel etmeye icma etmişlerdir.*"[1]

İbnul Kayyum *rahimehullah* dedi ki; "*Vacip olan Allah ve resulünün sözlerinin manasını mükellefin zahirine hamletmesidir.*"[2]

Evet şeyhimiz İbnul Kayyum nasların zahirinden çıkmamak gerektiğini belirtiyor. Şeyh sabredenler ve şükredenler adlı eserinde sahabenin elif lam ile gelen şeri naslardaki bütün küfür ve şirk lafızlarını büyük küfür ve şirk olarak algıladıklarını ve Nebi'nin sallahu aleyhi ve sellem ashabını bu anlayış üzere bıraktığını söylüyor.

Yine Şeyhin hocası Şeyhulislam İbn Teymiyye *rahimehullah Mecmuatul Fetava*'da Kuran ve Sünnet naslarında gelen küfür, kafir gibi lafızların büyük küfre hamledilmesi gerektiğinden bahsediyor.

Şimdi sana soruyorum Maide 44'ün zahiri ve ayetin içerisindeki kafirler kelimesinin Elif lam ile gelmesi sana bir şey anımsatıyor mu? Eğer anladı isen ve şeytanın da sana o zaman İbn Abbas niye böyle dedi derse bak onun cevabı da şöyledir;

İmamul Mufessiriyn İbn Cerir dedi ki; "*Bize Yakup haber verdi, Bize Hüşeym haber verdi Abdulmelik ibn Ebi Selman, Seleme ibn Kuheyl'den haber verdi. O da Alkame ve ibn Mesruk'tan haber verdi ve ikiside İbn Mesud'a rüşvetten sordular. Dedi ki; Batıl maldır. Dediler ki; Hüküm de nasıldır? Dedi ki; 'Bu küfürdür.'* "Sonra da Maide suresi 44. ayeti okumuştur.[3]

İbn Mesud *radiyallahu anhu* dedi ki; "*Ondan başka ilah olmayana yemin ederim ki; hiçbir ayet yok ki Allah'ın kitabında ben onun nerede ve ne hakkında nazil olduğunu en iyi bilenim. Eğer Allah'ın kitabını benden daha iyi bilen birini bilseydim sürünerek ona giderdim.*"[4]

1 *İrşadul Fuhul*, 263.
2 *İlamul Muvakkin*, 3/89.
3 *Camiul Beyan*, 3/238.
4 *Camiul Beyan*, 1/43.

İbn Cerir diyor ki; "*Bize Hanad haber verdi dedi ki Vekii haber verdi ki İbnu Vekii haber verdi ki o da dedi ki bana babam haber verdi ki; Sufyan Said El Mekki'den o da Tavus'tan haber verdi ki; Maide 44 hakkında; "O dinden çıkaran küfür değildir." Nasıl olur bu? Abdullah ibn Abbas'tan sahih bir senet ile bundan başkası sabit olmuştur.*

Abdurrezzak dedi ki; Mamer bize Tavus'un oğlundan oda babasından haber verdi ve dedi ki; ibn Abbas'a Maide 44'ten soruldu dedi ki; "Bu küfürdür."[1]

Daha İbn Abbas'ın kufrun dune kufr sözünün sabitliği bile alimler tarafından tartışılmış iken nasıl olur da bir sahabenin söyleyip söylemediği dahi belli olmayan sözü ile nassın zahirinden sapabilirsin.

Rabbimiz Hucurat Suresi 2. Ayette buyurdu ki; ***"Siz farkınızda olmadan amelleriniz boşa gider"*** buyuruyor. Bu ayet hakkında şeyh Şenkiti dedi ki :

"*Bu ayetin zahiri insan farkında olmadan amellerinin boşa gidebileceğini gösterir. Kurtubi tefsirinde bunun farkında olmadan amelinin boşa gitmeyeceğini söylemiştir. Ancak ayetin zahiri Kurtubi'yi reddetmektedir.*"[2]

İmam Şevkani *rahimehullah* dedi ki; "*Bir şeyde haber zahir olur, Ravinin biri de o lafzı sahabeden yaptığı rivayetle zahirinden başkasına hamleder ise ve bu bazen lafzı zahirinden sarf etmek ile olurken, bazen vacipliği mendupluğa sarf etmek ile olur ya da haramlığı kerahiyete sarf etmek ile ki bunun zahirinden sarf edileceğine dair bir nass gelmedi ise usulculerin cumhuru zahirine göre amel edileceğine hükmederler. Sadece sahabenin sözü veya sahabenin fiili ile bunu zahirinden sarf etmezler. İşte bu hakkın kendisidir. Çünkü biz onun rivayeti ile ibadet ederiz görüşü ile değil.*"[3]

1 *Camiul Beyan*, 3/238.
2 *Edvaul Beyan*, 7/409.
3 *İrşadul Fuhul*, 229/230.

Şimdi soruyorum sana farz olan İbn Abbas'ın sözünü mü almaktır ? Yoksa Allah'ın Rasulü'nden ﷺ yaptığı rivayeti mi almaktır? Tabii ki sahabenin rivayeti önemlidir, ne söylediği değil. Sahabe sözünün hüccet olmasının birçok şartı vardır. En basitinden hiçbir sahabenin ona muhalefet etmemiş olması gerekir. İbn Mesud'dan sahih olarak şu nakledilmiştir ki; İbn Mesud'a rüşvetten soruldu; dedi ki; '*Bu suhttur(haksız yere din adamlarının yediği mal)*' denildi ki peki hükümde nasıldır? Dedi ki; ' *İşte bu küfürdür.*'

Nasıl olurda İbn Mesud'un bu fetvayı verdiği bütün ilim ehli tarafından kabul edilirken ve aynı ilim ehli tarafından İbn Abbas'ın daha söyleyip söylemediği belli olmayan sözü ile ayetin zahirinden çıkarsın ve o söze hüccet özelliği verirsin. Ben nedenini biliyorum ,çünkü sizlerin hevası ağır bastığı için tıpkı selefiniz olan kafirlerin dediği gibi dediniz :

'Bir kısmına iman ederiz bir kısmını inkar ederiz.'

Senin bu batıla sapmanın sebebi de El Anberi'nin '*Allah'ın İndirdiği ile Hükmetmemek*' adlı kitabından çaldığın sahte icma iddialarıdır. El Anberi'nin bu kitabından ki; sen de ondan istifade ettin 'Murat Gezenler' ile tartışırken, o kitabdan alıntılar yaparak Maide 44'ün küçük küfür olduğuna dair icma olduğunu söyledin. Şeyhim diye reklamını yapa yapa bitiremediğin İbn Baz El Anberi'nin kitabı için satışı haramdır ondan kazanılan para da haramdır fetvası vermiştir!

Şeyh Süleyman Nasır El Ulvan İbn Baz'dan bu fetvasını naklet-mektedir ki bu kitabın satışı haramdır demiştir.

Senin Suud'daki daimi fetva kurulunda Anberi'nin kitabındaki icma iddiası sorulduğu vakit '*Bu icma iddiası yalandır. Böyle bir icma yoktur*' dediler. Sonra Anberi'ye lecne böyle dedi denilince Anberi'de lecne de hata edebilir dedi. Sadece gülüyoruz... Size de Allah'tan başka taptıklarınıza da yazıklar olsun.

Aynı şeri lecneye Maide 44'ün tefsiri soruldu ve şöyle cevap

verdiler : "*Allah dedi ki:* ***"Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmez ise işte onlar kafirlerin ta kendileridirler." "Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmez ise işte onlar zalimlerin ta kendileridirler." "Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmez ise işte onlar fasıkların ta kendileridirler."*** *Eğer itikat ederse ki ondan başkası ile hükmetmesi helal ve caizdir bu sahibini dinden çıkaran büyük küfür, büyük fısk ve büyük zulümdür. Ancak bunu rüşvet aldığı için yaparsa ya da başka bir sebepten ötürü bunun haramlığına da itikat ederse işte o zaman küçük küfür, küçük fısk ve küçük zulüm olduğuna hükmedilir. Tıpkı ilim ehlinin bu ayetin tefsirinde yaptığı izahlarda olduğu gibi. Başarı Allah'tandır."*[1]

Yine Lecne'ye soruldu ve dediler ki : "*Senin hangi tekfir caizdir sözüne gelince, biz sana müşkilatlı geldiğini gördüğümüz yerden sana hükmü beyan edeceğiz.*

Allah'ın şu sözündeki tekfirin çeşidi; ***"Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmez ise işte onlar kafirlerin ta kendileridirler."*** *İşte bu büyük küfürdür...*

Kurtubi tefsirinde dedi ki; "İbn Abbas ve Mücahid'den şöyle geldi; 'Her kim Kuranı reddederek ve Resulünü yalanlayarak Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte o kafirdir.'

Ancak her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmez ise asi olduğuna itikat ederse, ancak onu Allah'ın indirdiği ile hükmetmemeye iten şey aldığı rüşvet ise; aleyhinde hükmettiği mahkuma olan düşmanlığı ise, ya da yakınlığı ise, ya da ona ödediği bir ücret veya başka herhangi bir sebep ise bunun küfrü büyük küfür olmaz. Bilakis Allah'a isyan etmiş, küfrün altında bir küfür, zulmün altında bir zulüm ve fıskın altında bir fısk olmuş olur. Başarı Allah'tandır."[2]

Bak senin şeyhlerin bile rüşvet alan bir İslam kadısından bahsediyorlar. Zaten böyle bir kadının tekfirini kim konuşuyor ki? Bak İbnul Kayyum *rahimehullah* o kadar güzel bir söz kullanmış ki

1 Fetva Numarası, 5741.

2 Fetva Numarası, 5226.

ulemanın Maide 44 hakkındaki tartışmasının tamamı ile şeriat ile hükmeden, ancak rüşvet ve farklı sebeplerle bu fiili işleyen hakim olduğunu ne kadar açık anlatıyor. İbnul Kayyum *Medaricus Salikin* adlı kitabında Maide 44'e dair tefsirleri naklederken:

"*3. Görüş ki; bu görüş Kennani'nin görüşüdür. Tamamı ile az veya çoğu ile Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen hakimdir. Ancak bu uzak bir görüştür. Çünkü bu her yönü ile küfürdür ve konuştuğumuz bu değildir.*"

İşte sana deliller ve nakiller, acaba bizler mi alimlerin hangi mesele de istihlal şartı getirdiğini bilmiyoruz yoksa sizler mi?

Size de Allah'tan başka taptıklarınıza da yazıklar olsun...

Senin ve senin şeyhlerinin bu fitneye düşme sebebi oldukça açık ve nettir. Sen bozuk saatin günde iki defa da olsa doğruya işaret etmesi gibi demişsin ki, bir meselede imamın yoksa o meseleyi terk et. Ebu Hanife zalim müslüman sultanın yanında görev almadı diye bir rivayete göre hapiste şehit oldu. Bak İbnul Kayyum İslam devletinde hapse girdi. Bak İbn Teymiyye İslam devletinde ömrü hapislerde geçti. İmam Serahsi zalim müslüman sultana nasihat etti diye kuyuya hapsedildi ve *Mebsut*'u kuyudan yazdırdı. Elini -varsa- vicdanına koy da bir düşün, hiç kafir bir sultanın altında muvahhid bir alimin görüntülerini ve seslerini açıktan yayınladığına dair bu ümmetten veya başka ümmetlerden örnek var mı? Bu açıktan davete rağmen kafirlerin her türlü kapıları ardına kadar açtıklarına ve davetini desteklediklerine dair tek bir tane selefiniz var mı? Bak senin şeyhlerin gibiler hakkında, söyledikleri vahiy olan Nebi sav ne dedi; ***"Sultanların kapılarına gelenler fitneye uğrarlar."***[1]

Vehb dedi ki; "*Ömer ibn Abdulaziz öldüğü zaman Yezid ibn Abdulmalik el Kureyşi El Emevi dedi ki; Ömer ibn Abdulaziz'in gittiği yoldan gidin. Kırk tane şeyh geldi ve hepsi şehadet ettiler ki; halifelerin hesabı ve cezası yoktur.*"[2]

1 *Süneni Ebu Davud*, 2859.

2 *Siyeru Alamin Nubela*, 5/602.

Anladın mı ne demeyi kast ettik. Senin şeyhlerin gibi sultan alimleri devlete yalakalık olsun diye Allah'ın hakkında delil indirmediği şeyleri dindenmiş gibi insanlara anlattılar. Tıpkı senin şeyhlerinin elli tane küfrü olan Saddam'ın Amerika siyasetinin zıddına olması nedeni ile Kuveyt'e girdiğinde Saddam'ı kafir ilan etmeleri bu babtandır. Sanki Saddam Kuveyt'e girmeden önce müslümandı da bu işi yapınca senin şeyhlerin tekfirlerini izhar ettiler. Onlar Saddam'ın işlediği küfürleri işleyen diğer tağutların tekfirini niye izhar etmiyorlar da onun tekfirini izhar ediyorlar? Kendilerince bazıları tevil edip kurtarmaya çalışsalar da onlar Suud'un bile değil Amerika'nın çıkarlarını korumaya çalışan ,hakkı batıl , batılı da hak göstermeye çalışan firavunun çağdaş sihirbazlarıdır.

Şeyhin Elbani'nin tahriç ettiği hadis : ***"Hiç kimse yoktur ki Sultana olan yakınlığının artması ile o derecede Allah'tan uzaklaşır."***[1]

Yine bu şahıs tekfir meselesini de anlamadığımızdan görüntünün tamamında bahsetmiştir. Biz de Allah'ın tevfiki ile deriz ki:

Kuran'ın tercümanı Abdullah ibn Abbas diyor ki : "*Tefsir dört şekildedir; Arablar kelamları üzere bilirler. Bir de hiç kimsenin cehaletle özürlü olmadığı tefsir vardır. Bir de alimlerin bildiği tefsir vardır. Bir de Allah'tan başkasının manasını bilmediklerinin tefsiri vardır.*"[2]

Aynı şekilde alimlerin sözlerini anlamakta bunun gibidir. Onların sözlerinde açık olan yerler vardır, her akıl sahibi insan bunu anlayabilir, idrak edebilir. Ancak senin ve şeyhlerin gibi Allah'ın kalbini körelttiği ve vahyin nurunu kalbinden çekip aldıkları müstesna.

Tekfir meselesini senin sahte alimlerinden değil, gerçek alimlerden öğreniyoruz; Şeyh Abdullatif ibn Abdurrahman dedi ki; "*İbn Teymiyye önemli meselelerde ve dinden bilinmesi zaruri olan meselelerde derdi ki; bunu söyleyenin küfründe tevakkuf edilmez.*"[3]

1 *Silsiletus Sahiha*, 1272

2 İbn Cerir Taberi bir çok yoldan tahriç etti.

3 *Minhacut Tesis*, 101.

Aynı şekilde Şeyh Muhammed İbn Abdulvehhab dedi ki: "*Hanifler tevhid ehli olanlardır. Bu müşriklerden uzaklaşanlardır. Çünkü Allah tevhid ehline onlardan uzaklaşmayı, onları tekfir etmeyi ve onlardan beri olmayı emretmiştir. Allah'ın halili hakkında dediği gibi;* ***"Sizden ve sizin Allah'tan başka dua ettiklerinizden itizal ediyorum. Rabbime de dua ediyorum ki umulur ki duam ile cehennemliklerden olmam." "Ne zaman ki onlardan ve onların Allah'tan başka ibadet ettiklerinden uzaklaştı..."***[1]

Allah yine dedi ki: ***"Biz sizden ve sizin Allah'tan başka ibadet ettiklerinizden beriyiz. Sizi tekfir ediyoruz. Sizin ile bizim aramızda Allah'a tevhid üzere iman edinceye kadar sonsuz bir buğz ve düşmanlık başlamıştır."*** Ashabı Kehf hakkında da demiştir ki; ***"Onlardan ve Allah'tan başka ibadet ettiklerinden uzaklaştılar ve mağaraya çekildiler.."***[2]

Tevhid ehlinin tevhidi, ancak şirk ehlinden itizal edip, onlara düşmanlık eder ve onları tekfir eder iseler tamamlanır. Bu itibarda onlardan itizal etmişlerdir. Çünkü onlar şirk ehlinden itizal ettiler. Tıpkı Halil aleyhisselamın itizal ettiği gibi..."[3]

Sanki şu anda buradan Şeyh neyi kast etti dediğini duyar gibiyim.Bu sözde neyi kastettiğini Şeyh Ebu Batın sana açıklasın:

"*Senin sorduğun, bir insanın muayyen olarak eğer münkeratlardan birini işlerse küfüre nispet edilmesi caiz midir? Kitap sünnet ve alimlerin icmasının delalet ettiği şey kafir olmasıdır. Allah'tan başkasına ibadette, ortak koşmak gibi meselelerde her kim bu ve benzeri cinslerinden birini işlerse bunun küfründe şüphe olmaz. İşte bunların hakkında tahakkuk ettiği biri için falan bu fiil ile kafir oldu demende bir beis yoktur.*"[4]

Ben sana ve senin tabilerine ve Allah'ın insanlara gönderdiği

1 Meryem, 48-49.
2 Kehf, 16.
3 *Durerus Seniyye*, 11/434.
4 *Mecmuatur Resailun Necdiyye*, 1/657.

hanif dini tahrif eden bütün insi ve cinni şeytanlara diyorum ki:

"Biz sizden ve sizin Allah'tan başka ibadet ettiklerinizden beriyiz. Sizi tekfir ediyoruz. Sizin ile bizim aramızda Allah'a tevhid üzere iman edinceye kadar sonsuz bir buğz ve düşmanlık başlamıştır."

Selam hidayete tabi olan haniflerin üzerine olsun
Allah'ın affına ve rahmetine muhtaç kardeşiniz

Ebu Ubeyde

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

TAĞUTU REDDİN KEYFİYETİ

Ebu Ubeyde

•Tağut nedir?
•Reddinin keyfiyeti nedir?
•Onu tekfir etmenin gerekliliği nedir?

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur. Selam Allah'ın Resulünün üzerine olsun.

Beraatin aslı öyle bir şeydir ki İslam ancak onunla sıhhat kazanır. Allah'tan başka ibadet edilen her şeyden uzaklaşmayı gerektirir. İşte bu, tağutu inkarın aslıdır. Allah'ın dediği gibi:

"İbrahim babasına ve kavmine dedi ki; ben sizin ibadet ettiklerinizden beriyim."[1]

Bu ayetteki beraat, Allah'tan başkasına yapılan ibadetten beri olmaktır. Buradaki kasıt tağuttur. Bu da tağutu inkarın aslıdır. İslam ancak bunlardan beri olmak ile tamamlanır. Allah dedi ki:

"Sizin için İbrahim ve beraberindekiler de güzel örnekler vardır. Onlar kavimlerine dediler ki: 'Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan beriyiz. Sizi tekfir ediyoruz. Sizin ile bizim aramızda bir olan Allah'a tevhid üzere iman edinceye kadar düşmanlık ve buğz başlamıştır.' Ancak İbrahim babasına şöyle dedi: 'Senin için Allah'a istiğfar edeceğim. Ancak ben Allah'a karşı sana bir şeye malik değilim. Rabbimiz sana tevekkül ettik.' "[2]

Tağuttan beri olmak, ona ibadetten uzaklaşmaktır.

(İçlerinden biri şöyle demişti:) "Mademki siz, onlardan ve Allah'tan başka taptıkları putlardan ayrıldınız, o halde mağaraya sığının ki, Rabbiniz rahmetinden size genişlik versin ve işinizi rast getirip kolaylaştırsın."[3]

1 Zuhruf, 26.
2 Mümtehine, 4.
3 Kehf, 16.

"Ben, sizden ve Allah'tan başka taptığınız şeylerden çekilip ayrılırım da Rabbime dua (ibadet) ederim. Rabbime yalvarışımda mahrum kalmayacağımı umarım."[1]

"İbrahim, kavminden ve onların Allah'tan başka ibadet ettikleri şeylerden uzaklaşınca, biz ona İshak'ı ve (İshak'ın oğlu) Yakub'u ihsan ettik. Ve hepsini de peygamber yaptık."[2]

Yine tağutun kullarından uzaklaşmak da ona ibadetten uzaklaşmaktır. Çünkü iman ancak onun kullarından uzaklaşmak ve iki sınıf tağutun kullarından uzak durmak ile olur:

Birincisi: Onlardan uzaklaşmak onlara yardım etmemek, dostluk beslememek ve onlarla beraber olmamaktır. İslam ancak bununla tamamlanır. Bu yüzden her kim bugün tağuta yardım eder, onunla beraber olur, taatini ve dostluğunu ikrar eder ve muvahhidlerin aleyhinde yardım ederse, o da onlar gibi kafirdir. İster ilme müntesip olsun isterse genel olsun hepsi birdir. Çünkü dinin aslı ancak bununla tamamlanır. Mümtehine suresindeki ayette zikrettiğimiz gibi.

İkincisi: Kim dinin aslını gerçekleştirir ise, yani tağuta ibadetin batıllığına itikad eder, ona buğz eder ve ona düşmanlık ederse ondan beri olursa işte bunda da bazı çeşitler vardır:

Bir: Eğer tağutun diyarından çıkmaya güç yetirebilmesine rağmen çıkmamış ise bu alimlerin icması ile günahkardır. Allah'ın *Subhanehu ve Teala* dediği gibi:

"Melekler, kendilerine zulmeden kişilerin canlarını aldıklarında, onlara, 'Ne işte idiniz?' derler. Onlar da: 'Biz yeryüzünde zayıf kimselerdik.' derler. Melekler: 'Allah'ın yeryüzü geniş değil miydi, siz de orada hicret etseydiniz ya?' derler. İşte bunların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü gidiş yeridir."[3]

1 Meryem, 48.
2 Meryem, 49.
3 Nisa, 97.

"Gerçekten de iman edip hicret eden, mallarıyla ve canlarıyla Allah yolunda cihad veren, onları barındırıp yardım edenler, işte bunlar birbirlerinin dostlarıdırlar. İman ettiği halde henüz hicret etmemiş olanlar, hicret edinceye kadar onlar üzerinde herhangi bir velayet hakkınız yoktur. Bununla beraber dinde sizden yardım isterlerse, sizinle arasında antlaşma bulunanlar aleyhine bir durum olmadıkça, onlara yardım etmeniz de üzerinize borçtur. Allah bütün yaptıklarınızı görüp duruyor."[1]

İki: Güç bulamamasından dolayı kafirlerin diyarından ayrılamayan kişinin halidir. Bazen, bu, bugün olduğu gibi, hicret edecek bir darul İslam olmamasından ya da bazen çıkmaya güç yetirememesinden veya ona yolu gösterecek olmamasından olabilir. Ya da kadın, çocuk gibi çıkmaya güç yetiremeyenler olabilirler.

"Ancak gerçekten aciz ve zayıf olan, çaresiz kalan ve hicret etmeye yol bulamayan erkekler, kadınlar ve çocuklar hariç..."[2]

"Umulur ki, Allah bu kimseleri affeder. Allah çok affedici, çok bağışlayıcıdır."[3]

Üç: İlim ehli az önceki icmalarından tağutların beldesinde dinini izhar edebilen, hakkı savunabilen, dinini izhar edip tağuta zahiren ve batınen düşmanlığını ortaya koyanları istisna etmişlerdir. Dediler ki: '*Bunlar için hicret vacip değildir, ancak bunlara hicret müstehabtır.*'

Şeyh Abdullah ibn Abdurrahman Ebu Batın dedi ki:

"*Müşriklerin arasında dinlerini izhar edenleri zikretmedim. Eğer tevhidi izhar etmeye güç yetirirse, öyle ki kabirlerin yanında yaptıkları ve diğer işlerinin şirk olduğunu onlara söyleyebiliyor, onların batıl ve delalet olduğunu açıklayabiliyorsa ve 'Ben bunlardan ve yaptıklarından beriyim' diyorsa, bu kişinin hicret etmesi vacip değildir. Eğer*

1 Enfal, 72.
2 Nisa, 98.
3 Nisa, 99.

buna güç yetiremiyor ve dinini izhar edemiyorsa, onların yaptıklarının batıllığına inanarak ve büyük şirkler olduğuna inanıyorsa, bu kişi üzerine düşen vacibi terk etmiştir. Bundan dolayı tekfir edilmez."

Abdullatif Alu'ş Şeyh dedi ki:

"*Bunun büyük günahlardan olduğunu ikrar ettik. Ancak bunu yapan, Kur'an'ın nassı ile büyük bir tehditin altındadır. İlim ehlinin icması da bu yöndedir. Ancak dinini izhar eden bunun dışındadır. Buna güç yetiren delillendiren ve dinini izhar eden, bu genelden istisnadır. Ancak ayet böyle olmayanlara ulaşır.*"

Müslümanın darul küfürde dinini izhar etmesinden dolayı, darul küfürde ikame etmesi meselesi hakkında ilim ehli arasında ihtilaf söz konusudur. Bazıları vacip olan delillerin umumundan çıkarak Müslümanın darul İslam'a hicretinin vacip olduğunu söylemişler. Bu deliller haslaştırılamaz demişler, diğerleri de çıkışının müstehab olması ile beraber eğer dinini izhar ederse kalmasının caiz olması görüşüne gitmişlerdir.

Ancak bir kişi hem çıkmaya güç yetirir de hem de darul küfürde mustazaf konumunda olursa bunun haramlığında icma vardır.

Yine aynı şekilde mustazaf, çıkmaya yol bulamayan ve kendisine yol gösterenin bulunmamasından dolayı darul küfürde kalanların özründe de icma vardır.

Bu meselelerin hepsi, tağutu inkarın aslının tahakkuk etmesine bağlıdır ki o tağuta ibadetin batıllığına itikad etmek, buğz etmek gücü ve kudreti oranında onlara düşmanlığı izhar etmek ve onlarla savaşmaktır. Her kim de tağutların dinine girmeyi izhar ederse, ya da Allah'tan başkasına ibadet eder, ya da ona yardım ederse küfründe, ya da onlarla muvahhidlerin aleyhinde durursa, bu kişi kafirdir dinin aslını yerine getirmemiştir.

Burada bu asılla alakalı başka bir mesele daha vardır. Tağuta ve dostlarına, düşmanlığı ve buğzu izhar etmek ile onu gizlemek

arasındaki farktır. Muradımız, dil ile az önce konuşmuş olduğumuz dinin aslının gerçekleştirilmiş olup olmamasıdır. Ben diyorum ki, konuştuğumuz dinin aslı ne zaman sıhhat bulur? Eğer tağuta ibadetin batıllığına itikad ederse ve buğz ederse bu gerçekleşir. Müslümana vacip olan tağuta olan buğzunu dili ile ortaya koymasıdır. Kim bunu dili ile yapmaya güç yetirir de yapmaz ise o günahkardır. Kim de buna güç yetiremez ise aynı zamanda hicrete de güç yetiremez ise mustazaf müminlerin hali gibidir ki bu kişi mazurdur.

Allah size Kitap'ta (Kur'an): *"Allah'ın âyetlerinin inkâr edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, başka bir söze geçmedikleri müddetçe, o kâfirlerle oturmayın. Aksi halde siz de onlar gibi olursunuz"* diye hüküm indirdi. *"Muhakkak ki Allah, münafıkların ve kâfirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır."*[1]

Allah c.c. küfrü inkar etmeyenin, ondan beri olmayanın ve onunla oturanın onlar gibi kafir olacağı hükmünü vermiştir.

"Sizden kim bir münker görür ise onu eli ile düzeltsin. Eğer güç yetiremez ise dili ile düzeltsin. Eğer buna da güç yetiremez ise kalbi ile buğz etsin. Bu da imanın en zayıf halidir."

Abdullah ibn Mesud'dan, Resulullah ﷺ şöyle dedi.

"Allah benden önce hiçbir ümmete peygamber göndermesin ki illa ki onunla beraber havariler ve ashabını göndermiştir. Onun sünnetini alırlar ve emirlerine uyarlar. Onlardan sonra öyle topluluklar gelir ki; yapmadıklarını söylerler, emredilmediklerini yaparlar. Kim onlarla eli ile cihad ederse o mümindir. Kim onlarla dili ile cihad ederse o mümindir. Kim onlarla kalbi ile cihad ederse o mümindir. Bunun arkasında da hardal tanesi kadar iman yoktur."

Eğer kalbin mücadelesi biter ise, iman kalpte biter. İmanın aslı da kalbin küfre buğz etmesi ve düşmanlık göstermesidir. Kalbin buğzu ise, kalbin bu küfrün batıllığına itikad etmesine bina olun-

1 Nisa, 140.

muştur. İkisinden biri ne zaman biter ise ya da hepsi ne zaman biterse, imanda biter. Ne zaman kalpte tağutun ibadetinin batıllığına itikad biter ise, dinin aslı da biter. Kim tağutla, eli ile cihad edemez ise, ona dili ile cihad etmesi vaciptir. Buna güç yetiremeyenin kalbi ile buğz etmesi vaciptir. Kimde kalbi ile mücadeleyi terk eder ise İslam dininin aslını terk etmiştir.

Şeyh Abdullatif Alu'ş Şeyh dedi ki:

"*Düşmanlığın izhar edilmesi meselesi, var olması meselesinden başka bir konudur. Birincisi; korku ve acziyet ile özrü olur kişinin; Ali İmran 28. ikincisi; olmazsa olmazdır. Çünkü bu tağutu inkar kapsamına girer ki Allah ve resul sevgisi ile onun sevgisinin arasında girmesidir. Müminden bu eksik olamaz. Her kim düşmanlığı izhar etmeyi terk ederek Allah'a asi olur ise, o günahkar olur. Eğer düşmanlıktaki asıl ise onun gibi isyan edenlerin hükmü gibidir ki bu hicreti terk etmeye izafe olursa Allah'ın şu sözünden nasibi olabilir:* ***"Melekler, kendilerine zulmeden kişilerin canlarını aldıklarında, onlara, 'Ne işte idiniz?' derler. Onlar da: 'Biz yeryüzünde zayıf kimselerdik.' derler. Melekler: 'Allah'ın yeryüzü geniş değil miydi, siz de orada hicret etseydiniz ya?' derler. İşte bunların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü gidiş yeridir."***[1] *Fakat hicret etmedikleri için tekfir edilmezler. Çünkü ayette tehdit var fakat tekfir yok. İkincisi ise kalbinde düşmanlık adına hiçbir şey bulunmayandır. Bu halde müşriklere düşmanlık yapmadığı gerçeğini tasdik eder ki bu büyük bir iş, büyük bir günahtır. Müşriklere düşmanlık yapmamaktan sonra hangi hayır kalır ki?*"

Tağuttan beri olma ve uzaklaşmanın manası hakkında Allah şöyle buyurdu:

"Andolsun ki biz her ümmete, 'Allah'a ibadet edin ve putlara tapmaktan sakının.' diye bir peygamber gönderdik. Allah, bu ümmetlerden bir kısmına hidayet etti, bir kısmına da sapıklık hak olmuştur. Şimdi yeryüzünde bir gezip dolaşın da bakın ki, peygamberleri yalanlayanların sonunun ne olduğunu bir görün?"[2]

1 Nisa, 97.

2 Nahl, 36.

"Tağuttan, ona kulluk etmekten kaçınıp da tam gönülle Allah'a yönelenlere gelince, müjde onlaradır. Haydi, müjdele kullarımı."[1]

İmanın hakikat bulması ancak tağuta ibadetten uzaklaşmak ile olur. Bu asıl tahakkuk etmez ise iman tahakkuk etmez. Dedi ki:

"İman edenler, Allah yolunda savaşırlar. İnkâr edenler de tağut yolunda savaşırlar. O halde siz şeytanın taraftarlarına karşı savaşın. Çünkü şeytanın hilesi zayıftır."[2]

Kim tağut ile savaşır ve muvahhidlerin aleyhinde onlara yardım eder ise dinin aslı tahakkuk etmez. Ondan uzaklaşmak, tağutla beraber savaşmak bazen görüş ile bazen mal ile ve bazen de nefis ile olur. Bu tağutun evliyalarından olur.

"Allah, iman edenlerin velisidir. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. İnkâr edenlerin velileri de tağuttur, onları aydınlıktan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar cehennemliklerdir. Orada ebedî olarak kalırlar."[3]

Burada mühim bir mesele daha vardır. İnsanların uyarılması gereken bir mesele. Bazı insanların yanında ilim ehli olan bazı büyüklerin, muayyen tağutlardan bazılarının tekfirlerinde tavakkuf ettiklerini ve bununla beraber tağuttan uzaklaştıklarını ve onlara düşmanlık yaparak onlardan uzaklaşmış olduklarını iddia etmelerine dikkat etmek lazım. Tağutları tekfir etmemek meselesi basit bir mesele değildir, çünkü tağutun tekfirinde duran kişi de tekfir edilir. Müşrikler onun halini bilirseler tabi durum böyledir. Tağuttan beri olmak ve onları tekfir etmek dinin aslıdır.

Bu yüzden Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab dedi ki:

"*Bunları bildin ise, bu insanların itikad ettikleri tağutlar, haraç ehlinden ve diğerlerinden, has ve genel olarak herkesin yanında meşhur olan bu varlıklar ki onlara uymayı insanlara emrediyorlar. İşte*

1 Zümer, 17.
2 Nisa, 76.
3 Bakara, 257.

bunların hepsi İslam'dan dönen kafirlerdir. Kim bunu söyleyen Müslümanlarla mücadele ederse ya da onları tekfir edenleri inkar ederse ya da onların bu yaptıklarının hata olmasını bilmesine rağmen onları dinden çıkarmadığını iddia ederse bu mücadeleci hakkında derim ki; bu adam fasıktır, şehadeti kabul edilmez. Arkasında namaz kılınmaz. Bilakis İslam'ı sahih olmaz. Ancak bunlardan beri olur ve onları tekfir eder ise ancak İslam'ı sahih olur.

"Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk, sapıklıktan ayırt edilmiştir. Artık her kim tâğutu inkar edip, Allah'a inanırsa, sağlam bir kulpa yapışmıştır ki, o hiçbir zaman kopmaz. Allah, her şeyi işitir ve bilir."[1]

Şeyhin '*Bilakis İslam'ı sahih olmaz. Ancak bunlardan beri olur ve onları tekfir eder ise ancak islam'ı sahih olur*' sözünü iyi düşün.

Bizim, kendini ilme nispet eden bazılarını tekfir etmemizin tek sebebi, bu tağutları tekfir etmemeleri değildir. Bu sadece sebeplerden bir sebeptir. Ancak onlar tağuttan uzaklaşmayı gerçekleştirememişlerdir ki İslam ancak bununla sıhhat kazanır. Onlar tağutlarla kalmışlar, onlarla beraber savaşmışlar, onları itaatin vacip olduğu Müslümanların emiri saymışlar ve onlara karşı çıkanları haricilikle suçlayarak, emire isyan ettikleri için hariciliklerine hükmetmişlerdir. Bilakis tekfir, delalet ve akılsızlık Allah'ın itaat edildiğinde kişinin dinden çıktığına hükmettiği ve tağutun dostlarından saydığı duruma düşmüştür. Bu meselede çok önemli tembihlerde bulunmak lazımdır. Bize kendini nispet edenlerin sözlerimizi başka yere hamletmemeleri için tam bir tembih gerekir.

Vacip olan orada şunu bilmektir ki; tağutun hakikati ve mücerred mürtedin arasındaki farkın şer'an ve aklen bilinmesidir. Çünkü tağut küfürden sonra daha da haddini aşarak ileri gidene verilen isimdir. Alimler bu tanım üzere icma etmişlerdir. Tıpkı ilim ehlinin ittifak ettiği ve şöyle tarif ettiği gibi:

"*Tağut; Kulun kendisi ile haddi aştığı, ibadet edilen, tabi olunan*

1 Bakara, 256.

ve itaat edilen her şeydir."

Bu hakikat mücerred irtidadtan farklıdır. Bunun için İbnul Kayyum şu ifadeyi kullandı:

"*Tağut; kulun kendisi ile haddi aştığı ibadet edilen, tabi olunan ve itaat edilen her şeydir. Her kavmin tağutu Allah ve resulünden başka muhakeme olunandır. Ya da Allah ve Resulü'nden başka ibadet edilen yada Allah ve Resulü'nden başka basiretsizce tabi olunandır. Allah'a itaat olmadığını bilmedikleri meselede itaat edilendir. Bunlar dünyanın tağutlarıdır. Bunu iyi düşünür isen ve aynı zamanda insanların halini de düşünürsen, onların çoğunun Allah'ın ibadetinden yüz çevirip tağuta ibadet ettiklerini, Resulü'nün taatinden ve yardımından tağuta yardım ve itaat ettiklerini göreceksindir.*"

Sen yine şunu göreceksin ki tağut; kendisine yapılan ibadetten razı olan ve kendini Allah'a ortak kılan kişidir. Tağutun ve tağuta kul olanların hakikati farklıdır. Tağut Allah ile onun hakkında cedel edendir. Onun kulu ise ona bu ibadeti sarf edendir. Şeriat ve akıl ile bilinmesi zaruri şeylerdendir ki ibadet edilen, ibadet edenlerden büyüktür. Eğer müşrik şirki ile Allah'a iftira eden ve Allah'ın hakkını başkasına sarf eden ise; tağut, ondan daha büyük iftiracı ve daha büyük müşriktir. ***"Hani bir zaman Lokman, oğluna öğüt vererek demişti ki: 'Yavrucuğum! Allah'a ortak koşma, çünkü Allah'a ortak koşmak (şirk), elbette büyük bir zulümdür.' "***[1] ***"Sana vahyolunana uy! Ve Allah hükmünü verinceye kadar sabret. Çünkü O, hüküm verenlerin en hayırlısıdır."***[2] Çünkü o sadece yalanlamak ve ibadeti ondan başkasına sarf etmek ile kalmamış kendisinin ibadete müstehak olduğunu iddia etmiştir. Bu iş de müşriğin işinden daha büyük bir iştir. Bilakis müşriklerin tekfiri, tağutu inkarın furularından bir furudur sadece. Ve malumdur ki hükmün aslı hükmün furuundan daha katıdır.

"O zayıf düşürülenler de o büyüklük taslayanlara: "Hayır, (işiniz) gece, gündüz hilekârlıktı. Çünkü siz bize Allah'ı inkâr etmemizi

1 Lokman, 13.

2 Yunus, 109.

ve O'na eş koşmamızı emrediyordunuz." derler. Bunlar azabı gördükleri zaman içlerinden pişmanlık getirmektedirler. Biz de o kâfirlerin boyunlarına demir halkalar geçirmişizdir. Onlar sadece yaptıklarının cezasını çekiyorlardır."[1]

Tağutun hükmünün, diğer kafir ve mürtedlerin hükmü gibi sayılması caiz değildir. Çünkü tağut, küfürde haddini aşmış ileri gitmiştir. Bunun için Allah tağutu tekfir etmeyi vacip kılmıştır ve onu dinin aslı saymıştır. İslam da ancak bunun ile tamamlanır ve bu beraatın ta kendisidir.

İbnul Kayyum'un dediği gibi: "*...Ona gelen de ona itaat etmesi...*"

Yani tıpkı Allah c.c.'ın, Rasul'ün gönderildiğine kabul etmesine rağmen ona tabi olmayan kişinin imanını kabul etmemesi gibidir. Allah şöyle dedi:

"Bir de 'Allah'a ve Resulüne inandık ve itaat ettik' diyorlar da, sonra bunun arkasından yan çiziyorlar; bunlar mümin değillerdir."[2]

Allah'ın kendisine ve Rasulü'ne iman iddiasında bulunup sonra da ondan yüz çevirenden imanı nefyettiği gibi:

"Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Resulüne davet edildiklerinde müminlerin sözü ancak 'işittik ve itaat ettik' demeleridir. İşte bunlar asıl kurtuluşa erenlerdir."[3]

"De ki: Allah'a ve Peygamber'e itaat edin! Eğer aksine giderlerse, şüphe yok ki Allah kâfirleri sevmez."[4]

"Sana ganimetlerin bölüştürülmesini soruyorlar. De ki: 'Ganimetlerin taksimi Allah'a ve Resulüne aittir. Onun için siz gerçekten mümin kimseler iseniz Allah'tan korkun da birbirinizle aranızı dü-

1 Sebe, 33.
2 Nur, 47.
3 Nur, 51.
4 Ali İmran, 32.

zeltin. Allah'a ve Resulü'ne itaat edin.' "[1]

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygamber'e itaat edin ve amellerinizi boşa çıkarmayın."[2] Şeyhulislam dedi ki: "*Onlar hakkında bir şey söylemem ve müşriklere itiraz etmem...*"

Şeyhin sözünü iyice düşününce anlayacaksın ki; bugün insanların çoğu hatta kendisini ilme nispet edenler, bırakın tağuta küfretmeyi ona yardım eder ve savunur olmuştur bu halleri ile. Bilakis bazıları tağutları kalpten sevdiklerini söylüyorlar, malları ve canları ile onların yolunda savaşıyorlar ve kalemlerini muvahhidlerin aleyhinde kullanıyorlar. Bu sınıfa hiç kimse muhalefet edemez. Onlar, onlara buğz etseler dahi onlar, onlara buğz etmezler. Onların, onlarla olduklarını ve onlara yardım ettiklerini de görürsün. Kötü alimler bugün diyorlar ki: "*Kanunlara muhakeme olmak caiz değildir.*" Ya da "*Kanunlara muhakeme olanlar kafir olurlar.*" derler ancak yapanları muayyen olarak tekfir etmezler. Bunlardan daha acayip olanı ise, bunları itaati vacip olan emir sahipleri saymaları ve insanları onlara itaate girmeye davet etmeleridir. Onlara karşı çıkmamaları da bu acayipliklerdendir. İnsanların göğüslerine vesvese vererek onları tekfir edenleri haricilik ile itham ediyorlar. Belki onları hem de tekfir ederek insanların köpekleri olarak vasıflandırıyorlar. Onlarla savaşmaya ve onları temizlemeye insanları teşvik ediyorlar. Bu yaptıkları da "*Bu küfürdür.*" veya "*Bu caiz değildir*" sözlerinde yalancı olduklarını gösterir. Hakikatte buna itikad etseler dahi yaptıklarından dolayı bunlara itibar edilmez. Aslında onlara buğz etmeleri uzaklaşmaları ve onlarla din sadece Allah'ın oluncaya kadar savaşmaları gerektiğini emretmek zorundalardı. Çünkü ümmet Allah'ın şeriatını bir kenara bırakıp başka şeriat ile hükmedenin küfrüne icma ettiler. Kötü alimler bile bu icmanın böyle olduğunu biliyorlar. Ancak zorluk onları uzaklaştırdı. Dinlerinden ayrıldılar. Eğer onlar dinlerini izhar etselerdi, malları ve dünyaları giderdi. Tağutlar da muvahidleri kovaladıkları gibi onları da kovalarlardı. Onlar tağutun dinine iltizam ettiler. Allah'ın dinini değiştirerek İslam'dan çıktılar, Allah'ın dinini değiştirdiler

1 Enfal, 1.

2 Muhammed, 33.

ta ki sadece onların dinine muvafakat edenleri kabul ettiler. İnsanları bu yeni dinlerine çağırdılar. İnsanların tazim ettikleri, kendilerini ilme nispet edenler bu din ile gelince insanlar kabul ettiler. Bu alimlerin yaptıklarından daha büyük günah var mıdır? Bunlardan sonra Allah dinini izhar eden ve kalmasını sağlayan ona yardım ediciler ve mahaller kıldı. Kim bu emanetten yüz çevirirse Allah yerine başkasını getirir, onlar da onlar gibi olmazlar.

"İşte sizler Allah yolunda harcamaya çağrılan kimselersiniz. İçinizden kiminiz cimrilik ediyor. Ama cimrilik eden ancak kendi zararına cimrilik eder. Allah zengindir, siz ise fakirsiniz. Eğer siz Hakk'tan yüz çevirirseniz Allah yerinize başka bir kavim getirir. Sonra onlar sizin gibi olmazlar."[1]

"O öyle bir Allah'dır ki, Resulü'nü hidayetle ve hak dinle bütün dinlere üstün kılmak için göndermiştir. Müşrikler hoşlanmasalar da."[2]

Malumdur ki; şüphesiz hak, zıddına karşı muhalafet ve beraat göstermek zorundadır. Hak ehli de tağuttan ve dostlarından beri oldular. Kötü alimler ise onların yanında oldular, yardımlarında oldular. Çünkü onlar Allah'ın dinini değiştirerek onlara ilk yardımlarını yaptılar. Tağuta muhalefet edip nefislerine yönelen bu insanlar, yanlarında iman ve nefis kuvveti olmadığı için tağutun dinine iltizam ettiler. Müslümanların aleyhinde oldular ve harici olduklarına hükmettiler. Tağutlara, muvahhidleri hapsetmek ve onların ehillerine zulmetmek hakkında fetva verdiler. Bu, tağuta imanın ta kendisidir. Bu, tağuta yardımın en büyük şeklidir. Bu, tağutun en büyük askerliğidir.

"Hele ateş içinde birbirlerini protesto ederlerken, zayıf olanlar, büyüklük taslayanlara: 'Hani bizler size tabi idik. Şimdi siz bizden bir ateş nöbetini savabiliyor musunuz?' derler."[3]

"O zaman kendilerine uyulan kimseler, azabı görerek kendile-

1 Muhammed, 38.
2 Tevbe, 33.
3 Ğafir(Mumin), 47.

rine uyanlardan kaçıp uzaklaşmışlar ve aralarındaki bütün bağlar parça parça kopmuştur."[1]

Şeyhulislam Muhammed dedi ki:

"*Vallahi Ey kardeşlerim! Dininizin aslına, başına ve sonuna sarılın. Başına ve esasına. O da lailaheillAllah şehadetidir. Manasını bilin. Ehlini sevin. Kardeşleriniz kılın onları. Uzakta olsalar dahi. Tağutları tekfir edin. Onlara düşmanlık edin ve onları sevenlere buğz edin. Onları tekfir etmeyen ve savunanlara buğz edin. Ya da onlardan banane diyenlerden de nefret edin. Ya da Allah beni onlarla mükellef kılmadı diyenlerden de. Bunu diyenler Allah'a yalan iftirada bulunmuşlardır. Bilakis Allah onları, onlarla mükellef kıldı. Onları tekfir etmeyi farz kıldı. Onlardan uzaklaşmayı da. Bu tağutlar Kardeşleri ve çocukları olsalar da. VAllahi ve vAllahi dininizin aslına yapışın kardeşlerim. Umulur ki Rabbiniz ile O'na hiçbir şeyi ortak koşmadan karşılaşırsınız.*"

Öyleyse onların safında duran, onların taraftarından olan ve tağutu ayakta tutan rukûnlardan olan biri olursa nasıl olur...

1 Bakara, 166.

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

TEVHİDE DAİR ŞÜPHELER

Ebu Ubeyde

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

Mukaddime

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd âlemlerin rabbi Allah'a *Subhanehu ve Teâlâ* mahsustur. Şehadet ederim ki O'ndan başka ilah yoktur. O tek yaratıcıdır. Hükmün tek sahibidir. Yaratmak ve emretmek de O'na aittir. O'nun hükümde ortağı yoktur. O'nun için dost olunur ve O'nun için düşman olunur. O'nun için kanlar dökülür. O'nun için canlar feda edilir. O'nun için yaşanır ve ölünür. O'nadır övgünün ve şükrün tamamı.

Salât ve selam O'nun kıyamete yakın kılıçla gönderdiği haniflerin imamı İbrahim'in *aleyhisselam* tevhid dinine çağıran, ana, baba ve evlatların arasını tekfir ile ayıran, kavimleri birbirleri ile tevhid kelimesi için savaşa çağıran, resullerin sonuncusu, âdemoğlunun efendisi, mücahitlerin ve salihlerin imamı Muhammed'e ﷺ, onun arkadaşlarına ve ailesinedir.

Bundan sonra;

Bu okumakta olduğunuz, küçük çaplı ancak ihtiva ettiği konular itibari ile geniş hacimli bir risaledir. İlim talebesi kardeşlerim insanlar arasında en yaygın olan ve insanları delalete sürükleyen, insi ve cinni şeytanların kullarına vahyettikleri şüpheleri bize arz ettiler. Bunun üzerine bizler de bu küçük çaplı eserde bu şüpheleri reddetmeye çalıştık.

Bu eserin hazırlığı ilim ehli bir hocanın vesilesi ile toplanmıştır. Allah kendisine rahmet etsin. Yine bu eserin hazırlanmasında, yayınlanmasında ve yayılmasında emeği geçen bütün kardeşlerime de Allah rahmet etsin. Allah'tan temennim, bu çalışmayı salih ameller olarak amel defterimize yazılmasını meleklerine emretmesi ve kıyamet günü de bu amel vesilesi ile bizi bağışlayarak

Firdevs cennetlerinde ağırlamasıdır. Çalışma ve gayret bizden, başarı ve muvaffakiyet Allah'dandır *celle celaluhu*.

Şeytanların En Meşhur Ve Yaygın olan Vesveseleri

Birinci Şüphe:

İnsanlardan Birinin Sözü Sebebi ile Şer'i Bir Delili Terk Etmek:

Şeyh Abdurrahman ibn Hasan Ali Şeyh, birinin sözü nedeni ile şeri bir nassı terk etmeyi itaat şirki saydı. Yani dinden çıkartan büyük şirk saydı.

Şeyh dedi ki: "*Her mükellefe vacip olan, eğer ona Allah'ın kitabından ve Resulünün sünnetinden bir delil ulaştı ve o da manasını anladı ise, amel ettiği şeyi terk ederek sonlandırmasıdır. Ona muhalefet eden kim olursa olsun...*

Nefsine nasihat edene vacip olan şudur ki; eğer âlimlerin kitaplarını okur ise onların sözlerini öğrenir ise; işte bu sözleri kitap ve sünnete arz etmesidir. Çünkü âlimlerden her müctehid ya da ona tabi olan ve onun mezhebine müntesip olan herkes, o imamın delilini zikretmek zorundadır. Her meselede hak bir tanedir. İmamlar ictihadlarında ecir sahibidirler. İnsaflı olan kişiye düşen ise; onların sözlerine bakması, meseleleri öğrenmeye giden yolları bilmesi ve delil edinenlerin delillerindeki hatayı doğrudan ayıracak zihni hazırlamasıdır. İşte böyle yapanlar, âlimlerden delil üzere alan ve tabi olanlar, en mutlu olanlardır..."[1]

Yine Şeyh, Allah'ın şu kavli hakkında dedi ki: ***"Eğer o müşriklere itaat ederseniz sizde onlardan olursunuz."***[2]

1 *Fethul Mecid*, 387-388.

2 Enam, 121.

"*İşte bu, insanlardan çoğunun onları taklit edenler olmasına rağmen düştükleri hatadır. Çünkü onlar, onlara muhalefet eden mukallitlere rağmen delile itibar etmezler. İşte bu şirktendir. Bunlardan aşırı gidenler zannediyorlar ki delil istemek kerihtir ve haramdır. İşte fitne böyle büyür. Derler ki; onlar delili bizden daha iyi bilirler.*"[1]

Şeyh Abdullah ibn Abdurrahman Ebu Batin dedi ki: "*Eğer insana hak beyan olursa muvafık olanların azlığı ve muhalefet edenlerin çokluğu onu ürkütmesin. Özellikle bu ahir zamanda böyledir. Cahilin şu sözü de böyledir: "Eğer bu hak olsa idi falana ve filana gizli kalmazdı. İşte bu, kâfirlerin sözüdür.* ***"Eğer bu hayır olsa idi bizi bu hayırda geçemezlerdi."***[2] ***"Allah'ın aramızdan minnet ettikleri bunlar mıdır?"***[3] Ali *radiyallahu anh* dedi ki. "*Hakkı tanı ki ehlini de tanıyasın.*"[4]

1 *Fethul Mecid*, 391.
2 Ahkaf, 11.
3 Enam, 53.
4 *Durerus Seniyye*, 10/ 400-401.

İkinci Şüphe:

"Allah beni tağutların ve müşriklerin tekfiri ile mesul kılmadı ve onlardan hesap sormayacaktır" Şüphesi:

Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab dedi ki: "*Vallahi ve Vallahi Ey Kardeşlerim! Dininizin aslına yapışın. Evveline ve sonuna sımsıkıca sarılın. Esasına ve başına ki bu lailaheillAllah şehadetidir. Bunun manasını öğrenin, ehlini sevin ve uzakta da olsalar onun ehlini kardeşler edinin. Tağutları inkâr edin. Onları sevenlere buğz edin. Ya da onlar hakkında mücadele edenleri sevmeyin. Ya da onları tekfir etmeyenleri, banane onlardan diyenleri ve Allah beni onlarla mükellef kılmadı diyenleri sevmeyin. İşte böyle söyleyenler Allah'a yalan iftirada bulunmuşlardır. Bilakis; Allah onları mükellef kılmıştır. Onları inkâr etmeyi farz kılmıştır, onlardan uzaklaşmayı da. Kardeşleri ve çocukları dahi olsalar bile... Vallahi dininizin aslına yapışın, umulur ki Rabbinize hiçbir şeyi ortak koşmadan kavuşursunuz. Allah'ım bizi müslüman olarak öldür. Salihler arasına kat.*"[1]

Şeyh *rahimehullah* dedi ki: "*Anladın ki; eğer insan Allah'ı birlese ve şirki terk etse bile, müşriklere düşmanlık yapmıyor ve onlara düşmanlık ve buğz izhar etmiyor ise İslam'ı ve dini yerine gelmiş olmaz.*"[2]

Şeyh Abdullatif ibn Abdurrahman dedi ki: "*İşte bu müşrikleri ayıplamak, onları kötülemek, onları tekfir ederek onlardan beraat etmek işte bu dinin hakikatidir. Âlemlerin rabbine en büyük yakınlaşmadır. Müminin hayatı ancak bunlarla cihad etmek ile güzelleşir. On-*

1 *Durerus Seniyye*, 2/ 119-120.

2 *Durerus Seniyye*, 8/113.

larla mücadele ederek onları tekfir etmesi ile Allah'a yaklaşmaktır."[1]

Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab dedi ki: "*Allah'ın İslam ile nimetlendirdiği mümin! LailaheillAllah'ın manasını bildin. Sen de zannedersin ki bunu diyen hak olamaz. Şöyle ki; ben şirki terk ediyorum ama müşriklere itiraz etmem, onlar hakkında bir şey söylemem. İşte bu sözlerle sen de zannedersin ki insan İslam'a girmiş olmaz. Bilakis kesinlikle onlara buğz etmesi, onları sevenlere buğz etmesi, onlara sövmesi, onlara düşmanlık yapması gerekir ki işte bu, baban İbrahim'in yoludur. Ve onunla beraber olanlar da bu sözü söylediler:* ***"Biz sizden ve sizin Allah'tan başka ibadet ettiklerinizden beriyiz. Sizi tekfir ediyoruz. Sizinle bizim aramızda ebedi olarak bir olan Allah'a iman edinceye kadar bir buğz ve düşmanlık başlamıştır."***[2] *Allah dedi ki:* ***"Her kim tağutu tekfir eder Allah'a iman ederse kopması mümkün olmayan sapasağlam kulpa tutunmuştur."***[3] *Yine Allah Subhanehu ve Teâlâ dedi ki:* ***"Andolsun biz her ümmete Allah'a kulluk edin tağuttan sakının diye bir peygamber gönderdik."***[4] *Eğer biri; ben Nebi'ye (sallAllahu aleyhi ve sellem) tabi oldum ancak Lat'a ve Uzza'ya ve Ebu Cehl'e itiraz etmem ve onlardan banane der ise İslam'ı sahih olmaz."*

1 *Mecmuatur Resail*, 3/224.
2 Mümtehine, 4.
3 Bakara, 256.
4 Nahl, 36.

Üçüncü Şüphe:

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar kafırlerin ta kendileridir." Ayeti Hakkındaki, 'Kufrun Dune Kufr' Sözü ile Şeriat Yapan Tağutların Özürlü Olmaları Şüphesi:

Şeyh Süleyman Ulvan Et-Tibyan, *Şerhu Nevakıdul İslam* kitabında dedi ki: "*Şeyhulislam, İktides Siratel Mustakim kitabında*[1] *şöyle demiştir: Kişiyi dinden çıkarmayan küfür ve lam ile marife olarak gelen, kişiyi dinden çıkartan küfür arasında fark vardır.*

Tıpkı Nebi'nin ﷺ dediği gibi: ***"Kişi ile küfür ve şirk arasında namazın terki vardır."*** *Elif ve Lam marifesi genel olarak büyük küfre işaret eder. Allah'ın şu sözünde olduğu gibi:* ***"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir."*** *İşte bu ayetin tefsirinde İbn Abbas'tan nakledilen "kufrun dune kufr" sözü sabit olmamıştır. Hâkim bunu Müstedrek'te*[2] *Hişam ibn Huceyr'den o da Tavus'tan o da İbn Abbas'tan rivayet etmiştir. Yahya ibn Main ve Ahmed ibn Hanbel Hişam'ın zayıf ravi olduğunu, hadisinin alınmadığını söylemişlerdir. Aynı şekilde Abdurrezzak tefsirinde Mamar'dan, o da İbn Tavus'tan, o da babasından naklederek dedi ki: "İbn Abbas'a soruldu;* ***"Kim Allah'ın indirdikleri ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir."*** *Dedi ki İbn Abbas: "O küfürdür." İşte bu İbn Abbas'tan sabit olan sözdür.*

Ayet umumunadır. Ayetin umumu da bu ayette irade edilenin, bu büyük küfre dâhil olmasıdır. İşte bu rivayetlerle oynayıp da, bu küfürleri meşru göstermeye çalışmak, Allah'ın dinini tebdil edip değiştirmektir.

1 *İktides Siratel Mustakim*, 1/208.

2 *Müstedrek*, 2/313.

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

Dördüncü Şüphe:

"Her kim kardeşine 'Ey Kafir' derse ikisinden birine döner" Şüphesi:

Mürcie âlimleri ve hükümet âlimleri bu hadisi insanların gözünde farklı manalara yorarak, insanları bu hadis ile korkuttular. Hatta birçok ilim talebesi dahi, her kim bir müslümanı tekfir ederse o kâfir olur zannettiler. Tağutların tekfirinden bu sebepten dolayı uzak durmayı takva zannettiler. Bu şüphe şöyle birkaç yönden izah edilir:

1-Şüphesiz Ömer ibnul Hattab *radiyallahu anh*, Hatib ibn Ebi Belta'yı *radiyallahu anh* küfür olmayan büyük bir cürümü işlediği için tekfir etmişti. Bunun delili ise Allah *Subhanehu ve Teâlâ* bu meselenin üzerine ***"Ey iman edenler! Benim ve sizin düşmanlarınızı dostlar edinmeyin"***[1] ayetini indirmiştir. Nebi ﷺ Mekke'yi fethedeceği zaman Hatib, Mekke'deki akrabalarına Nebi'nin ﷺ Mekke'ye geldiğini haber vermişti. Bunun üzerine Ömer *radiyallahu anh* dedi ki: "*Bırak beni şu münafığın boynunu vurayım.*" Buna rağmen Nebi ﷺ Ömer'e kızmadı. Bununla beraber Nebi ﷺ, Ömer'e; sen bir müslümana kâfir dedin, sen kâfir oldun demedi ya da bununla sen tekfirci oldun veya harici oldun da demedi. Ancak bugünkü hükümet âlimleri ise müslümanlar, müşrikleri tekfir ettikleri için bu lakabı takmaktadırlar. İbnul Kayyum dedi ki: "*Eğer bir kişi bir müslümanı tevil ederek ve nefsi için değil de Allah için gazaplanarak nifaka ve küfre nispet ederse bununla kâfir olmaz. Bilakis günahkâr da olmaz. Niyeti ve kastı üzere ecir dahi alır.*"[2]

2-Aynı şekilde Buhari'nin Cabir ibn Abdullah'tan gelen hadiste naklettiği gibi, bu kıssa da söylediğimize örnektir. Muaz

1 Mümtehine, 1.

2 *Zadul Mead*, 3/372.

ibn Cebel *radiyallahu anh* Nebi ﷺ ile beraber namaz kıldı. Sonra kavmine döndü ve onlara namaz kıldırdı. Namazda da Bakara Suresi'ni okudu. Bir adam da kendi başına hafif rekâtlı namaz kıldı. Bu Muaz'a ulaştı. Dedi ki; "*O münafıktır.*" Bu adam, Resulullah'a ﷺ geldi ve bunu haber verdi. Nebi ﷺ, Muaz'ı çağırttı. Ancak söylediğinden dolayı sen münafık oldun sen kâfir oldun demedi. Yalnızca namazı uzun tutmasını inkâr etti ve ona Şems ve Ala surelerini okumasını emretti.

3-İfk hadisesinde olan olay da buna delildir. Buhari tefsir kitabında Nur Suresi'nin tefsirinde şunu nakletmiştir. Nebi ﷺ ne zaman ki minbere çıktı ve dedi ki: ***"Ey Müslümanlar topluluğu! Ehli beytim hakkında bana eza eden kişiden kim beni emin kılacak? Allah'a yemin olsun ki ehlim hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyorum. Zikrettikleri adam hakkında da hayırdan başka bir şey bilmiyorum. Ehlimin yanına ancak benimle girmiştir."*** Sad ibn Muaz el Ensari kalktı ve dedi ki: "*Ey Allah'ın Resulü! Ben onun ezasını senden gideririm. Eğer Evs kabilesindense onun boynunu vururum. Hazrec kabilesinden olan kardeşlerimizden ise emret boynunu vurayım.*" Aişe dedi ki: "*Hazrec'in efendisi Sad ibn Ubade kalktı. O Salih biriydi ama cahili davası (Aşiretçilik) ağır bastı ve dedi ki: "Vallahi yalan söyledin. Sen bunu yapmaya güç yetiremezsin.*" O sırada Sad'ın amca oğlu olan Useyd ibn Hudeyr kalktı ve dedi ki: "*Yalan söyledin. Vallahi onu öldüreceğiz. Sen münafıklar hakkında mücadele eden bir münafıksın...*" Buhari kıssayı sonuna kadar zikretti. Useyd, Sad ibn Ubade'nin Abdullah ibn Ubey ibn Selul hakkında yaptığı mücadeleden dolayı ona münafık dedi. Sad ibn Ubade'nin kim olduğu ise açıktır. Onun fazileti hakkında fazla söze gerek yoktur. Nebi ﷺ buna rağmen Used'e, sen tekfircisin veya harici oldun demedi. Ancak hükümet alimleri tağutları tekfir ettiler diye Müslümanlara harici ve tekfirci damgasını vurmaktadırlar. Ancak bu, sünnetullahtır. Çünkü her kim tevhidi savundu ise ona bu damga vurulmuştur. Bu yüzden ne zaman ki Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab tevhidi savunup ona insanları çağırdı, dönemin kötü alimleri de onu bu lakap ile lakaplandırdılar.

Ancak az önce zikredilen hadise gelince; bu hadisteki ***"ikisinden birine döner"*** ifadesinin manası ise, günahı döner demektir. Yani günahkâr olur, Müslümanı küfre nispet etmesi caiz olmaz demektir. Ancak her kim derse küfür döner, işte bu çok zayıf bir sözdür ki daha fazla bilgi almak isteyen Şeyh Ebu Batin'in sözlerine baksın.[1]

Şeyh Abdullatif ibn Abdurrahman dedi ki: "*Her kim bu ümmetten birini tekfir ederken tekfirinde bir nassa ve burhana dayanarak tekfir ediyorsa ki bunlar Kitap ve Sünnettir; onda açık bir küfür görüyorsa, tıpkı Allah'a ortak koşmak, başkasına ibadet etmek, Allah ile veya ayetleri ile alay etmek ya da onları yalanlamak, Allah'ın indirdiğini kerih görmek veya Allah'ın sıfatlarından birini inkâr etmek gibi, işte bu ve buna benzer misallerden dolayı tekfir ederse, isabetlidir ve ecir alır. Allah'a ve resulüne itaat etmiştir.*"[2]

Şeyh Ebu Batin'a *rahimehullah*, kim Müslümanı tekfir ederse o kâfir olur diyenin hükmü hakkında soruldu, o da dedi ki:

"*Bu lafzın aslı yoktur ve Nebi'den ﷺ böyle bir söz sabit olmamıştır. Maruf olan ve bilinen hali şudur ki;* "*Her kim kardeşine 'Ey Kâfir ' der ise ikisinden birine döner.*" *Her kim bir insanı tekfir ederse, fısk ile itham ederse ya da nifak ile itham ederse ve bunu tevil ile, Allah için kızdığından yaparsa, tıpkı Ömer'in Hatib'e münafık dediğinde bağışlandığı gibi oda bağışlanır.*[3] *Ve başka sahabelerin yaptıkları hataların bağışlanması gibi. Ancak cahillerin, "Siz Müslümanları tekfir ediyorsunuz" sözü hakkında da deriz ki; işte bunu söyleyen adam, İslam'ın ve tevhidin ne olduğunu bilmiyordur. Bunun zahiri, İslam'ın sahih*

1 *Mecmuatur Resailuv ve Mesailn Necdiyye*, 5/511.

2 *Durerus Seniyye*, 12/260-261.

3 Ancak bu fetva, dönemin kötü âlimleri olan hükümet âlimlerinin ilim talebelerini korkuttukları tekfir fetvalarının tam tersinedir. Onların fetvalarına göre bugünkü yeryüzünde Allah'ın şeriatı ile hükmetmeyen onu yok etmeye çalışan, insanları da bu teşrilerine muhakeme olmaya zorlayan tağutlar, Müslümandır. Onları tekfir edenler de haricilerdir. Bunlar cehennemin köpekleridir. Nebi onlarla savaşı emretmiştir!!! Ey akılsızlar! Sizin adaletiniz bu kadar... Şirkten beri olmuş Müslümanlar cehennem köpeği, Allah'ın şeriatını yok eden tağutlar cennet ehli... (Hâşâ) Bu hakkı batıla giydirme çalışmasının ta kendisidir.

olmamasıdır.[1] *Bugün müşriklerin yaptıkları şirkleri inkâr etmeyen, onlar hakkında bir şey görmeyen Müslüman değildir."*[2]

1 Şeyhin bu sözünü çok iyi düşün...

2 *Mecmuatur Resail vel Mesailun Necdiyye*, 1/654-655

Beşinci Şüphe:

Maslahat babından ve ıslah için bunu terk etmek. İşte bu Nebi'nin ﷺ hidayetine muhaliftir.

Siyerde var olan birçok sahih rivayet bu şüphenin batıllığına delalet etmektedir. Kureyş, Nebi'ye ﷺ Utbe'yi yollayarak atalarına sövmesini bırakmasını talep ettiler. Dedi ki: "*Birliğimizi dağıttın. Liderlik istiyorsan sadece senin emrini dinleriz. Eş istiyorsan seni evlendirelim. Mal istiyorsan verelim.*" Ancak Nebi ﷺ ona, Fussilet Suresi'nin başlarını okudu.[1] Bu rivayetin yollarının sahihliği sabittir.

Ancak Nebi ﷺ, davetin maslahatı diyerek müşriklerin tekfirini gizlemedi. Müşrikler O'ndan sadece, onların küfürlerini açıklamayı ve batıllarını dillendirmeyi terk etmesini istediler. Yoksa tamamı ile bu inancından dönmesini talep etmediler. Bu da, müşriklerin bu hak davet karşısındaki acizliklerinin en açık ve belirgin göstergesidir.

Müslim'deki bir rivayet de bunun delilidir.[2] Kureyş, Resulullah'a ﷺ meclisinden zayıf olanları uzaklaştırırsa onunla oturacaklarına dair bir teklifte bulunmuşlardı. Allah iki ayet indirdi. Dedi ki:

"Sabah akşam, Rabblerinin rızasını isteyerek O'na yalvaranları kovma. Onların hesabından sana bir sorumluluk yoktur, senin hesabından da onlara bir sorumluluk yoktur ki onları kovarak zulmedenlerden olasın."[3]

Eğer akıl ile değerlendirilirse bunda maslahat vardır ki oda şudur; müşriklerle oturabilecek ve onlara davet yapabilecektir. Ancak

1 *Fethul Kadir*, 4/504; İbn Kesir, Tefsirinde zikretti 4/114.

2 *Müslim*, 2413; Sahabenin Faziletleri Babı'nda.

3 Enam, 52.

burada davet yaparken İslam'ın aslı olan vela ve bera yönünden bir harama düşme söz konusu olabileceğinden dolayı men edilmiştir. Diğer ayet de şudur:

"Seninle birlikte rablerine gece gündüz yalvaranlarla sabret. Sakın dünya hayatının ziynetine aldanarak onlardan gözlerini çevirme."[1]

1 Kehf 28

Altıncı Şüphe:

İmam Ahmed "Eğer kabul edilecek duam olsaydı onu da imam için yapardım" demiştir şüphesi.

Bu sözün imam Ahmed hakkında sabit olmasında farklı görüşler vardır. Bu sözün aynısı seleften başkalarından da nakledilmiştir. Aynı şekilde manası da şöyledir ki; eğer icabet olunacak bir duam olsaydı onu da imamın ıslah olması ve Allah'ın şeriatı ile hükmetmesi için, onun imanı için dua ederdim şeklindedir. Yoksa bu söz tağutların tekfirine engel sayılabilecek bir söz değildir.

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

Yedinci Şüphe:

'Eğer Hükümet Âlimleri Her Şeyi Söyleseler Büyük Bir Fitne ve Savaş Çıkar. Onlar Maslahat Gereği Susuyorlar' Şüphesi:

Süleyman ibn Sehman onların bu söylediklerini reddediyor ve dedi ki: "*İkinci makam; şöyle denmesidir; eğer tağuta muhakemenin küfür olduğunu anladı isen; iyi bil ki, Allah kitabında küfrün öldürmekten büyük olduğunu belirtmiştir. Dedi ki;* ***"Fitne öldürmekten beterdir."***[1] *Dedi ki;* ***"Fitne öldürmekten daha şiddetlidir."***[2] *Fitne küfürdür. Bütün belde savaşsa ve öldürülse ve bu küfürler yok olsa, yeryüzünde tağutların dikilmesinden ve İslam şeriatının dışındaki kanunlarla hükmolunmasından daha hayırlıdır."*[3]

1 Bakara, 217.
2 Bakara, 191.
3 *Durerus Seniyye*, 10/510.

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

Sekizinci Şüphe:

İmam Ahmed "Kur'an mahluktur" diyen Halife Memun'u tekfir etmemiştir şüphesi:

'*Kur'an mahlûktur*' demek Allah'ın şeriatını kaldırmak, yerine şeriatlar koymak ve Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek aynı şeyler midir? Tabii ki sonuç itibarı ile ikisi de küfürdür ama küfürler arasında fark vardır. Bir kısmı diğerinden daha şedittir. Hiç şüphe yok ki bugünkü bu küfürler daha şedid ve daha açıktır. Ancak mesele aynı şekilde yine onların söyledikleri gibi değildir.

Hallal, *Sünne*'sinde şu rivayette bulunmaktadır: "*Ahmed ibn Muhammed ibn Matar dedi ki: "Bana Ebu Talip haber verdi, Ebu Abdullah'a dedi ki: onlar Tarsus'ta*[1] *bir adamın kabrinin yanından geçiyorlardı. Dedi ki Tarsus ehli: " Kâfire Allah rahmet etmez." Ebu Abdullah (İmam Ahmed) dedi ki: " Evet Allah bunu bina edene ve bununla gelene rahmet etmez.*"

Siyerde zikredildi ki, Halife Memun Tarsus'da öldü. İmam Ahmed'de bunu bina edene ve bununla gelene Allah rahmet etmez derken Kuran mahlûktur fitnesini kast ediyordu.

Bu da İmam Ahmed'in onu tekfir ettiğinin en açık delilidir.

1 Antakya ve Halep arasında bir Rum beldesinin adıdır.

لا إله إلا الله
محمد رسول الله

Dokuzuncu Şüphe:

Nebi ﷺ dedi ki:"Her kim itaatten ve cemaatten ayrılır ve sonra da ölürse, cahiliye üzere ölmüştür"
Başka Rivayette:"Her kim emrinden kerih bir şey görürse ona sabretsin çünkü her kim cemaatten bir karış ayrılır ve ölürse cahiliye üzere ölmüştür" Şüphesi:

Hükümet âlimleri bunları delil alarak dediler ki: "Bu yöneticilere biat etmeyenler cahiliye üzere ölmüşlerdir." İşte bu, açık bir saptırmadır.

Öncelikle bu hadisler Müslüman ama zalim olan yöneticiler hakkında söylenmiştir. Bu hadisin şerhinde, İmam Nevevi İmam Müslim'e yaptığı şerhte dedi ki: ***"Her kim cemaatten ayrılırsa cahiliye üzere ölmüştür"*** mim kesralı, yani ölümlerinin sıfatı. İmamları olmadığından karışıklık olacaktır."[1]

Yani onlar küfür üzere ölmemişlerdir ancak cahiliyede olduğu gibi bir karışıklık ve imamsızlık olduğu halde ölmüşlerdir. Yoksa Hüseyin de *radiyallahu anh* dönemindeki halifeye biat etmeden ölmüştür. (Hâşâ) O da mı kâfir ölmüştür? SubhanAllah. Böyle bir sözden Allah'a sığınırız.

1 *Şerhu Müslim*, 11-12. Cilt 238.

Fasıl:
Gariblik

Ey muvahhid kardeşim; senin de gördüğün gibi tevhidin fazileti, önemi ve ehemmiyeti çok büyüktür. Bununla amel edenler çok az, ondan cahil olanlar ise çoktur. Sana Nebi'nin ﷺ gariplik hakkındaki hadislerini nakledeceğiz ki İslam'ın ehlinin ne kadar garip olduğunu anla.

İbnul Kayyum *rahimehullah* dedi ki: "Şeyhulislam ibn teymiyye dedi ki:

"Sizden önceki nesillerin ileri gelenleri, yeryüzünde bozgunculuğa engel olmalı değil miydiler? Onlardan kurtardıklarımız pek azdır. Kendilerine verilen nimete karşı haksızlık edenlere uyanlar ise suçlu oldular."[1]

Bu ayette dikkat çektiği şey; delalet ediyor ki ilimde ve marifette ve Kur'an'ı anlamada ne kadar köklü bir ilmi olduğunu gösteriyor. Dünyadaki garipler, ayette bu sıfatları zikredilenlerdir. Aynı şekilde Nebi'nin ﷺ işaret ettiği kimselerde bunlardır; ***"İslam garip başladı. Başladığı gibi garipliğe dönecektir. O gariplere müjdeler olsun."*** Denildi ki: "Onlar kimdir?" Dedi ki: ***"İnsanlar ifsad olduğunda ıslah edenlerdir."*** İmam Ahmed dedi ki: "Bize Abdurrahman ibn Mehdi haber verdi, o da Züheyr'den, o da Amr ibn Ebi Amr'dan, o da Matlub ibn Hantep'ten haber verdi ki; Nebi ﷺ şöyle dedi: ***"Gariplere müjdeler olsun."*** Dediler ki: "Ya Resulullah! Garipler kimdir?" Dedi ki: ***"İnsanlar azalttıkları vakit arttıranlardır."***

Bunun manası insanlar takvadan ve amelden bir şeyler azalt-

1 Hud, 116.

tıkları vakit onlar arttırmışlardır. Allah en iyisini bilendir.

Amaş'ın hadisinde de Ebi İshak'tan, o da Ebil Havs'tan, o da Abdullah ibn Mesud'dan Nebi'nin ﷺ şöyle dediğini rivayet etmiştir: ***"Şüphesiz İslam garip başlamıştır. Başladığı gibi garipliğe dönecektir. O gariplere müjdeler olsun."*** Denildi ki: "Garipler kimdir ey Allah'ın resulü?" Dedi ki: ***"Kabileleri uzlaştıranlardır."*** Abdullah ibn Amr'ın hadisinde ise dedi ki: ***"Gariplere müjdeler olsun."*** Denildi ki: "Kimdir onlar ey Allah'ın resulü?" Dedi ki: ***"Çok insanların içinde az olan salih insanlardır. Onlara isyan edenler itaat edenlerden fazladır."***

Ahmed dedi ki: "*Bize Heysem ibn Cemil haber verdi, ona da Muhammed ibn Müslim, ona da Osman ibn Abdullah, ona da Süleyman ibn Hermez, ona da Abdullah ibn Amru haber verdi ki; Nebi (sallAllahu aleyhi ve sellem) dedi ki:* ***"Allah'a en sevimli olan şey garipliktir."*** Denildi ki: '*Garipler kimdir*?' Dedi ki: ***"Dinleri için kaçanlardır. Kıyamet günü İsa ibn Meryem'in etrafında toplanırlar."***

Başka bir hadiste; ***"İslam garip olarak başladı. Başladığı gibi garipliğe dönecektir. Gariplere müjdeler olsun."*** Denildi ki: "Garipler kimlerdir?" Dedi ki: ***"Sünnetimi ihya edenler ve insanlara öğretenlerdir."***

Nafi Malik'ten rivayet etti: "Ömer *radiyallahu anh* mescide girdi ve mescidde Muaz ibn Cebel'i, Nebi'nin ﷺ evinde oturuyorken buldu. O sırada ağlıyordu. Ömer dedi ki: "*Seni ağlatan nedir? Kardeşin helak mı oldu*?" Dedi ki: "*Hayır. Ancak bana bu mescidde iken, Nebi ﷺ hadisini Habibi haber verdi.*" Dedi ki: "*Nedir o?*" Dedi ki: "***Şüphesiz Allah gizli korkan iyileri sever. Onlar ki kaybolduklarında bulunamazlar. Hazır olduklarında bilinmezler. Kalpleri hidayet kandilidir. Kör edici fitnelerden çıkmışlardır."***

İşte bunlar övülen gariplerdir. Bunların insanlar arasındaki azlığı malumdur. Garipler olarak isimlendirildiler. Bu sıfatlara sahip insanlar azdır. İslam ehli, insanlar arasında azdır. İslam ehli içinde olanlardan mümin olanlar azdır. İlim ehli de müminler için-

de azdır. Bidatı sünnetten ayıran sünnet ehli de azdır. Muhaliflerin ezalarına sabrederek buna çağıranlar da gariplerdir. İşte en garip olanlar bunlardır. Ancak bunlar hakkın ehlidir. Onlar aslında garip değildir. Ancak onların garipliği az olmalarıdır. Allah bunlar hakkında dedi ki:

"Yeryüzündekilerin çoğunluğuna itaat edersen seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar, sadece tahminde bulunurlar."[1]

İşte bu yeryüzünde saptıran çoğunluk aslında Allah'tan, Resulünden ve onun dininden garip kalmıştırlar. Onların garipliği korkutucu bir garipliktir. Tıpkı denildiği gibi:

Garip, diyarında uzakta duran değildir. Asıl garip, o garipten uzaklaşandır.

Musa *aleyhisselam*, Firavun ve kavminden kaçtığı zaman Medyen'e geldi. Allah'ın zikrettiği hal üzereydi. O aç, garip ve korkarak geldi. Dedi ki: ***"Ya Rabbi tekim, açım ve hastayım."*** Ona denildi ki: ***"Ey Musa, tek kişi benim gibi dostu olmayandır. Hasta benim gibi doktoru olmayandır. Garip de benim ile kendi arasında muamele olmayandır."***

Garipliğin Çeşitleri:

Garipliğin çeşitlerinden biri de; Allah'ın ve Resulullah'ın ﷺ sünnetinin ehli olanlardır ki Nebi ﷺ bu garipleri övmüştür. Dinin gelişinden bahsederken garip geldiğini söylemiştir. Başladığı gibi de garipliğe döneceğini belirtmiş, ehlinin de garipler olacağını söylemiştir.

Bu gariplik bir mekândan başka bir mekânda, bir vakitten başka bir vakitte ve bir gruptan başka bir grupta olabilir. Ancak hepsi Allah'ın ehlidirler. Onlar Allah'tan başkasına meyletmediler. Resulullah'dan ﷺ başkasına intisap etmediler. O'nun getirdiğinden başkasına çağırmadılar. Onlar ihtiyaçlarına göre insanlardan ayrıl-

1 Enam, 116.

dılar. İnsanlar kıyamet günü ilahları ile beraber gittiklerinde onlar mekânlarında kalırlar. Onlara denir ki: "*Siz de insanların gittiği gibi gitmeyecek misiniz?*" Diyecekler ki: "*Biz insanlardan ayrıldık. Bugün ayrılmaya daha muhtacız. Biz ibadet ettiğimiz Rabbimizi bekliyoruz.*"

İşte bu gariplik sahibine korku vermez. Bilakis bu kişi, insanlar korktuklarında dost sahibidir. Onun en büyük korkusu, o insanlar onu dost edinirseler olur. Onun velisi ise Allah ve resulü ve iman edenlerdir.

Kasım İbn Ebi Umame'den gelen hadiste Nebi ﷺ Rabbinden naklederek dedi ki:

"Şüphesiz velilerimden en sevimli olan bir mümindir ki; haddi aşması hafiftir. Namazında hazzı vardır. Rabbine en iyi şekilde ibadet eder. Rızkı da ona yetecek kadardır. Bununla beraber insanlardan saklanır. Parmaklarla ona işaret edilmez. Allah ile karşılaşana kadar bu hal üzere sabreder. Sonra beklediği şey gelir. Mirası da az kalır..."

لا إله إلا الله
محمد رسول الله